

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOW DID SUCH A GOOD BOY
DO SOMETHING SO BAD?

SAVING NOAH

A person is seen from behind, riding a bicycle on a path through a field of tall grass. The person is wearing a backpack and is looking towards a hazy, mountainous landscape in the distance. The overall color palette is a monochromatic teal or cyan.

LUCINDA BERRY

AUTHOR OF PHANTOM LIMB

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOAH'I KURTARMAK

Lucinda Berry

Gelecek yayınlardan ve satışlardan haberdar olmak için lütfen Lucinda Berry haber bültenine abone olun.

[ABONE OL](#)

COPYRIGHT © 2017 by Lucinda Berry

Tüm hakları saklıdır

Amerika Birleşik Devletleri'nde Rise Press tarafından yayımlanmıştır

ISBN-10: 1541034953

ISBN-13: 978-1541034952

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve işletmeler hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası 1](#)

[2](#)

[HİM](#)

[\(SONRA\) 3](#)

[4](#)

[HİM](#)

[\(SONRA\) 5](#)

[6](#)

[O \(ZAMAN\)](#)

[7 O \(O](#)

[ZAMAN\) 8](#)

[9](#)

[10](#)

[HİM \(SONRA\)](#)

[11](#)

[12](#)

HİM (SONRA)

13

14

15

HİM (SONRA)

16

17

18

19

20

HİM (ŞİMDİ)

Sonsöz

1

Noah'ın cinsel suçlu olarak suçlanması tüm banliyö toplumumuzu derinden etkiledi. Çocuk tacizcileri yetişkinlerdi - çocukları şeker ve ikram vaatleriyle arabalarına çeken kirli yaşlı adamlar. Onlar okul birincisi olan ve her Pazar ayine giden öğrenciler değildi. Bunu her söylediğimde hâlâ içim ürperiyordu ama kâbusumuz nihayet sona ermek üzereydi.

Noah üç hafta içinde Marsh Vakfı'ndan ayrılıyordu ve ben de eve dönene kadar gittiği her günü sayıyordum. Kocam Lucas eve gelmeden önce onun iki kutusunu garajdan çıkardım ve onların varlığının onu Noah'ın eve dönüşü hakkında konuşmaya zorlayacağını umdum. Onları kanepenin yanına düzgün bir yığın halinde koydum ama oturma odasına girdiğinde sanki orada yoklarmış gibi etraflarından dolaştı, tıpkı Noah'la ilgili her şeyden kaçtığı gibi.

En küçüğümüz Katie'yi yatağına yatırdıktan sonra, bir elinde uzaktan kumanda, diğer elinde telefonuyla televizyonun karşısına geçti ve dikkatini iki ekran arasında bir ileri bir geri kaydırды. Mutfaktan ona baktım, ona yaklaşmak için güç toplamaya çalışıyordum. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama bana her zaman çekici gelmişti. Her iki yanağındaki gamzeler, haki pantolonuna ve düğmeli gömleğine rağmen onu eğlenceli gösteriyordu. Boyu 1.80'di ve yıllar önce atletik sayılabilecek bir zayıflığa sahipti ama on yıllar boyunca bir ofiste çalışmak vücuduna zarar vermişti. Kasları sarkmaya başlamıştı ve kemerinin üzerinden sarkan şişkinlik her geçen yıl daha da belirginleşiyordu. Ona katılmak için oturma odasına gitmeden önce derin bir nefes aldım.

Onun yanındaki kanepeye oturdum ve rahat görünmek için elimden geleni yaptım. Bacaklarımı çaprazlayıp açtım, sehpanın üzerindeki dergileri yeniden düzenledim ve onun sürekli kaçındığı konuyu açacak cesareti toplarken hayali kırıntıları sildim. Derin bir nefes daha aldım.

"Sence konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

Başını kaldırmadan elindeki ekrana baktı. "Elbette." "Noah hakkında."

Adından her bahsettiğimde olduğu gibi vücudu kaskatı kesildi.

"ne var ki?" diye sordu.

Noah'nın yakında dışarı çıkacağını bilmemesine imkan yoktu, her ne kadar olanlardan habersiz kalmaya çalışsa da

onun davası.

"Hadi ama Lucas. Zorluk çıkarma."

"Zorluk çıkarmıyorum. ne var ki?"

"Belki de oğlunuzun üç hafta içinde tedaviden çıkacak olması ve bu konuda ne yapacağımızı henüz konuşmamış olmamızdır?"

"Bu konuda ne hissettiğimi zaten biliyorsun."

"Ama bu bir yıl önceydi. O zamandan beri bu konu hakkında hiç konuşmadık."

Noah'ın tedaviden sonra eve gelmesini istemediğini söylediğinde onu görmezden gelmişim. Hapse gireli sadece iki ay olmuştu ve taburcu edileceği tarih o kadar uzaktı ki bu benim endişelerimin en önemsiziydi. Suçlular ve cinsel sapkınlarla birlikte kilit altında tutulurken nasıl hayatta kalacağı, yabancı bir yerde nasıl uyuyacağı ve ona sevdiği yiyecekleri verip vermeyecekleri konusunda endişeliydim. Dışarı ne yapacağımızı merak etmek aklımdaki son şeydi.

"Hâlâ aynı şekilde hissediyorum," dedi, gözleri telefonuna yapışmıştı. Elinden alıp tokatlamak istedim.

"Ciddi misin sen?" Sesimi sakın tutmaya çalıştım.

Derin bir iç geçirdi. "Seninle tekrar tartışmak istemiyorum. Lütfen, bunu başlatmayın."

"Bunu başlatmak mı? Ben bir şey *başlatmaya* çalışmıyorum. Hazırlanmalı ve ne yapacağımıza karar vermeliyiz. İsteseniz de istemeseniz de bu . Sana o yokmuş gibi davranman için zaman verdim ama artık bunu yapamayacaksın. O buradayken olmaz. Onu görmek zorunda kalacaksın ve Tanrı korusun, onunla konuşmak zorunda bile kalabilirsin."

Noah ilk kapatıldığında, tedavi personeli ailelerin rehabilitasyon sürecinde oynadığı kritik rolü vurguladığı için Lucas'ı hafta sonu ziyaretlerine ve aile seanslarına benimle gelmesi için zorladım. Lucas sevecen bir adamdı ama ziyaretlerimiz sırasında Noah'ya dokunmaya bile cesaret edemiyordu. Elini bir iş tanıdığıyla ilk kez tanışıyormuş gibi resmiyetle sıktı. Nadiren ona baktı; gözlerini kaçırmadan önce gözleri onun üzerinde gezindi, küçümseme ve tiksintisini gizleyemedi. Sadece aile seansları sırasında konuşulduğunda konuşuyor ve Nuh'la yalnız buluştuğumuzda sessiz oturuyordu.

Gitmek zorunda kalmamak için ilk kez hasta numarası yaptığında rahat bir nefes aldım. Tüm uzmanlar bize aile desteğinin Noah'ın iyileşmesi için ne kadar önemli olduğunu söylese de, ona dışlanmış gibi bakan bir babanın bu konuda yeterli olduğunu düşünmüyordum. Yalnız gitmem daha iyiydi. Bir sonraki hafta sonu geldi ve Katie'nin bilim projesi üzerinde çalışmak için onunla evde kalması gerektiğini söyledi ve ben de memnuniyetle kabul ettim. O da

Ertesi hafta bir bahane uydurma zahmetine girmedim, ben de fark etmemiş gibi yaptım. Bu konu hakkında bir daha konuşmadık. Her Pazar yalnız gittim ve döndüğümde ziyaret hakkında hiç soru sormadı. Sessizliğinin Noah ile ilgili her şeye uzanması uzun sürmedi.

Lucas'ın ona karşı tavrına kızmamaya çalıştım. Verdiği tepki bazı babalarınkinden daha iyiydi. Kız kardeşine cinsel tacizde bulunduğunu öğrendiğinde oğlunu başından vuran Jamar Pickney'in babası ya da Detroit'te kuzenlerinin çıplak fotoğraflarını çekip internette sattığı için oğlunun boğazını kesen baba gibi tepki vermemişti.

Marsh'taki gruplara katılan sadece iki baba vardı. Çocukların çoğunun suçlarından önce hayatlarında babaları yoktu ve olanlar da oğulları mahkum olduktan sonra ya duygusal olarak koptular ya da ortadan kayboldular. Tanıştığım anneler bana erkeklerin bu konudaki duygularını farklı şekilde ele aldıklarını söylediler. Lucas'ın olaylarla kendi yöntemleriyle başa çıkmak için zamana ihtiyacı olduğundan ve eninde sonunda yola geleceğinden emindiler, ben de ona zaman tanımıştım ama kaçınma dönemi sona ermişti.

"Tamam. Nerede yaşayacağı hakkında konuşalım," dedi. Televizyonu kapattı ve telefonunu sehpanın üzerine koydu.

"On yedi yaşında, başka nerede yaşayabilir ki?" Ne kadar uğraşırsam uğraşayım sesimdeki duyguyu bastıramıyordum.

"Reşit olmayan bir çocuk olmasına yardımcı olabiliriz. Süreci çoktan araştırdım. Oldukça kolay, özellikle de ebeveynler bu konuda hemfikirse. Tek yapmanız gereken, tüm tarafların reşit olmayı kabul ettiğini belirten bir başvuru formu doldurmak ve hakim onayını almak. Sonra da kendi başına yaşamakta özgür oluyor. Bu kadar basit." Benim aksime, sesi tüm duygulardan yoksundu.

"Gerçekten mi? Kendi başına nasıl yaşayacak? Lise diploması olmadan nasıl bir iş bulacak? Kayıtlı bir seks suçlusu olacağını unuttun mu? İnterneti bile kullanamayacak."

"Bir yolunu gerekecek."

Yardım almadan bunu nasıl yapacaktı? Hayatta kalması için gereken temel becerilerden hiçbirine sahip değilken Lucas onu dünyaya başına göndermeyi nasıl düşünebilirdi? O hâlâ bir çocuktı.

Elimi avucunun içine aldı. "Onu sevdiğini ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Elimi geri çektim. "Onu seviyor muyum? Peki ya sen? O bir yabancıymış gibi davranıyorsun. Sanki senin oğlun değilmiş gibi. O hala senin oğlun,

Lucas."

"O kızlara tecavüz ettiğinde benim oğlum olmaktan çıktı." Dudakları düz bir çizgi halindeydi.

"Onlara tecavüz etmedi, söyleme," diye tersledim.

Tecavüz ile onun yaptığı arasında fark vardı. Kızlara dokundu ama onlara tecavüz etmedi. Tecavüz farklıydı ve Noah'ı canavar olmaktan ayıran her şeye sarıldım. O bir hata yaptı. Hepsi bu kadardı. Tek bir hata. Ergenlikte hepimiz hata yaparız.

"Sakin ol," dedi.

Sakinleşmek istemedim. Oğlunu benim gibi, eskiden olduğu gibi önemsemesini istiyordum. Sanki daha önce hiçbir şeyin önemi yoktu ve eskiden değer verdiği tüm anıları silmişti. Noah doğduğunda nasıl ağladığını ya da krup geçirdiğinde bütün gece duşta onunla oturduğunu nasıl unutabilirdi? Noah ilk adımlarını attığında bir çocuk gibi ciyaklamış ve henüz dört yaşındayken ona alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklete binmeyi öğretmişti. Ona ilk kez baba dediğinde ve yol boyunca diğer her dönüm noktasında kalbinin sevinçle kabarmasını nasıl görmezden gelebilirdi? T-ball'dan beri her yaz beyzbol takımına koçluk yapmış ve en yoğun olduğu vergi sezonunda bile hiçbir yüzme yarışını kaçırmamıştı. Ofisinde bir duvarın tamamını Noah'ın sanat eserlerine ayırmıştı. Anaokulunda yaptığı parmak resimlerinden ortaokul resim dersinde yaptığı otoportresine kadar çocukluğunun izini sürüyordu. Şimdi o resimler gitmiş, ve geriye sadece duvarın eskiden anlattığı hikâyeyi ima eden bant parçalarının olduğu boş bir duvar kalmıştı.

Lucas onun yaptıklarını göremiyordu ama ben . O bizim oğlumuzdu ve ellerimizi ondan çekemezdik. Toplum onu bir kenara atacaktı ama biz yapamadık.

"Onu nasıl başka bir yerde yaşatırsınız? Bu çok zalimce."

"Ben ailemi koruyorum." Çenesi sabitti. Noah ile aynı köşeli hat.

"O sizin aileniz ve aile toplantılarından herhangi birine katılmış olsaydınız onun yanında olmamızın ne kadar önemli olduğunu bilirdiniz. Tüm istatistikler aile desteğinin iyileşmesindeki en büyük faktörlerden biri olduğunu söylüyor. En önemli şey bu. Ona yardım etmeli, cesaretlendirmeliyiz. Bu-"

"Onu çatımızın altına alamam. Katie'yi tehlikeye atamam." Ondan -

Fıstık'ımızdan- bahsedince midemde bir endişe hissettim.

Büyüme çizelgelerinde yirmi beşinci yüzdalık dilimin dışına hiç çıkmamıştı. Küçük yüzü ve delici mavi gözleriyle zarif ve narindi.

Gözleri sürekli etrafındaki dünyayı inceliyor ve içine çekiyordu. Ailenin çoğu bebeğinin aksine, ilgi odağı olmaktan kaçınır, acı verici derecede utangaçtır ve asla ilgi odağı olmayı sevmezdi.

Başımı sallayarak gözlerimi devirdim. "Katie'ye asla zarar vermez. Asla." "O kızlarla aynı yaşta."

"Evet, ama şimdi daha iyi." Bunu inanarak söyledim, sözlerimin bunu gerçekleştirecek güce sahip olmasını umuyordum. "Salı günü tedavi ekibiyle bir güvenlik planı oluşturmak için buluşacağım. Sen de benimle gelmelisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Eğer şimdi daha iyiye, o zaman neden bir güvenlik planına ihtiyacımız var?"

O anlamadı. Güvenlik planının bir parçası da onu masum olsa bile suçlu görünebileceği durumlardan uzak tutmaktı.

"Daha önce yaptığımız gibi onun kapısına da kilit takabiliriz. Hatta onun kapısına da bir kilit koyabiliriz. Belki dışarıdan kilitlenen bir kilit ve asla birlikte yalnız kalmamalarını sağlayabiliriz."

Kanepeden aşağı indi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Kendini dinle. Ne dediğini duyuyor musun? Kapılarda kilitler? Sürekli gözetim mi? Ve kapısının dışına bir kilit koymak? Yani onu her gece odasına kilitleyip sabah bir mahkum gibi dışarı mı çıkaracağız? Bu onun için nasıl bir hayat? Herhangi birimiz için?"

Ağlamamak için yanağımı ısırdım. Bundan nefret ediyordum. Her parçasından. Hiç kolaylaşmadı.

Sessizce oturduk, boş televizyon ekranına baktık, eskiden nasıl bir hayatımız olduğunu, nasıl bir aile olduğumuzu, çocuklarımız ve birbirimiz için kurduğumuz hayalleri düşündük. Depresyon girdabı beni içine çekmekle tehdit ediyordu ama geri dönmeyecektim. Daha önce de oraya girmiş ve sürünerek çıkmıştım. Bunu tekrar yapmayacaktım.

"Kendi başına yaşamasına izin veremem. O hâlâ bir çocuk." Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Onunla birlikte yaşayabilirsin."

Başımı kaldırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İkiniz birlikte bir ev tutabilirsiniz. Yakınlarda bir yer olabilir, böylece Katie'yi istediğin zaman görebilirsin." Derin bir nefes aldı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ayağa fırladım, kolunu üzerimden attım ve oturma odasında volta attım. Ailemizi ayıramazdık. Yeterince uzun süre ayrı kalmıştık. Bu günün gelmesi için on sekiz ay beklemiştim. O nasıl olduğunu biliyordu.

Noah'nın eve dönmesi ve hepimizin tekrar bir arada olması için heyecanlıydım. Nasıl bu kadar duyarsız olabilirdi?

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama durup düşünürseniz öyle değil. Geçen gece şizofreni hastası bir kızları olan bir aile hakkında bir belgesel izledim. Psikotik ve şiddet yanlısıydı. Küçük bir erkek kardeşi vardı ve ne zaman kriz geçirse ona saldırmaya başlıyordu. Ona zarar vermesinden korktukları için artık birlikte yaşayamıyorlardı, bu yüzden aynı sitede iki farklı daireye taşındılar. Birinde kız, diğerinde oğlan kalıyordu. Ebeveynler ikisi arasında gidip geliyordu. Hâlâ bir aile olarak birlikte vakit geçiriyorlardı ama bu sayede çocuk güvende oluyordu."

Katie'yi Noah'dan korumaktan bahsettiğimize inanamıyordum. Ona ağabey olacağını söylediğimiz andan itibaren ona tapıyordu. Doğduğunda on yaşındaydı ve ona bakmak için her şeyi nasıl yapacağını öğrenmekte ısrar etti. Bir profesyonel gibi bezini değiştirdi ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi biberonla besledi. O ilk aylarda fazladan bir çift el için çok minnettardık çünkü Noah'ın aksine Katie mücadele etmeden uyumayı sevmeyen ve asla birkaç saatten fazla uyumayan zor bir bebektir.

Saatlerini onun yanında yatarak, kitaplarını okuyarak ve başının üzerinde oyuncaklar sallandırarak geçirdi. Onun tarafından büyülenmişti ve kısa sürede en sevdiği kişi haline geldi. Sesini her duyduğunda gözleri onu aradı ve yürümeyi öğrendikten sonra onun peşinden odadan odaya koştu. İlk kelimesi "No-nah" idi ve bazen hala ona bu kelimeyle hitap ediyordu.

Lucas'ın aksine Katie onu görmek için her hafta benimle gelmek için yalvarıyordu ama personel kardeşlerin sadece önceden ayarlanmış aylık gezilerde ziyaret etmelerine izin veriyordu. Ziyaret günlerinin pembe kalplerle daire içine alındığı bir takvim hazırladı ve odasındaki panoya astı. Her hafta onun için yazdığı mektuplar ve çizdiği resimlerle dolu bakım paketleri hazırlıyordu. Ziyarete gelebildiğinde ona kocaman sarıldı ve biz ayrılırken eve kadar ağladı. Eve dönüp bizimle yaşamaya başlamazsa o da benim kadar yıkılacaktı. Bunu nasıl açıklayacaktık?

Onun ne yaptığını bilmiyordu. Kelimelerle değil. En azından kendimize bunu söyledik. Beyni o sırada doğru çalışmadığı için kötü kararlar verdiğini ve çocuklara zarar verdiğini biliyordu. Ona, beynini düzeltmek ve gelecekte daha iyi seçimler yapmasına yardımcı olmak için doktorlarla çalışabilmesi için gitmesi gerektiğini söyledik. Şimdi ona ne söyledik?

Ondan uzakta nasıl çalışabilirdim ki? Noah'nın yokluğu içimdeki enerjiyi emdi ama o bana yeni bir hayat verdi. Tek yapmak istediğim yorganı başımın üzerine çekip orada kalmakken sabahları yataktan kalkmamın nedeni oydu. Onun programı hayatımı düzenledi ve her şey kontrolden çıktığında beni ayakta tuttu. Onu trajediden elimden geldiğince uzak tutmaya ve masumiyetini mümkün olduğunca korumaya kararlıyım, bu yüzden cesur bir yüz takındım ve rutinlerine ayak uydurmak ve hayatındaki düzeni sürdürmek için çok çalıştım.

Öğle yemeği için fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler hazırlamadan ya da bale için mayosunun temiz olduğundan emin olmadan ne yapardım? Her gece alnına kondurduğum melek öpücükleri olmadan nasıl uyuyabilirdim? Kabusları onu korkutup uyandırdığında ne yapacaktı ve ben onunla birlikte yatıp uykuya dalana kadar sırtını ovmayacak mıydım?

Noah da onun yokluğundan acı çekecekti. Kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin onu gülümsetebilen ve gözlerine hayat veren tek kişi oydu. Kız kardeşiyle aynı evde yaşayacak kadar ona güvenmediğimizi anlamayacak değildi. Bu onun iyileşmesi için ne tür bir mesajdı?

Ancak son on sekiz ayda düşündüğümde çok daha güçlü olduğumu öğrendim. Kolay bir hayatla kutsanmışım ve yaşadıklarımı yaşayıp onarılamayacak kadar harap olmayacağımı asla düşünemezdim. Oğlunuz bir cinsel suçlu olduğunda ne yapacağınıza dair herhangi bir ebeveynlik kitabı yoktu ve ben bunu kendi başıma çözmüştüm. Karanlık bir koridorda tek başınıza tökezleyerek ilerlemek, yolunuzu hissetmek ve bir sonraki adımınızı gösterecek bir ışık parıltısı ummak gibiydi. Tünelin sonunda bir ışık olmasını ummak çok fazlaydı. Bundan uzun zaman önce vazgeçmiştim ama yeterince dikkatli bakarsam, bir sonraki adımda her zaman ışık vardı. Lucas haklı mıydı? Ailemiz için bir sonraki adım bu muydu?

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı verdim. "Tamam," dedim. "Nasıl olacak?"

2

Yakında Noah ile birlikte yeni evim olacak iki yatak odalı daireyi inceledim. Üniversiteden beri bir apartman dairesinde yaşamamıştım ve ne kadar küçük olduklarını unutmuştum. En işlek caddelerden birinde olmasına rağmen bu daireyi tutmuştum çünkü Lucas'ın evine yürüme mesafesindeydi. Zaten orayı onun evi olarak görüyordum. Halı yıpranmış ve eskimişti, üzerinde başka insanların hayatlarından izler vardı. Duvarlar önceki sahiplerinin sigara içmesinden dolayı sarımsı bir tabakayla kaplanmış kirli bir griydi ama ev sahibini evi boyamama izin vermesi için ikna etmiştim. Bu kolay bir satışı çünkü boyayı satın alıp kendim yapacağıma söz vermiştim. Duvarlardaki taze beyaz kat güzel görünüyordu ve kokuya da iyi gelmişti.

Noah'ın odasını da beyaza boyadım. Farklı bir renge boyamayı düşünmüştüm ama en sevdiği rengin hala mavi olduğunu varsaymak istemedim. İsteddiği rengi seçmesine izin verecektim ve yerleştikten sonra bir hafta sonu projesi olarak birlikte boyayabilecektik. Ne kadar küçük olursa olsun odasının davetkâr görünmesi için elimden geleni yapmıştım.

Mahkumiyetinden sonra Buffalo Grove'daki evimizden zorla çıkarıldığımızda, Lucas tüm eşyalarını kutulara koydu ve onları yeni eve hiç taşımadı. Garajda istiflenmiş halde duruyorlardı, işaretlenmemiş tek kutulardı. Eşyalarını karıştırırken zamanda geri gitmiş gibiydim. Koşu yarışlarından ve yüzme müsabakalarından kupalar ve kurdeleler çıkardım. Doğuştan atletti ve sporda çok başarılıydı. Lucas ve ben çok koordinasyonsuz ve sakar olduğumuz için onun evlatlık olduğuna dair şakalar yapardık. Lucas spor izlemeyi çok severdi ama hiçbir zaman iyi oynayamamıştı. Ne zaman Noah'ın yarışmasını izlese gururla gülümsüyor, onun yerine geçerek yaşıyordu.

Ben de onu izlemekten keyif alıyordum ve sporu sevmezdim bile ama herkes Noah'ı yüzerken izlemeye bayılırdı. Suyu hükmetme şekli nedeniyle ortaokulda kalabalıkları çekmeye başladı. Sanki suyu kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Hareketlerinde hiç tereddüt yoktu. Uzun ve zayıf vücudu suda akışkanlık ve zarafetle hareket ediyordu. Hareketleri kusursuzdu, kulaç üstüne kulaç atıyordu. Bir daha tribünde oturup yarış bitirirken ona tezahürat yapıp yapamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kupalarını dün astığım rafa dizdim ve koşu yarışlarından kalan kurdeleleri aşağıdaki mandallara yerleştirdim. Kurdeleler çoğunlukla maviydi, sadece birkaç kırmızı ve yeşil kuyruk göze çarpıyordu çünkü yüzme onun en iyi sporu olsa da yetenekli bir koşucuydu da. Yüzlerce

Yüzerek geçirdiği saatler ona inanılmaz bir dayanıklılık kazandırmıştı ve sekizinci sınıftan beri okul takımında koşuyor, mesafe bayrak takımını iki yıl üst üste eyalet şampiyonluğuna taşıyordu. Kurdelelerini parmakladım ve artık inanıp inanmadığımı bilmediğim bir Tanrı'ya, eskiden sevdiği sporlara geri dönmesi için sessiz bir dua fısıldadım.

PlayStation'ının kablolarını çözdüm, nasıl bağlayacağımı mı yoksa kutuda mı bırakacağımı düşündüm. Şartlı tahliyesinde internet kullanımı yasaktı ve çalışması için bir bağlantıya ihtiyaç duyup duymadığını bilmiyordum ama duyduğundan oldukça emindim. Video oyunları olmadan ne yapardı? Okuldan sonra ya da stresli olduğu diğer zamanlarda onu gevşetirlerdi. Konsolu dolabının arkasına sıkıştırdım ve oyunlarını yanına yığdım çünkü her gün yüzüne bakarak kaybettiği bir şeyi hatırlatan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Yatağını yaptım ve yeniden yaptım, mükemmel görünmesi için uğraştım ama doğru görünmüyordu. Lacivert çizgilerle kaplı eski kırmızı yorganı yeni odasında çocuksu ve yersiz görünüyordu. Artık uymuyordu. Ona yeni bir yorgan almak istiyordum ama önümüzdeki Cuma günü maaşımı alana kadar bunu karşılayamazdım. Evliliğimin ilk yıllarından beri bunu yapmak zorunda kalmadığım için maaş çekiyle yaşamayı öğrenmem uzun zaman almıştı. Dokuz ay geçmiş olmasına rağmen yeniden çalışıyor olmak garip hissettiriyordu. Noah'ın rehabilitasyon masraflarını karşılayabilmek için işe geri dönmek zorunda kaldım çünkü tüm hesaplarımız avukat masrafları ve mahkeme harçları yüzünden boşalmıştı. Tedavi mahkeme kararıyla yapılıyordu ancak masrafların bir kısmını aile ödemekle yükümlüydü ve bu hiç de ucuz değildi.

Noah doğmadan önce Providence Hastanesi'nde tam zamanlı hemşire olarak çalışıyordum ama o zamandan beri evde oturan bir anneydim. Hemşire olmayı seviyordum ama hamilelik çubuğu iki kırmızı çizgi gösterir göstermez kariyerimi evde oturan bir anne olarak planlamaya başladım. Her zaman anne olmak istemiştim. Evcilik oynayarak büyüdüm ve diğer arkadaşlarım onları bıraktıktan çok sonra bile gizlice bebeklerle oynadım.

Hamile olduğumu öğrendiğim gün hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Pek çok kadın evde kalıp çocuklarına bakmak zorunda kalmaktan ya da işlerini ve eski hayatlarını ne kadar özlediklerinden şikayet ederdi ama ben zor olsa bile bunu hiç yapmadım. Çocuklarımın hayatındaki en önemli bakıcı olmaya değer veriyordum ve ben işe giderken onları büyütmesi için başka birine vermeyi hayal bile edemezdim. Onlara ilk katı gıda lokmalarını veren ve ilk adımlarını attıklarında alkışlayan kişi ben olmalıydım, bunu başkasından ikinci elden duymak yerine. Çocuklarımı herkesten daha iyi tanımak istiyordum ve bu

Onları günde sadece birkaç saat gördüğünüzde bu kadar yakın olmak imkansızdı.

Faturalar ve gecikme bildirimleri biriktikçe, Lucas işe geri dönme zamanımın geldiğini ima etmeye başladı. Rakamlar yükseldikçe imaları taleplere dönüşüyordu ama Katie üzerinde yaratacağı etki yüzünden hastanedeki işime geri dönmeyi kendime yediremiyordum. Evde onunla birlikte olmak ve Noah'la olduğu gibi onun hayatına da dahil olmak istiyordum. Şansım yaver gitti ve tıbbi transkripsiyonist olarak evden çalışabileceğim bir iş buldum. Hemşirelik kadar çok kazandırmıyordu ama faturaları karşılamaya ve bizi ayakta tutmaya yetiyordu.

Yatak odama girdim. Noah'nın eski odasındaki tüm mobilyaları vardı ama benim hiç mobilyam yoktu. Geçici bir durum için yeni bir yatak odası takımı almayı haklı göremezdim. İşler planlandığı gibi giderse, o üniversiteye gidene kadar sadece bir yıl bu dairede kalacaktık ve o zamana kadar fedakârlık yapabilirdim. Yatağım kamp gezilerinde kullandığımız havalı yataktı ve üzerine fazladan bir yorgan atılmıştı. Giysilerim, şifonyerim olmadığı için dolaptaki askılı düzenleyicilerde katlanmıştı.

Bir an için evimizin eskiden nasıl olduğunu hatırlamak için kendime izin verdim, bu beni çok üzdüğü için nadiren yaptığım bir şeydi. Hayatım sonsuza dek öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılmıştı. Bu yeni hayattan nefret ediyordum ama Buffalo Grove'da sonsuza dek mutlu olduğum ve istediğim her şeye sahip olduğum önceki hayatımı seviyordum - sadık bir koca, iki sağlıklı, sevimli çocuk ve onlara bakmaya odaklanmış bir hayat.

Lucas'la üniversitedeki ilk yılımın yazında Habitat for Humanity için bir ev inşa ederken . Proje yöneticisiydi ve benimle inşaattan başka bir şey hakkında konuşmadan önce haftalarca yan yana çalıştık. Çocukluğumun geçtiği Wisconsin'deki küçük kasabanın birkaç saat güneyinde büyüdüğünü öğrendiğimde şaşırmışım. Gönüllülerin çoğu ülkenin dört bir yanından geliyordu ve sadece iki yerli olduğumuz için, ortak Orta Batı yetiştirilme tarzımız ve ailelerimizin tek çocukları olmamız nedeniyle birbirimize bağlandık. İlişkimiz yavaş yavaş gelişti ve yaz ilerledikçe bana resmi bir çıkma teklifi edip etmeyeceğini merak etmeye başladım.

Tüm lise yıllarımı, on üç yaşımdan beri evleneceğimden emin olduğum çocukluk aşkımla bir ilişki içinde geçirmiştim. Benden bir yaş büyüktü ve lise mezuniyetinden bir hafta sonra benden ayrıldı. Üniversite hayatının tadını çıkarmak için özgür olmak istediğini söyledi, ama ben yıkıldım çünkü bunun takılmak için bir kod olduğunu biliyordum

diğer kızlarla. Son yılımı kalbim kırık ve kimseyle çıkmayı reddederek geçirdim.

Üniversiteye gittiğimde tekrar çıkmaya başladım ve bundan nefret ettiğimi anlamam uzun sürmedi. Tek gecelik ilişkilere ya da gündelik buluşmalara hiç ilgi duymuyordum. Eski kafalıydım ama flört etmeyi gelecekteki kocam için alışveriş yapmak olarak görüyordum ve kararlı bir ilişkiyle ilgilenmeyen biriyle vakit kaybetmek istemiyordum. Ama Lucas tanıştığım diğer erkekler gibi değildi. Sürekli evliliğe ve aile kurmaya göndermeler yapıyordu. Odaklanmış ve azimliydi, üniversite hayatının sunduğu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak zamanı yoktu. Pratik ve kuralcı biriydi, muhasebe okuyordu. Tam kalıcı olarak arkadaş kategorisine yerleştirildiğimi düşündüğümde, beni yemeğe davet etti.

Herhangi bir havai fişek ya da yıldızlı bakışlar yoktu, ama ilk akşam yemeğimizden sonra onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Bir battaniyeyle kanepeye kıvrılmak ve en sevdiğim kitaba adım atmak gibiydi. Kolayca ve zahmetsizce bir ilişkiye başladık ve o Noel'de beni ailesiyle tanıştırmak için eve getirdi. Altı ay içinde nişanlandık. Birlikte bir hayat kurmaya başlamak için o da benim kadar istekliydi.

O zamanlar Chicago şehir merkezinde yaşıyorduk ancak evlendikten sonra kuzey banliyölerinde yaşamayı planladık çünkü çocuklarımızın sokaklarda oynayabilecekleri ve bizim çocukken yaptığımız gibi süt almak için bakkala kendi başlarına yürüyebilecekleri bir yerde büyümelerini istiyorduk. Onlara çocukluğumuzda değer verdiğimiz, mahallede özgürce koşmak, ağaçlara tırmanmak, şimşek böceklerini yakalamak ve kaldırımda limonata standı açmak gibi deneyimleri yaşatmak bizim için önemliydi. Polis memurlarının arkadaş olduğu ve futbol sezonunda size futbol kartları vermeleri için onları selamladığınız bir yer. İkimiz de dünyanın güvenli bir yer olmadığını biliyorduk ama onların masumiyetini elimizden geldiğince korumak istiyorduk.

Buffalo Grove ailemizi büyütmek için mükemmel bir yerdi. Chicago'nun otuz mil dışında güzel bir orta sınıf mahallesi idi ve ben mezun olur olmaz taşındık. Evimiz, tüm evlerin birbirine benzediği çıkmaz sokağın sonunda, iki katlı geniş bir evdi. Ağaçlarla çevrili pitoresk sokakları olan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktuk. Güzel evleri, güvenli mahalleleri ve dost canlısı yüzleriyle tam da istediğimiz gibiydi. Şehrin heyecanına yeterince yakındık ama tehlikelerinden izole olmak için yeterince uzaktaydık.

Safça Noah'ın yaptıklarını kimsenin öğrenmeyeceğini düşünmüştüm çünkü o küçük bir kasabanın yıldızıydı ve herkes onu severdi. Dokuz yaşından beri tüm atletik başarıları yerel gazetelerde yer alıyordu.

Kazandığı ödülleri ve bu kadar erken yaşta gözlemcilerin dikkatini çekmesi. İnsanlar onun bir sonraki Michael Phelps olacağını düşünüyordu. Kilisemiz garaj satışları ve araba yıkamaları yoluyla para toplayarak onu pahalı turnuvalara gönderdi ve başka türlü karşılayamayacağımız özel antrenörler tuttu. O sadece bizim oğlumuz değildi, herkesin oğluydu, bu yüzden onun sorunlarının ailelerimiz arasında çözeceğimiz özel bir mesele olacağını varsaydım. Kızların ailelerinin de anlayışlı ve merhametli olmalarını beklerdim çünkü Noah daha çocuktuk ve reşit bile değildi.

Noah'nın itirafından sonra verdiğimiz her kararı ikinci kez sorguladım ve kızların ailelerine söylemek de farklı değildi. O anda yapılması gereken doğru şey gibi görünüyordu. Bunun nasıl bir zincirleme reaksiyona yol açacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. O yemeği hiç yememiş olsaydık ya da olayları farklı bir şekilde ele almış olsaydık ne olurdu diye hep merak etmişimdir ama yapmadık ve asla geri dönemeyiz.

Lucas'ın hiçbir katkısı olmadan ailesine söyleme kararı aldım çünkü hâlâ Noah'nın itirafının etkisindeydi. Zar zor hareket ediyor ve sanki biri ölmüş gibi evin içinde ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Gözleri donuktu. Konuştuğumda beni duymuyordu. Sorularım boş bakışlarla karşılanıyordu ve bir araya getirmeyi başardığı cümleler çoğunlukla tutarsızdı. Ona daha fazla zaman vermeliydim ama işleri çabucak çözmeye, herkese ihtiyacı olan yardımı sağlamaya ve hayatlarımıza devam etmeye kararlıyım.

Şimdi aptalca geliyor. O zamanki halime baktım ve kendime acımdan kendimi alamadım. Çok bilgisizdim. Hâlâ merhamete ve doğru olanı yapmanın ödüllendirileceğine inanıyordum ve kızların ailelerine bunu söyleme şeklimiz yanlış olsa bile yapılacak en doğru şeydi.

Her iki ebeveyni de iyi tanıyıyordum. Çocuklarımız birlikte çok fazla zaman geçirecek kadar yakın yaşta değillerdi ama her iki kız da Katie ile aynı ilkokula gidiyordu. Hepimiz Sacred Heart'a gidiyorduk ama biz erken saatlerde, onlar ise öğleden sonraki ayınlara katılıyorlardı, dolayısıyla onları sadece Noel ve Paskalya'da ya da tüm cemaatin bir araya geldiği diğer özel günlerde görebiliyorduk. Onları arayıp bir sebep göstermeden akşam yemeğine davet edemezdim, bu yüzden onlara kızlarının yüzme dersinde olan bir şey hakkında konuşmak için davet ettiğimizi söyledim ama detayları vermedim. Bunun sadece yetişkinlere özel bir yemek olduğunu vurguladım. Her iki anne de daha fazla bilgi almak için beni sıkıştırdı ancak sorularını geçiştirdim ve oturup konuştuğumuzda her şeyin yoluna gireceğine dair onları temin ettim.

Johnson'lar ve Williams'lar birlikte geldiler, belli ki gelişlerini zamanlamak için önceden birbirleriyle konuşmuşlardı. Kocaları Jim ve Michael'ın her biri koruyucu bir kolla eşlerinin beline sarılmış, onları vücutlarına yakın tutuyorlardı. Normalde akşam yemeği için yemek odasına geçmeden önce oturma odasında birkaç kadeh bir şey içerdik ama bu akşam yemeğinde hiçbir şey normal değildi ve ben onları yemek odasına sokarken rahat davranmaya çalışsak da hepimiz bunu biliyorduk. Anneleri Nora ve Cheryl, ben yaklaşmakta olan okul oyunu ve kışın mümkün olduğunca uzun sürmesini umduğum hakkında konuşurken masanın karşısından birbirleriyle bakışıp . Her çift masanın bir tarafına otururken Lucas ve ben de iki uca tünemiştik. Yaşadığım ilk randevulardan bile daha garipti.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum. Hava gerginlikle doluydu.

Nora'nın kocası Jim, "Ben biraz su alacağım," dedi.

"Tabii ki. Başka kimse var mı?" Seçenekler listesini geveledim. Şaraba geldiğimde Nora beni durdurdu.

"Bir bardak alacağım," dedi.

"Ben de," dedi Cheryl, bana gergin bir gülümseme göndererek.

"Siparişimi değiştirebilir miyim?" Jim güldü. "Sert bir şeyiniz var mı?"

"Kesinlikle." Lucas'a beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim. Şimdiye kadar duvardaki çerçeveli sanat eserlerine sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor ve onları rahatlatmak için havadan sudan konuşmaya çalışmıyordu. Ön kapıdaki resmi tanışma faslından beri tek kelime etmemişti.

Tatillerde ve özel günlerde içmek için ayırdığımız en iyi şarabımızı ve burbonumuzu çıkardım. Ben sanki benim değilmiş gibi mutfağı karıştırırken Lucas da yardım etti.

"Bu delilik," diye tısladı kulağıma.

Burbonu ona uzattım. "Bu konuda biraz daha yardımcı olabilirsin. Belki bir şeyler söylersen."

"Bu bir tür sosyal etkinlikmiş gibi davranmayacağım. Sadece bu işi bitirmek istiyorum." Burbonu aldı, döndü ve yemek odasına doğru ilerledi.

Bardakları ve şarap şişesini taşıyarak ben de peşlerinden gittim. Kadehleri masanın üzerine yerleştirdim, o erkeklerinkini burbonla doldururken ben de kadınlarinkini kırmızı şarapla doldurdum. Bardakları doldurduktan sonra şişeyi dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Onu hiç içerken görmemiştim.

Tiksintiyle ürperdi, sonra bir yudum daha aldı. Bu sefer ürpermedi. Kolunun tersiyle dudaklarını sildi.

"İyi " dedi.

Gözlerimiz ona yapışmıştı.

"Tatlım, neden oturmuyorsun?" Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek söyledim.

Başını yana eğdi ve gözleri meydan okumayla doldu. Bir an için ayakta kalacağını sandım ama gözlerini benden hiç ayırmadan yavaşça sandalyesine .

"Neler oluyor burada?" Jim sordu. Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini Lucas'a dikti. Lucas onun bakışlarına yüzünde boş bir ifadeyle karşılık verdi.

Araya girdim ve garip bakışmayı kestim. "Bu çok garip olduğu için üzgünüm. Sana birlikte söylemek istedik-"

"Lütfen, bize neler olduğunu anlat." Cheryl'ın yeni manikürlü kırmızı tırnakları kocası Michael'ın kolunu kavradı.

Lucas'a doğru baktım. Omuzlarını silkti ve sanki bir kardeşlik partisindeymiş gibi bardağında kalanı boşalttı.

"Lucas ve ben bu konuyu konuştuk ve kızlarınıza yardım etmek ve bunu düzeltmek için her şeyi yapmaya hazır olduğumuzu bilmenizi istiyoruz." Sesim titriyordu. "Tüm çocuklarımızın bunu atlatmak için yardıma ihtiyacı olacak ve onlarla bu konuda nasıl konuşacağımıza, ne söylemek istediğimize ve bundan sonrasını nasıl halledeceğimize birlikte karar vermemiz çok önemli." Yardım için tekrar Lucas'a baktım. Bu sefer gözlerini kaçırdı. "İki kızınızın da ne kadar sürerse sürsün bir terapistle gitmesi için para ödeyeceğiz. Cidden, para konusunda endişelenmene gerek yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" Jim sandalyesini masadan geriye doğru, bardakları titretecek kadar sert bir şekilde itti.

"Neden çocuklarımızın terapistle gitmesi için para ödüyorsunuz?" Cheryl sordu. Gözleri şaşkınlıkla doldu.

"Söylenecek doğru şeyleri bilmek zor. Hiçbirimizin daha önce böyle bir şeyle karşılaştığını sanmıyorum," dedim.

Bizi hala bir takım ve aynı tarafta olarak görüyordum. Çocukları korkunç bir şey yaşamış ve bunu atlattıkları için birlikte çalışacak bir grup ebeveyndik çünkü hepimiz onlar için aynı şeyleri istiyorduk ya da ben öyle sanıyordum. Ne kadar aptalmışım.

Cheryl'ın gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Neyle karşıyayız?"

Lucas burbon bardağına bakıyordu. Ona masanın altından tekme atabilecek kadar yakın olmayı diledim. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Boğazım çok kuruydu. Şarap kadehimi elime aldım ve bir yudum aldım.

yardımcı olacağını düşündüm. Olmadı. Boğazımı temizledim. Tekrar temizledim. "Harika kızlarınız var. Noah onlarla çalışmaktan gerçekten keyif aldı. I-"

"Bize neler olduğunu anlat." Michael'ın sesi sertti, her türlü sosyal toplantı havası kaybolmuştu.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Denemeye devam ettim ama kelimeleri söylemeye cesaret edemedim. Bunu yüksek sesle söylemek, geri alamayacağım bir gerçeklik haline getirecekti. Herkesin gözleri üzerime dikilmişti.

Lucas, "Oğlumuz yüzme antrenmanı sırasında kızlarınızı taciz etti," dedi.

Oda döndü ve sonra durdu. Lucas'ın sözleri havada asılı kaldı. Kimse konuşmadı. İlk başta kimse kımıldamadı. Jim önce çözüldü ve sanki birinin elinde bir kamerayla gelip bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyormuş gibi arkasına bakmaya ve öne eğilip koridoru gözetlemeye başladı. Nora yüzüne yapışmış tuhaf bir gülümsemeyle onun yanına oturdu ve gözlerini kırpmadan Lucas'a baktı. Cheryl, Michael'ın kolunu çekiştirerek şoktan çıkmasını sağlamaya çalışıyor, bir şeyler yapması için ona yalvarıyordu.

Lucas ayağa kalktı ve sandalyesini itti. "Özür dilerim. Adrienne'in dediği gibi, kızlarınıza yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Danışmanlık ücretlerini ödeyeceğiz. Ne olursa." Omuzları çöktü ve başını öne eğdi. "Özür dilerim."

Masadan şişeyi aldı ve biz arkasından bakarken odadan çıktı. Nereye gidiyordu? Ne yapıyordu? Ön kapı açıldı ve sonra kapandı, ardından arabasının çalıştırılma sesi geldi. Çılgınca odaya baktım, sanki sır duvarda bir yerde yazılıymış gibi söyleyecek doğru şeyi arıyordum.

"Biz de gidiyoruz." Michael uzandı ve Cheryl'i sandalyesinden kaldırdı. Destek için ona yaslandı ve kapıya doğru yürümesine yardım etti. Eğer yardım etmeseydi düşecekmiş gibi görünüyordu. Ben de özürler mırıldanarak arkalarından gittim.

"Bizden uzak dur," dedi kapıya vardıklarında, paltolarını alma zahmetine katlanmadan. Onu içeri itti.

Nora ve Jim girişte arkamda durmuş, dehşet içinde bana bakıyorlardı.

"Şu anda ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum ve bunun en kötü senaryo olduğuna eminim, ancak Noah ile konuştum ve oldukça masum bir şeydi. Sadece çocuklar doktorculuk oynuyor, ama o daha iyi bilmeliydi çünkü o daha büyük. Bunu biz de biliyoruz, o da biliyor. Onlara zarar vermedi, düşündüğünüz gibi değil. Ne hayal ettiğinizi biliyorum." O kadar hızlı konuştum ki kelimelerim birbirine karıştı. "Yani, bunun iyi olmadığını biliyorum ve eminim onlar için kafa karıştırıcı olmuştur. Noah'ın da kafası karıştı ama çocuklar

her zaman böyle şeyler yaşarlar. Bence onlarla konuşup yanlarında olduğumuzu hissettirirsek ve tüm sorularını yanıtlarsak iyi olacaklardır. Eminim bir sürü soruları olacaktır. Ben uzman değilim, bu yüzden onlara nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama uzman olan insanlar var ve onlar bize yardımcı olabilir."

Ben konuşmayı bıraktıktan sonra bile Nora başını aşağı yukarı sallamaya devam etti, siyah saçları yüzüne doğru savruluyordu. Jim bir şeyi yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu ve Lucas orada olsaydı eminim yumruklardı.

"Yani sadece doktor şeyleri mi? Sıradan çocuk işleri mi?" Nora sordu.

"Evet, hepsi buydu. Onlara zarar vermedi - yani, onlara zarar verdi, ama öyle değil, sadece bir şeyler. Yapmaması gereken şeyler."

"Maci'yle konuşmamız gerek," dedi Jim.

"Emin misiniz? Adrienne önemli bir şey olmadığını söylüyorsa belki de onunla konuşmamıza gerek yoktur. Sence onu rahatsız etseydi bize bir şey söylemez miydi? Gayet normal davranıyor." Gözleri genişti, kırışmıyordu.

"Hadi ama. Bu konuşmayı onun önünde yapmayacağız." Bana ters ters baktı ve Nora'yı kapıya doğru çekti.

Dolaptan paltolarını almak için acele ettim. Onlara paltolarını uzattığımda evimizde bulunan hiçbir şeyi istemiyorlarmış gibi tiksintiyle baktılar ama yine de aldılar. Onları dışarı kadar takip ederken Noah'ı danışmana dair söz vermeye devam ettim, ailelerimiz için bir anda çok şey olduğunu ama iyi olacağımızı ve bunu başarıyla atlatabileceğimizden emin olduğumu söyledim.

Daha fazla olamazdım.

O Pazar sabahı kapının çalınışını asla unutamam. Bu kadar erken saatte kapımızı kimin çalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lavanta rengi bornozumu üzerime bağlayarak aceleyle kapıya yöneldim. Gözetleme deliğinden baktım ve ön verandada duran iki üniformalı polis memuru gördüm. Dehşet beni ele geçirdi.

Aklıma ilk gelen Noah olmadı, çünkü tutuklanacağını hiç düşünmemiştim. Çocuklar korkunç suçlar işlemedikleri sürece tutuklanmazlardı ve ben onun yaptığını suç olarak görmüyordum. Birinin öldüğünü düşünmüştüm. Lucas benden habersiz gitmiş ve eve dönerken bir araba kazasında mı ölmüştü? Anneme bir şey mi olmuştu?

"Noah Coates'un annesi siz misiniz?" İkisinden daha uzun olanı sordu.

Başımı salladım. Sesimi bulamıyordum. "Oğlunuz için buradayız," dedi.

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Hanımefendi, onun için tutuklama emrimiz var."

Tutuklama kelimesini duyunca içim sıkıştı. Onları içeri davet etmemi beklemeden kapıdan içeri daldılar. Sanki daha önce evime gelmişler gibi hışımla merdivenleri çıktılar. Lucas onları koridorda boxer'ıyla karşıladı, saçları dağılmıştı ve hâlâ içki kokuyordu.

" oluyor?" diye sordu.

"Efendim, yoldan çekilin. Oğlunuz Noah için buradayız." Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu iterek geçtiler.

Katie'nin kapısına koştum ve vücudumla kapıyı kapattım. Odasına dalıp onu korkutmalarını istemiyordum. Koridoru işaret ettim. "Bu onun odası."

Kapıyı çalmadan iterek açtılar. "Noah Coates?"

Sesini bekledim ama sadece sessizlik vardı. Onu kapıdan içeri çektiler, elleri arkadan , başı öne eğikti ve uzun siyah bukleleri yüzüne düşüyordu. Vücudu gevşekti, yenilmişti. Onu merdivenlerden aşağı çekerlerken arkasına bakmadı.

"Noah, her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz," diye arkasından seslendim, haklarını okurken onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum tatlım."

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var..."

Bir anda gittiler. Hıçkırıklar içinde giriş katına yığıldım.

Hikaye tüm kasabaya sızdı, orman yangını gibi yayıldı ve yayıldıkça ivme kazandı. Olay yerel haberlerde yer aldı. Reşit olmadığı için Noah'ın adını vermediler ama bunun bir önemi yoktu. O zamana kadar herkes duymuştu. Hikayeler ağızdan ağıza dolaştıkça gerçeklerden daha da uzaklaştı. Bir noktada, bir tarikata mensup olduğu ve kabul töreninin bir parçası olarak yüzme sınıfındaki herkese tecavüz ettiği söylentileri çıktı.

Sanki 1980'lere geri fırlatılmıştık ve tüm ailemiz AIDS hastasıydı. İnsanlar bizim alanımıza girmekten ya da bize çok yaklaşımdan korkuyorlardı. Bizi kurtlar gibi izliyorlardı. Lucas ve benden en az Noah kadar nefret ediyorlardı çünkü çocuklarına zarar veren canavarı biz yaratmıştık. Güzel hayatımızın kutsal parçaları birer birer bizden koparıldı.

Her şey okulla başladı. Okul Aile Birliği'nin sekreteriydim ve başkandan görevimden istifa etmemi isteyen bir mektup aldım.

Bir sonraki duyuruya kadar herhangi bir toplantıya katılmayacağım. Onun mektubu, araç takip görevlisi ve gönüllü koordinatöründen aldığım sert e-postalara kıyasla oldukça iyiydi. Zehirli nefret her satırı dolduruyordu. Artık çocuklarla birlikte hiçbir faaliyete katılamayacağımı açıkça belirttiler.

Başlangıçta pek çok hata yaptık ve en büyüğü Noah'ı mahkemeye çıktıktan sonra okula göndermekti çünkü bir tür normalliğe dönmek için çaresizdik. Normalin bizim için artık var olmadığını ya da bildiğimiz hayatın yok olduğunu bilmiyorduk.

Noah döndüğü ilk sabah 11:30'da beni aradı.

"Selam, tatlım. Nasıl gidiyor?" Neşeli görünmeye çalıştım, Katie'yi bıraktığımdan beri ağlamıyormuşum davrandım.

Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Gelip beni almalısın. Hemen. Seninle arka otoparkta buluşuruz."

"Tatlım, bunu konuşmuştuk. Zor olacak ama üstesinden gelebilirsiniz. Biraz zaman alacak ama-"

"Gelip beni almalısın," diye tısladı.

"Üzgünüm ama bunu yapamam." Çok istedim ama çocuklarımı hatalarından kurtarmamanın önemini de biliyordum.

"Anne, lütfen." Sesi titriyordu.

"Hayır dedim. Ben-"

"Her tarafım kan içinde. Gelip beni

almalısın." "Ne demek her tarafım kan

inde?" "Sadece buraya gel. Göreceksin."

Arama sona erdi.

Okula koştum ve futbol sahasının yanındaki arka otoparka çektim. Başı öne eğik, omuzları çökmüş ve yan tarafını tutarak topallaya topallaya otoparkı geçti. Bana bakmayı reddederek arabama doğru kaydı.

"Seni görmeme izin ver," diye talep

ettim. "Anne, hayır," diye inledi.

Uzandım ve başını kaldırdım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese

kaldım.

Kızgın mor yaralar ve derin kırmızı kesikler yüzünün yan tarafını sanki sürüklenmiş gibi tarıyordu. Sol gözü şişmiş ve kapanmıştı, sağ gözü ise maviye boyanmıştı. Burnundan beyaz üniforma gömleğine sürekli bir kan damlası akıyordu. Dudağı şişmiş, ortadan çatlamıştı. Ona dokunmak ve yaklaştırmak için uzandım.

"Yapma." Kapıya yaslandı ve koltuğun üzerinde bir top gibi kıvrıldı.

"Ne oldu?"

Başını salladı, hareketleriyle acı içinde yüzünü buruşturdu.
"Lütfen Noah, bana ne olduğunu anlat. Bunu sana kim yaptı?"
Sesimdeki çaresizliği gizleyemiyordum.
"Önemli değil."
Başımı salladım. "Bu önemli. Bana bunu kimin yaptığını söyle." "Soyunma odasında üzerime atladılar," dedi usulca. "Takım mı?"
Noah yüzme takımının kaptanıydı ve her gün dördüncü derste kısa bir antrenman için buluşuyorlardı.
Başını salladı.
"Hepsi mi?"
Tekrar başını salladı.
"Sen burada kal. Ben içeri giriyorum. Koç Hunt ile konuşacağım. Bu kabul edilemez." Çantama uzandım.
"Anne, yapma, sadece yapma, lütfen."
Başımı salladım. "Bu doğru *değil*. Koç Hunt bu tür davranışlara müsamaha göstermeyecektir."
Noah kanlı parmak eklemleri olan elimi tuttu. "O oradaydı anne. Tüm zaman boyunca. Ofisinin penceresinden izledi."
Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Koç Hunt, Noah için ikinci bir baba gibiydi. Altıncı sınıftan beri onun baş antrenörüydü ve yazları arka bahçesindeki havuzda onunla özel olarak çalışırdı. Yıllar boyunca onu ve karısını birçok kez akşam yemeğine davet etmiştik. Direksiyonu kavradım, ellerim titriyor, düşüncelerim dönüyordu.
Okula hiç geri dönmedi ve duruşmasını beklerken ona evde eğitim vermeye başladım, ancak insanlar bizi yalnız bırakmayı reddetti. Bir grup öğrenci ve veli kasabada yürüyüş yaparak ağaçları ve direkleri uyaran broşürlerle donattı: *Bu çocuk tacizcisine dikkat edin*. Altında resmi vardı - başarılı olma olasılığı en yüksek öğrenci seçildiği ikinci sınıf yıllığında ve Akademik Mükemmellik Başkanlık Ödülü'nü kazandıktan sonra *Courier*'e verdiğimiz fotoğrafın aynısı. Kurbanlardan biri olan ya da davayla ilgili herhangi bir bilgiye sahip olan herkesin arayabileceği bir telefon numarası vardı. Gittiğimiz her yerde onun yüzünü görüyorduk.
Herkes gözlerini dikip bana bakmadan markete gidemiyordum. Koridorda yanlarından geçerken insanlar kenara çekiliyordu. Bazıları kafalarını salladı. Diğerleri beni işaret etti ve arkadaşlarına fısıldadı. Veznedarlar sanki paralarım kirliymiş gibi paramı almak istemediler ve sanki pis kokuyormuşum gibi bana burun kıvırdılar. Bir Cuma günü banka veznesi için sıra beklerken, hapishaneden tanıdığım bir kadın

Kilisedeki bakanlık bana dönüp Noah'ın annesi olup olmadığını sordu. İnsanlar benimle konuşmayı bırakmıştı, bu yüzden beni şaşırttı.

"Evet, öyleyim." Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bana doğru bir adım attı. "Burada ne işin var senin? Sen ve ailen iğrençsiniz." Bana tükürdü, sıvısı alnıma indi ve sol gözüme damladı.

Banka insanlarla doluydu ve herkes onu izliyordu. Kadının önündeki adam, şampiyonluk maçında galibiyet sayısını atmış gibi kadının sırtını sıvazladı. Gözlerimden yaşlar süzülürken utancımı ve aşağılanmışlığımı gizlemem imkânsızdı. Kalabalığın arasından geçerken özürler mırıldandım, bir o yana bir bu yana dönerek kapıya doğru koştum. O günden sonra Buffalo Grove'da benzin bile almadım ve işlerimi halletmek için üç banliyö ötesine gitmeye başladım.

Lucas bir muhasebeciydi ve yıllar içinde başarılı bir iş kurmuştu. Dürüstlüğü ve onlar için her şeyi yapmaya hazır olmasıyla kazandığı ün sayesinde müşterileri ona kulaktan kulağa geliyordu. İşinin etkileneceğini hiç düşünmemiştik ama müşterileri, en sadık olanları bile gidene kadar hesaplarını geri çekmeye başladı. Chicago'da yeni bir firmada iş aramaya başlamaktan başka çaresi yoktu. Şehir merkezinde bir iş buldu ve müşteri portföyünü yeniden oluştururken büyük bir maaş kesintisi yapmak zorunda kaldı.

Lucas taşınmak istedi ama ben reddettim. Evimiz bizim mabedimizdi - her odası özenle ve sevgiyle tasarlanmış, bebeklerimin her birini hastaneden eve taşıdığım, Noel ve bayram anılarıyla, arka bahçedeki oyunlarla ve mutfakta ev yapımı yemeklerle dolu. İnsanların sonunda bizi yalnız bırakıp yollarına devam etmelerini umuyordum.

Cubs maçından döndüğümüz öğleden sonra son umut kırıntım da yok oldu. Maça, etrafımızı saran ve bizi yutmakla tehdit eden karanlıktan biraz olsun kurtulmayı umarak gitmiştik. İşe yaramıştı. Noah öğle yemeğinde bile gülmüş ve iki kelimeden fazla konuşmuştu. Arabadan indiğimizde ilk Katie fark etti.

"Anne, şurada ne ?" diye sordu evi göstererek.

Kafamı kaldırıp baktığımda ön kapımızın üzerine spreyle boyanmış siyah renkte yazılmış *Baby Raper* yazısını gördüm. Elimi ağzıma kapattım. Lucas, okuyamasa da Katie'nin gözlerini kapattı, sanki kelimelerin iğrençliği hâlâ ona ulaşabilirmiş gibi. Arabadan inmemiş olmasını ve o görmeden dikkatini dağıtabileceğimi umarak Noah'ya doğru döndüm ama artık çok geçti. Bir heykel gibi hareketsiz durmuş, çocukluk evini işaret eden kelimelere takılıp kalmıştı. Gözleri inatçı bir hüznün ve çaresizlikle doluydu.

Bir hafta sonra evimizi satışa çıkardık. Noah'ın hapse atılmasından üç hafta sonra, rayların meşhur diğer tarafına geçmeden gidebildiğimiz kadar güneye, Dolton'a taşındık. Gelişen özel restoranlar, tasarımcı giyim butikleri ve mevsimlik festivallerle dolu şehir merkezimiz gitmişti. Yerini bir tavuk fabrikası ve kimya tesisi almıştı. Yeni evimiz Buffalo Grove'daki evimizden çok daha küçüktü, ancak Nuh'un davası tüm birikimlerimizi ve emeklilik fonlarımızın çoğunu tükettiğinden karşılayabileceğimiz tek şey buydu. Evimizi teklifte bulunan tek kişiye vermek zorunda kaldık çünkü yerel halktan kimse ona dokunmak istemiyordu.

Katie'yi yerel devlet okulunun anaokuluna kaydettirdik. Alışık oldukları pahalı özel okulla keskin bir tezat oluşturuyordu. Her sınıfta otuzdan fazla çocuk vardı. Her çocuğun ödevleri için eve götürebileceği kendi iPad'inin olduğu eski okullarının aksine, her çocuğun bir tane alabileceği kadar ders kitabı yoktu ve paylaşmak zorundaydılar. Onların okulu müfredat dışı etkinliklerle doluydu ama Katie'nin yeni okulunda müzik, sanat ya da beden eğitimi öğretmeni yoktu. Kendimi okulu iyileştirmeye adanmıştım. Bir projem olması bana yardımcı oldu ve Noah dışında odaklanabileceğim bir şey verdi.

Bir grup ebeveyn organize ettim ve kütüphanede aylık toplantılar düzenlemeye başladım. Toplantılarımız akşamları olmak zorundaydı çünkü Buffalo Grove'un aksine, çocukların çoğu her iki ebeveynin de çalıştığı ailelerden geliyordu. Bağış toplamak ilk önceliğimizdi. Araba yıkadık, kermesler düzenledik ve kataloglardan hediye paketleri sattık. Yıl sonunda, ertesi yıl haftada bir kez gelmek üzere bir resim öğretmeni tutmaya yetecek kadar para toplamıştık.

Dolton'da anonimliği bulmuştuk. İnsanlar hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki kendi sorunları dışında başkalarının sorunlarıyla ilgilenmiyorlardı. Umarım anonimliğimiz Noah'yı da kapsar ve ona ihtiyacı olan ikinci şansı verirdi. Yeni bir başlangıç yapma ve ilerleme fırsatını umutsuzca istiyordum. Sadece onun için değil, hepimiz için.

HİM (O ZAMAN)

Ağlamalarımı bastırmak için dişlerimi battaniyeye geçiriyorum ve nefes almak için kendimi zorluyorum. Beş hafta oldu ve hiçbir şey değişmedi. Hiç kolaylaşmadı. Her gece beni içeri kilitlediklerinde ve ışıkları kapattıklarında panikliyorum. Çelik kapının diğer tarafında birinin olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok. Pencere yok. Işık yok. Kara bir kutunun içinde olmak gibi. İsteseler beni günlerce burada bırakabilirler ve kimsenin haberi olmaz.

Geceleri kapıları kilitlemiyorlardı ama çocuklar diğer odalara gizlice girip birbirlerini dövüyorlardı. Birinin öldürüldüğüne dair bir söylenti duydum ama doğru olup olmadığından emin değilim. Burada neye inanacağımı hiç bilemiyorum çünkü insanlar doğruyu söyledikleri kadar yalan da söylüyorlar. Eskiden oda arkadaşlarımız vardı ama artık ona da izin vermiyorlar.

İlk hafta hiç uyumadım. Kendimi yatağa bile yatıramadım. Etrafımdaki sesleri dinleyerek kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta attım. Eski bina bütün gece boyunca inledi ve gıcırdadı. Gündüz kimse ağlamaz ama ışıklar söndüğünde her şey değişir. Bazı çocuklar işkence görüyormuş gibi çığlık atıyordu ve sıranın bana gelmesinden korkuyordum. Duvarlar o kadar ince ki sessiz odada olmadığınız sürece her şeyi duyabiliyorsunuz. Sessiz oda, kötü olduğunuzda sizi gönderdikleri yerdir ve orada hiçbir şey duyamazsınız.

Ben sol tarafımdaki odada ve birkaç dakika içinde uykuya dalıyor. Dışarıda olduğunu her zaman anlıyorum çünkü çok sesli horluyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Belki de kilitli kalmaya alıştığı içindir. Dokuzdan fazla farklı yerde kilitli kaldı. Buradaki neredeyse herkes daha önce kilit altında tutulmuş. Sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi bununla övünüyorlar.

Ben gelmiyorum. Asla geri dönmeyeceğim. Bu işe yaramalı. Beni düzeltmek zorunda. Bu şekilde yaşamaya uygun değilim. Her zaman korkuyorum. Diğerlerinin korkumun kokusunu alacağından endişeleniyorum ve korkan çocuklara ne yaptıklarını gördüm. Şimdiye kadar yalnız bırakıldım, ama bunun daha ne kadar süreceğinden emin değilim.

Herkesin yolundan çekilmeye odaklanıyorum. İnsanların gözlerinin içine bakmıyorum. Hiçbir grupta bile. Yere bakıp halıda desenler yaratmaya çalışıyorum. Biri benimle konuşursa konuşuyorum ama kendim sohbet açmıyorum. İstesem bile yapamam. Bu tür çocuklarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç kötü çocuklarla takılmamıştım ama şimdi etrafım onlarla çevrili. Çoğu yaptıklarıyla gurur duyuyor ve bu beni hasta ediyor. Gruptan sonra, yaptıklarıyla ilgili hikayelerini paylaştıklarında kusuyorum.

incittikleri insanlar. Kimse bilmesin diye sessizce kusmayı öğrendim.

Ben kötülerden biri değil. Olmak istiyor ama değil. Çok inek. Yüzü sivilcelerle kaplı ve hiç yıkamadığı için yağlı saçlarındaki kepekleri görebiliyorsunuz. Duş almaktan nefret ediyor, bu yüzden her zaman kirli çorap gibi kokuyor. Tedavi hedeflerinden biri her gün duş almak ama o hala bunu reddediyor. O benim tedavi arkadaşım ve kokusu hakkında hiçbir şey söylemiyorum çünkü Joe gibi biriyle takılıp kalmaktansa onun gibi biriyle eşleşmeyi tercih ederim.

Joe beni korkutuyor, ama sadece beni değil. Herkesi korkutuyor, danışmanları bile. Ondan korkmuyormuş gibi davranıyorlar ama korkuyorlar. Ona baktıklarında bunu gözlerinde görüyorum. Büyükannesinin evini yaktığı ve neredeyse onu öldürdüğü için dört yıl yattığı çocuk hapishanesinden geldi. Vücudunun yarısı yanıklarla kaplı ve kendine bakmadığı için şu anda bir huzurevinde yaşıyor. Küçüklüğünden beri başı belada. Beş yaşındayken ailesi eve yeni bir köpek yavrusu getirmiş ve o da köpeğin tüm bacaklarını kırmış. Dal gibi kırmış. Hikayeyi her anlattığında gülüyor. Yedi yaşındayken ilk kez hapse girmiş çünkü küçük kız kardeşini bıçakla kesmiş. Bütün kolunu kesmiş. Kanın neye benzediğini görmek istediği için yaptığını söyledi. Yirmi bir yaşına kadar hapiste kalması gerekiyor.

Herkes ona bir tür kahramanmış gibi bakıyor ya da yaklaştığında dehşet içinde donup kalıyor. Kimse onu kızdırmak istemez. Hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Karanlık tüneller gibiler. Çok siyah. Saf şeytan olduğuna eminim.

Sürekli sessiz odaya gönderiliyor. Duvarlar yastıklı ve dışarı bakmak için sadece küçük bir gözetleme deliği var. Tuvalete gitmek için kapıya vurmak zorundasınız ve eğer gelmezlerse köşedeki kovaya girmekten başka çareniz yok. Yerde köpek gibi uyuduğunuz bir şilte var. Çocukların oradan çıktıklarında nasıl göründüklerini gördüm -çılgın ve vahşi gözlü- ama Joe öyle değil. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıkıyor, sanki bu onu hiç etkilememiş gibi.

Her sabah uyandığımda burada olduğumu görmek hâlâ sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Bu kısmın hiç kolaylaşacağını sanmıyorum. Her ne kadar kendimi onlar kadar kötü olmadığımı ikna etmeye çalışsam da buradayım. Onlarla birlikte kilit ve bu da onlardan biri olduğum anlamına geliyor.

3

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

Katie pembe mayosuyla oturma odasında durmuş, Goodwill'den aldığım hırpalanmış kanepeyi ve düz ekranına rağmen arkasında bir kutu bulunan eski televizyonu incelerken sırt çantasını göğsüne yakın tutuyordu.

"Sorun yok." Yalan söylemeye en fazla bu kadar yaklaşabildi. İyi göründüğünü söylemeyi kendine yediremiyordu ama berbat göründüğünü söyleyemeyecek kadar da duygularımı incitmeyi önemsiyordu.

Minyon yüzünü çerçeveleyen kısa, pixie boyunda kesilmiş saçlarını karıştırdım. Saçını uzatmayı reddetti. Kulaklarını çok fazla kaşındırıldığını söyledi.

Dün gece Lucas'la birlikte ona Noah serbest bırakıldıktan sonra onunla birlikte bir daireye taşınacağımızı söyledik. Dünü bu konuşmaya hazırlanarak geçirdim. Küçük bir çocuğa boşanmadan bahsetmenin etkisini nasıl en aza indirebileceğimi araştırdım çünkü bu konu bizim yaşam durumumuzu tanımlamaya en yakın olan tek konuydu. Okuduğum her şey, ebeveynlerin çocukla birlikte konuşmasının ve onları hala sevdiklerini açıkça belirtmelerinin önemini vurguluyordu. Konuşmanın en kritik parçası, çocuğun sevildiğini hissettiğinden ve yaşam koşullarındaki değişikliklerin hiçbirinin kendi hatası olmadığını anladığından emin olmaktı. Bununla birlikte, gerçek bir boşanma bağlamında çocuklar her iki evde de zaman geçirirlerdi ama Katie geceyi Noah ve benimle birlikte dairede geçirmezdi. Lucas yatıya kalmaya karşıydı. İsteyken ona bazı önemli konuşma noktalarını e-posta ile gönderdim ve eve gelmeden önce bunları gözden geçirmesini söyledim.

En sevdiği akşam yemeği olan spagetti ve köfteleri pişirdim ve bunun onu iyi bir ruh haline sokacağını umdum. Savurganlık yaptık ve tatlı olarak dondurma yedik, onunkinin üzerine gökkuşağı serpiştirdik. Lucas ve ben onun günü ve nasıl hissettiğiyle ilgili sorularla birbirimizin üzerine yuvarlandık.

"Neler oluyor?" diye sordu, oturma odasına geçtiğimizde bir ileri bir geri bakarak. Hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Baban ve benim seninle konuşmamız gereken bir konu var." Ona doğru baktım. Başını salladı ve ben de devam ettim. "Noah üç gün tedaviden çıkacak ve ailemizde bazı değişiklikler yapmamız gerekecek."

"Seni çok sevdiğimizi bilmeni istiyoruz." Lucas kolunu ona dolayarak sıkıca sarıldı.

"Noah'yı biz de seviyoruz. İkiniz de bizim için en önemli şeylersiniz," dedim.

Hayatındaki bir sonraki büyük değişikliği duymayı beklerken yüzü ifadesizdi.

"Noah dışarı çıktığında bu evde yaşamayacak. Ailemizin yaşayacak iki yeri olacak. Annem kendisi ve Noah için bir daire tuttu. Onlar dairede yaşayacaklar, sen ve ben de bu evde yaşayacağız. Birlikte yaşamayacak olsak bile birbirimizi her zaman göreceğiz ve birlikte vakit geçireceğiz. Yine de bir aile olacağız. Sadece ailemiz eskisinden daha farklı görünecek." Sesi şekfatliydi.

Keşke ona inansaydım. Katie ona şüphayle baktı, sözlerine benim kadar inanmıyordu. Onu başının üstünden öptüm. Kendime birleşik bir cephe oluşturmanın önemini hatırlattım.

"Okula birlikte gittiğiniz bazı çocuklar farklı evlerde yaşıyor-" "Ama anne babaları boşanmış. Boşanıyor musunuz?" Onun Soluk mavi gözleri ıslaktı.

"Hayır, tabii ki değil. Babam ve ben hâlâ evli olacağız." Haklı olduğu ve tüm bunlar sona erdiğinde gideceğimiz yerin orası olduğu korkusunu içime attım.

"O zaman neden iki evde yaşıyoruz? Anlamıyorum. Noah neden eve gelemiyor?" Alt dudağı titriyordu. Gözyaşlarına boğulması an meselesiydi.

Lucas'a baktım ve soruyu ona yönelttim. Bu onun fikriydi, benim değil. Ben de onun gibi hissediyordum. Noah hâlâ bizim ailemizdi. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Boğazını temizledi, ikimizin de bakışları ona sabitlenmiş, cevap ararken rahatsız olduğu belliydi. "Katie, anlamak için çok genç olduğun bazı şeyler var. Yetişkin ve çocuk sorunları arasındaki farktan nasıl bahsettiğimizi hatırlıyor musun?"

Başını salladı, gözlerinde hâlâ güvensizlik vardı.

"Ayrı evlerde yaşama kararımız yetişkinlere ait bir konu. Bu konuda endişelenmeni istemiyoruz. Bilmen gereken tek şey seni ne kadar çok sevdiğimiz ve bunların hiçbirinin senin suçun olmadığı. Ailemiz için en iyisini yapıyoruz. Seni güvende tutmak zorundayız."

"Neyden güvende?" Bana doğru döndü. "Anne, korkacak ne var?"

Ona söyleyecek gücüm yoktu. Hava onun cevapsız sorularıyla ağırlaşmıştı. Lucas sonunda sessizliği bozdu. "Noah'ya karşı güvende olduğundan emin olmalıyız."

"Noah neden bana zarar versin ki?" Yüzü şaşkınlıkla buruştu.

Ağlama isteğimle savaştım. Kollarımı ona dolamak ve Noah'nın onu asla incitmeyeceğine dair güvence vermek, ona haklı olduğunu ve ağabeyinden korkması için hiçbir neden olmadığını söylemek istedim. Onun kahramanından. Kendimi onun için güçlü olmaya zorladım. Ağlamayacaktım.

"Noah başkalarına zarar veren bazı kötü kararlar verdi. Sana da zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız," dedi Lucas.

Başını ileri geri salladı. "Noah bana asla zarar vermez. Asla."

Onu kucağıma çektim ve kollarımı ona doladım. Kalbinin sırtında çarptığını hissettim. Zayıf vücudu titriyordu. Karşı koymak için çok mücadele ettiği gözyaşları gömleğimi ıslattı. "Biliyorum tatlım, Noah seni seviyor. Seviyor. O da bu duruma çok üzülecek. Sana bunun sözünü verebilirim." Kendimi tutamadım ve Lucas'ın duymamasını umarak kulağına fısıldadım, "Haklısın. Noah seni asla incitmez."

Lucas gecenin geri kalanında benimle konuşmadı. Yatağa her zamanki pozisyonumuzda girdik -her ikimiz de yan yatıp sırtımızı birbirimize döndük.

Bu sabah kahve yaparken "Bana arka çıkmalıydın," diye tersledi.

"Ona katılıyorum."

Ona zarar vermeyeceğini nasıl bildiğimi açıklayamazdım ama bir annenin sevgisi açıklanamazdı ve ben Noah'yı tanıyordum. Tanıyordum. Yaptığı şeyle bağdaştıramasam bile kalbi iyiydi. Lucas bana ters ters baktı, seyahat kupasını aldı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Öğleden sonra ona mesaj atıp Katie'yi okuldan aldıktan sonra eve götüreceğimi söyledim.

Noah'dan korkmasını istemiyordum. Safça olabilirdi ve Lucas'ın duygularını paylaşabilecek pek çok insan vardı ama danışmanları her zaman onu hatalarına rağmen sevmenin önemini vurgulamışlardı. Danışmanları ve benim dışımda, ona aşağılık bir yaratıkmış gibi bakmayan tek kişi Katie'ydi. Ona şefkatle bakıyordu ve buna ihtiyacı vardı.

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?" Ona sordum. Günün erken saatlerinde alışverişe çıkmış ve Nuh'un tüm sevdiklerini stoklamıştım. İlk hafta boyunca her sabah ona özel kreplerimden yapacaktım.

"Aç değilim," dedi başını sallayarak.

Ona dairenin geri kalanını gezdirdim, koridorun her iki yanında yer alan yatak odalarını ve sonunda yer alan banyoyu gösterdim.

Burnunu yukarı kaldırdı. "Onunla aynı banyoyu paylaşmak zorunda mısın? Bütün iğrenç tüylerini lavaboda bırakacak. Eww!"

Bir kahkaha patlattım. "Belki de odamdaki kovaya işemeye başlarım." Onu tuttum ve yanlarını gıdıkladım. Ciyak ciyak bağırdı. Onu güreşerek yatak odama götürdüm, yatağıma yuvarladım ve yanıma yatırdım.

"Odan tuhaf kokuyor," dedi burnunu kaldırarak.

"Daha önce burada yaşayan insanlar sigara içiyordu. Kokuyu dışarı atmaya çalıştım."

"Komik kötü değil. Sadece farklı. Eski evimizi özlüyorum." "Buffalo Grove'daki mi?"

Başını salladı.

Hatırlamasına çok sevindim. En büyük korkularımdan biri, ailesinin sağlam olduğu ya da mutlu olduğumuz ve evimizin kahkahalarla dolu olduğu zamanlara dair hiçbir anısının olmamasıydı. Her odanın boya rengini seçtiğimizi, arka bahçede oynadığımız ebelemece oyunlarını ya da dışarıda olmayı özlediğimiz sert kış günlerinde oturma odasında yaktığımız ateşin üzerinde lokum kızarttığımızı hatırlayamayacak kadar küçüktü. Sürekli bunlardan bahseder, bunları onun için canlı tutmaya çalışırdım. Ona yaptığımız her kamp gezisini anlatırdım ve o da üç yaşındayken yaptığımız Disneyland tatiliyle ilgili hikayeleri dinlemeye bayılırdı. Bunları o kadar çok anlatmıştım ki, gerçek bir anısı olmasa bile onun için anılar yaratmıştım.

Ona sımsıkı sarıldım ve çilekli, gözyaşı bırakmayan şampuanının kokusunu içime çektim. Ona sahip olma fırsatını neredeyse kaçırdığıma inanmak zordu. Başka bir çocuğum olmasını değil, ama başka bir çocuğu Nuh'u sevdiğim kadar sevmemin mümkün olmadığını düşündüğümünden.

Ona anında aşık oldum, mükemmelliğine ve onu vücudumda hücre hücre büyümüş olmama hayret ettim. Duygularım içimdeki en derin parçalardan kaynaklanıyordu, ona sahip olana kadar var olduğunu bilmediğim parçalardan. Onu kollarıma verdiklerinde bir yabancı değildi. Sanki kayıp bir parçam geri gelmişti.

İlk günlerini o uyurken ona bakarak geçirdim. Diğer annelerin nefret ettiği o mükemmel bebeklerden biriydi. O kadar çok uyurdu ki, onu yemek yemesi için uyandırmak için ayaklarını gıdıklamak zorunda kalırdım. Sadece acıktığında ağlardı ve duyduğum diğer korku hikayelerinin aksine kolayca yatıştırılırdı. Her zaman göğsüne yakın tuttuğu minik parmaklarına bakar, ne kadar küçük olduklarına hayret ederdim. Kokusundan uykuya dalarken burnunu çekişine kadar her parçasını bilirdim. O benim kalbimdi, bedenimin dışında yaşıyor ve nefes alıyordu. Diğer anneler onun için endişelendiğinde kendimi hep suçlu hissedirdim.

Ben mutluluk içindeyken ve hiç olmadığım kadar aşıkken ilk ayların ne kadar zor olduğundan şikayet ettim.

Başkalarının ne dediği umurumda değildi. O kötü doğmamıştı. Güzel ve mükemmel doğmuştu. Onu her yaşta hayal edebiliyordum. Lucas'ın yapısını miras almıştı, bu yüzden doğduğu andan itibaren büyüme çizelgelerinin dışındaydı. İki yanağında da gamzeleri olan tombul bir bebektir. Kıkırdaması odayı aydınlatırdı ve yabancılar durup ona gülümserdi. İki yaşındayken buzdolabından Lucas'ın ofisindeki masaya kadar evimizdeki her şeye tırmanırdı. Onu her seferinde Örümcek Adam gibi mobilyalarımızdan sarkarken bulduğumuz için parmaklarında vantuzlar olduğuna dair şakalar yapardık. Küçük bir çocukken, yürüyüşlerinde benim için çiçek toplar ve onları masanın üzerindeki vazoya koymak için eve getirirdi. Anaokulundayken içinde Lucas ve benim olduğum kalp resimleri çizdi. İkinci sınıfta dişleri kadar süren dişsiz sırtışını görebiliyordum. On iki yaşındayken düzeltmek için diş teli takılması gereken dişleri. Diğer gençlerin aksine o diş tellerine kolayca uyum sağlamış, kendisine metal ağız diyerek kendisiyle dalga geçmişti.

Onu hastaneden eve getirdiğim gün bebek defterine "Hayatımda hiçbir şeyi senden daha çok sevmedim" diye yazmışım. Yedi yaşına geldiğinde bunu yüz kereden fazla yazmış ve bir o kadar da söylemişim. İkinci bir çocuk sahibi olmak için bu kadar uzun süre beklememin nedeni buydu. Başka bir çocuğu ikinci plana atmanın adil olmayacağını düşünüyordum. Korkularımı Lucas'la paylaştım ve o da bana güldü. Bana saçmaladığımı, anne olmak için doğduğumu ve verecek çok şeyim varken tüm sevgimi tek bir çocuğa harcamanın bencillik olduğunu söyledi. Sonunda bir çocuk sahibi olmayı kabul ettim.

ama hamileliğim boyunca korkularımı içimde sakladım.

Verecek daha fazla sevgim olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama vardı. Katie doğduktan sonra tüm korkularım yok oldu. Kalbim şişti ve genişledi. Noah'a aşık olduğum gibi ona da aşık oldum.

Evimize tam anlamıyla uyum sağladı ve Noah onu hiç kıskanmadı. Hep birlikte onun üzerine titrer, yaptığı her yeni şeye ve ulaştığı her dönüm noktasına hayret ederdik. Noah onu okuldan aldığımda arabaya atlardı ve sorduğu ilk şey "Bugün yeni bir şey yaptı mı?" olurdu.

Bebek kitabını oluşturmama yardım etti ve benimle birlikte ona mektuplar karaladı. Anaokulundayken büyüyünce ne olmak istediğini sorduklarında Noah demişti ve çay partisi gününe onu da götürmek için yalvarmıştı. Ergenlik çağına olmasına rağmen mutlulukla kabul etti. Hiçbirimiz ona hayır diyemedik.

Katie geceyi benimle birlikte yeni dairesinde geçirdi. Patlamış mısır patlattık ve repliklerin çoğunu ezbere bilmemize rağmen *Charlotte's Web'i* izledik. Yanımda bana sarıldı ve ben de o uyuyana kadar sırtını daireler çizerek ovdum. Onu her gün görmeden bir yıl nasıl yaşayacaktım?

İlk çocuğumdan on sekiz ay ayrı yaşamıştım ve şimdi ikinci çocuğumdan bir yıl ayrı kalmam gerekecekti. Bu adil değildi. Bizimki gibi ailelerin başına böyle şeyler gelmemeliydi. Her şeyi doğru yaptığınızda değil. Güzel bir mahallede yaşıyorduk ve onları eyaletin en iyi özel okullarına gönderdik. Onları her pazar ayine götürdük. Her yemekten önce ve her gece yatmadan önce dua ettik. Aile tatillerine ve kamp gezilerine çıktık. Hâlâ ailece oyun geceleri düzenliyoruz.

Bunun bizim başımıza gelmesi nasıl mümkün olabilirdi? Dua etmeyi düşündüm ama vazgeçtim. İki yıl önce biri bana Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sorsaydı, evet demek için iki kere düşünmezdim. Ama artık emin değildim. Uzun zamandır hiçbir şeyden emin olmamıştım. Eğer her şeyi doğru yaptıysanız ve yine de yanlış sonuçlandıysa, o zaman ne anlamı vardı?

Serbest bırakıldığı gün Marsh'a doğru dört saatlik yolu kat ederken zaman akıp gidiyordu. Bu yolculuğa ilk zamanı hatırlamadan edemiyordum; o zamanlar hâlâ onun mahkûmiyetinin etkisindeydim ve olan biten her şeyi aklım almıyordu. Tutuklanması, başa çıkmayı hayal ettiğimiz her şeyin çok ötesindeydi ve yasal mayın tarlasında gezinmemize yardımcı olacak birine ihtiyacımız vardı, bu yüzden ilk adım bir avukat bulmaktı.

Buffalo Grove'da davamızı almak isteyen kimse yoktu. Cinsel suçlar için gençleri savunma konusunda uzmanlaşmış birini bulmak için LinkedIn profillerini taradım. Birinci sınıf avukatların çoğu sadece yüksek profilli davaları savunan ve ücretleri bizim ödeyebileceğimizden çok daha fazla olan avukatlardı. Sonunda eyaletin kuzeyinde yaşayan yarı emekli bir avukat olan Meryl'i buldum. Yıllarca Chicago şehir merkezinde cinsel suçlar üzerine çalışmış ve on beş bin dolarlık bir avukatlık ücreti karşılığında davamızı üstlenmeyi kabul etmişti.

En büyük endişem Noah'ı hapisten uzak tutmaktı. Zaten hapisanede bir gece geçirmişti ve bir gece daha geçirmesi fikrine katlanamıyordum. Yaşı nedeniyle mahkemeye çıkana kadar onu diğer mahkûmlardan uzak, izole bir hücrede tutmuşlardı. Onu mahkemeye kelepçeli olarak götürmelerini izledim, başı öne eğikti ve saçları tıpkı onu evimizden çıkardıkları gibi yüzüne dökülmüştü. Metal sandalyeye yığılmış, yenilmiş ve umutsuz bir halde otururken kefaletle ilgili formaliteler görüşüldü. Onu kendi kefaletiyle serbest bıraktılar çünkü o bir çocuktı ve sabıka kaydı veya ödenmemiş arama emri yoktu.

Beni gördüğü için rahatlamasını beklerdim ama arabaya bindiğinde öfkeyle kaynıyordu. Kapıyı arkasından çarptı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu," diye tükürdü ve arkasından adliyeyi işaret etti. "Şu avukat."

"Tipik bir avukat gibi görünmediğini biliyorum ama onu biraz rahat bırakmalısın. Onu daha dün gece buldum."

Üzgün olduğu için onu suçlayamazdım. Meryl'in görünüşü beni de şok etmişti. Sabahın dördünde, eski içki kokusuyla ve günlerdir duş almamış gibi kokarak gelmişti. Mahkemeye çıkacak bir şey olmadığına ve birkaç gün içinde toparlanacağına yemin etmişti. Ona duş teklif ettim ama duşa rağmen hala dağınık görünüyordu.

Günlerdir tıraş olmamıştı ve kirli sakalları çenesini kaplamıştı. Saçları düzensizdi ve umutsuzca kestirilmesi gerekiyordu. Takım elbise giymesini bekliyordum ama onun yerine adliye kot pantolon ve flanel gömlekle geldi.

"Onlara suçlu olmadığımı söyledi. Neden bunu yapmasına izin verdin? Ben suçluyum.

Ben yaptım. Yapmadığımı söylemeyeceğim." Gözleri öfkeyle parladı.

Neler olduğunu ve nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç hız cezası bile almamıştım. Meryl, Lucas'la bana mahkemenin sadece onu serbest bırakmak için yasal bir formalite olduğunu ve neredeyse herkesin suçsuz olduğunu iddia ettiğini söyledi. Bize sunduğu seçenekler dışında başka seçenekler olup olmadığını bilmiyordum. Tavsiyesine güvenmiştim çünkü ona bunun için para ödemiştik.

"Bir dahaki sefere mahkemeye çıktığımızda hakime suçlu olduğumu söyleyeceğim. O aptal avukatın ne dediği umurumda değil" dedi.

Uzandım ve elini tuttum, diğer elimi direksiyondan ayırmadım. "Tatlım, bunların hiçbirinin mantıklı olmadığını ve gerçekten korkutucu olduğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Neler olduğu ya da bunların nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yok. Son yirmi dört saattir tek endişem bize yardım edecek bir avukat bulmaktı. Bundan ötesini düşünmedim. Sadece seni hapisten çıkarmak istedim."

Başını kaldırıp bana baktı. Koyu renkli torbalar yaşlarla dolu gözlerini çevreliyordu. "Beni orada bırakmalydın. Kilit altında olmayı hak ediyorum. Beni hapse atmalılar ve anahtarları da atmalılar."

Sola döndüm ve yolun kenarına çekip arabayı park ettim. "Buraya gel." Ona doğru uzandım ama o geri çekildi.

"Yapma. Dokunma bana." Yüzü sıkışmıştı.

Onu tuttum ve kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım. Vücudu sert ve kaskatı kesilmişti. Beni tekrar itmeye çalıştı ama ben onu bırakmayı reddettim. "Ne olursa olsun seni seviyorum," dedim başının üstünü öperken. "Bunu da atlatacağız. İyi olacaksın."

Yürek burkan hıçkırıklar vücudunu sarstı. İçinden dalga dalga umutsuzluk geçerken ona sarıldım. Kollarımda gevşeyene kadar ağlarken elimi saçlarında gezdirdim. Başını yukarı kaldırdım. Gür saçlarını kulaklarının arkasına topladım, yanaklarından süzülen yaşları düzelttim ve sümüğünü gömleğimin arkasıyla sildim. Gözlerinde hiç bu kadar acı görmemişim.

"Dinle, bunu çözeceğiz. Çözeceğiz. Söz veriyorum." Hıçkırıkları hıçkırıklara dönüşürken sırtını okşadım. "Baban Katie'yi bir süreliğine büyükannene götürüyor, bu yüzden ev sessiz. Eminim dün gece hiç uyumamışsındır, o yüzden neden eve döndüğümüzde biraz kestirmiyorsun, ben de uyandıktan sonra sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım? Meryl bu gece bizimle buluşmak için eve gelecek, ona ne istersen sorabilirsin.

sormam gerekiyor. Ama şimdilik bir sonraki adıma odaklanacağız ve bu da eve gidip biraz uyumanız. Tamam mı?"

Başını salladı. Hıçkırıkları azalmıştı ama yüzü hâlâ kederle kaplıydı.

"Tamam. Bunu yapabiliriz." Ona mı yoksa kendime mi güven verdiğimden emin değildim.

O akşam Katie yattıktan sonra Meryl ile mutfak masasının etrafına oturduk - saatlerce Monopoly oynadığımız, çocukların ödevlerini yaptığı ve sayısız bilim projesinin yaratıldığı aynı Formika masa.

"Ben suçluyum. Yalan söyleyip suçlu olmadığımı iddia etmeyeceğim." Noah, Meryl konuşmaya fırsat bulamadan masanın karşısından ona ters ters baktı. Noah eve geldiğinde uzanmıştı ama eskisinden daha dinlenmiş görünmüyordu. Meryl gelmeden önce onu düş almaya ikna etmeye çalışmışım ama reddetmişti.

"Yavaş ol evlat. Seni yakalamak için gelmedim. Sana yardım etmek için buradayım," dedi Meryl. Üzerinde hâlâ mahkemeye gelirken giydiği kot pantolon ve flanel gömlek vardı ama sonunda tıraş olduğu için mutluydum. Bu onu biraz daha derli toplu gösteriyordu.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," dedi Noah.

Destek için Lucas'a baktım, evli çiftlerin yaptığı gibi gözlerimle onun devreye girmesini istediğimi belirttim. Sanki beni görmüyormuş gibi bana doğru baktı. Noah'nın tutuklanmasından beri neredeyse hiç konuşmamıştı ve uyurgezer gibi evin içinde sürükleniyordu.

Meryl kaşlarını kaldırdı. "Aynı fikirde değilim. Ben senin geleceğini düşünüyorum. Bu sabah suçunu kabul etseydin ne olurdu biliyor musun?"

"Evet, ait olduğum yere, hapse giderdim." Noah kollarını göğsünde kavuşturdu.

Meryl başını salladı. "Hayır. Ceza duruşmana kadar seni her şekilde serbest bırakacaklardı. Bugün yapacağın şey, yetişkin mahkemesinde bulunduğun için yetişkin ıslah sistemindeki kaderini mühürlemek olurdu ve yetişkin mahkemesinde bir savunma yaparsan, seni çocuk mahkemesinde yargılama seçeneği ortadan kalkar. Ve sen, dostum, bir çocuksun." Nuh'a gülümseyerek aradaki buzları eritmeye çalıştı ama gülümsemesinin bir etkisi olmadı. Devam etmeden önce boğazını temizledi. "İlk işimiz senin davanın yetişkin mahkemeleri yerine çocuk mahkemelerinde görülmesini sağlamak."

"Ne fark eder ki?" Ben sordum.

Hazırladığım çayı soğutmaya çalışarak bardağının üzerinden nefes aldı. "Arada büyük bir fark var. Eğer yetişkin olarak yargılanırsa, hayatının geri kalanında ağır suç kaydı olacak, yani kayıttan çıktıktan sonra bile her zaman bir sabıka kaydı olacak. Ancak çocuk olarak yargılanırsa ve davası çocuk mahkemesinde görülürse, Illinois eyaleti yine de cinsel suçlu olarak kayıt yaptırmamasını isteyecektir, ancak suçu hayatının geri kalanında sicilinde görünmeyecektir. Çocuk kayıtları mühürlendiği için silinecek. Yetişkin suçlarında böyle bir şey olmaz. İkinci ve en önemlisi, yetişkin yerine çocuk olarak yargılanırsa rehabilitasyon için çok daha fazla şansımız olur. Çocuğun tedaviye ihtiyacı var, hapse değil. Biz de bunu savunacağız. Bunların herhangi biri mantıklı mı?"

Noah utangaç görünüyordu. Kendimi rahatlamış hissettim. Günlerdir ilk kez boynumdaki gerginliğin bir kısmı dağıldı.

"Hapishane dışında başka seçenekler de var mı?" Ben sordum.

"Kesinlikle. sürü var. Hayatı sona ermek zorunda değil."

Noah gözlerinde ateşli bir kararlılıkla, "Hapse girmek istiyorum," dedi. Onun cezalandırılma arzusu kalbimi kırdı.

"Hapse girersen ihtiyacın olan yardımı alamazsın. Ne dediğini duyuyor musunuz? Dışarıda yardım var. Onun için yardım alabilirsin," dedim.

Lucas ilk kez, "İstiyorsa hapse girsin," diye konuştu.

Başımı ona doğru çevirdim. "Meryl'in ne dediğini duymadın mı? Ona yardım bulabiliriz."

Lucas umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Onu tokatlamak istedim. İhtiyacı olan yardımı almak yerine oğlumuzu hapse göndermeyi nasıl düşünebilirdi? Noah'yla yüzleşmek için döndüm. Kavgası onu terk etmişti. Çöküşü geri gelmişti.

"Dinle, eğer istediğin buysa suçu kabul edebiliriz." Meryl masanın üzerinden öne doğru eğilerek Noah'ya yaklaştı. "Ben sadece bu olay yüzünden hayatını mahvetmemen için sana yardım etmeye çalışıyorum. İyi bir çocuğa benziyorsun."

Gerçekten iyi bir çocuk olduğuna inanıyor muydu yoksa işi öyle davranmak olduğu için mi böyle söylüyordu? Umarım doğrudur. Noah'ın benim dışımda onun için savaşıacak birine ihtiyacı vardı.

Daha fazla ikna etmek gerekti ama Noah sonunda Meryl'in önerdiği şeyi yapmayı kabul etti. Bir sonraki bölümün kolay olmasını bekliyordum ama Noah'nın çocuk mahkemesinde yargılanmasının ne kadar zor olduğunu görünce şok oldum. Williams ve Johnson'lar onun bir yetişkin olarak yargılanması konusunda kararlıydılar. Parmağıyla Nuh'u gösterip "Masum çocuklara karşı iğrenç bir suç işledi" diye bağırarak acımasız bir avukat tuttular. Nuh'un ahlaksız doğasına bakın.

yaptığı şey. Eylemlerini ciddiye almalı ve en katı hukuk mahkemeleri önünde hesap vermesini sağlamalıyız."

Noah'ın doğruyla yanlış ayırt edemediğini, kızlara zarar vermeyi amaçladığını ve toplum için bir tehdit oluşturduğunu iddia etti. "Bu onun sadece bir kez yaptığı bir şey değil. O kızlara tekrar dokundu. Ve tekrar. Ve tekrar." Her *tekrarın* ardından uzun, dramatik bir duraklama yaptı. "Biz sadece bu kızların hayatını korumuyoruz. Diğer çocukları da ondan korumak zorundayız. Onu bir yetişkin olarak suçlamamız kamunun yararına olacaktır."

İçime bir öfke dalgası yayıldı. Bu kadar genç birine nasıl yetişkin sonuçları uygulayabilirdik? On beş yaşında olsa bile, o hâlâ bir çocuktı. Henüz tıraş olmaya başlamamıştı ve sesi değişmeye başlamış olsa da hala bir çocuğun tiz frekansına kayıyordu.

Meryl, onu yetişkin ıslah evine göndermenin zalimce ve olağandışı bir ceza olacağını söyleyerek karşı çıktı. Yetişkin hapisanelerinde tecavüze uğrayan ya da hapsedildikleri sırada intihar eden çocuk vakalarını gösterdi. "Noah iyi bir çocuk. Kanunla başı hiç belaya girmede. Okulda bir gün bile gözaltında kalmadı. Şimdiden toplumun saygın bir üyesi."

Yıllar boyunca öğretmenlerinden aldığı övgülerin bir listesini okumaya devam etti. "Sahip olduğum en iyi öğrencilerden biri, her zaman arkadaşlarına yardım etmeye istekli ve sınıfta olması çok keyifli" gibi şeyler.

Tekrar tekrar vurguladığı en önemli nokta, Noah'nın kendi başına itiraf etmesi ve hiçbir şey saklamamasıydı. Bunun onun gerçek karakterini ortaya koyduğunu ve pişmanlığını, ama daha da önemlisi yaptığı şey için yardım arama arzusunu gösterdiğini savundu. "Bu genç çocuk, çocuk mahkemelerinin var olma sebebidir. Rehabilitasyon için birincil adaydır. Onu yetişkin hapisanesine atmak, yavru bir kediyi kurt sürüsünün içine atmak gibi bir şey olur."

Alkışlama isteğimi bastırdım.

Noah tüm süreç boyunca hiç konuşmadı. Savunma masasında taş gibi hareketsiz oturdu ve başını hiç kaldırmadı. Kocaman mahkeme salonunda çok küçük görünüyordu. Lucas ve ben onun arkasında, soğuk tahta sıralarda oturuyorduk. Lucas'ın eline öyle sıkı sarılmışım ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Her kelime boş salonda yankılanıyordu.

Ebeveynlerin her biri konuştu ve hiç merhametleri yoktu. Anneler ağladı, babalar öfkeleni. Onun bir yetişkin olarak yargılanmasını ve

aynı şekilde. Ona her cinsel suçlu dediklerinde, bu kelime beynimi cam kırıkları gibi kesiyordu.

Sonunda yargıç davayı kabul etti ve Noah'ın çocuk olduğuna karar verildi. Duruşma, ön duruşmaya kıyasla daha kolaydı. Noah konuşma fırsatı buldu ve reşit olmayanlara karşı ikinci derece cinsel saldırı suçunu kabul etti. Yargıç, avukatların yaptığı savunma pazarlığına dayanarak cezasını verirken ellerimi kucağımda birleştirdim. On sekiz ay boyunca çocuk seks suçluları programını tamamlamak zorundaydı. On sekiz yaşına kadar gözetim altında tutulacak ve I. Tip suçlu olarak kayıtlara geçecekti. Şartlı tahliye koşulları çok kapsamlıydı: on iki yaşından küçük kimseyle temas etmeyecek, kurbanlarıyla temas kurmayacak, evinde internet kullanmayacak, bir ilkokulun bir mil yakınında yaşayamayacak, uyuşturucu veya alkol kullanmayacak, pornografi izlemeyecek ve hayırlar listesi uzayıp gidecekti.

Ertesi hafta onu Marsh Vakfı'na götürdüm. Vakıf, Interstate 94'ten ayrılan tek şeritli dolambaçlı bir yolun sonunda yer alıyordu. Her iki yanında iki dönümlük orman arazisi arasına sıkışmış güzel bir kır eviydi. Büyük kireç taşları geniş araziye süslüyordu. Davetkâr ve sakın bir kır evi gibi görünüyordu, ancak kapıdaki tabela gerçek misyonunu ortaya koyuyordu: *Çocuk cinsel suçlular için bir rehabilitasyon merkezi.*

Kapıyı çaldık ve birinin cevap vermesi için sonsuza kadar bekledik. Sonunda, kusursuz iş kıyafetleri giymiş bir kadın kapıyı açtı.

"Sen Noah mısın?" Gözleri üzerimizde gezinirken dostçaydı. Noah başını kaldırmayı reddederek ayaklarımızın altındaki kaldırıma baktı. Başını salladı.

"Hoş geldiniz." Ona gülümsedi ve bizi içeri buyur etti. "Sen Adrienne olmalısın. Ben Dr. Park. Birimin baş psikoloğuyum." Bana elini uzattı. Elini sıkı ve kendinden emin bir şekilde tutuyordu. Uzun boylu ve zayıftı, mavi kalem eteğinin altından sadece her hafta spor salonunda saatler geçirdiğinizde elde edebileceğiniz baldırları görünüyordu. Parlak siyah saçları düzgün bir şekilde kesilmiş, yüzünü çerçevelemiş ve kulaklarının arkasına toplanmıştı.

Marsh'ın bir hapishane gibi görünmesini bekliyordum ve sıcak karşılama alanı karşısında şaşırdım. Küçük bir odaydı, her iki yanında iki sandalye seti ve arkalarında metal bir kapı vardı. Odanın arka tarafında kahverengi bir koltukta yastıklar sıralanmıştı. Noah gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı ve gözleri duvarlardaki sanat eserlerine kaydı-okyanus sahilleri ve ilham verici alıntılar.

"Ne yazık ki bugün size bir tur düzenleyemeyeceğim. Politikamız sadece aile günlerinde tura izin veriyor, ancak iyi haber şu ki bir sonraki aile günümüz iki hafta sonra. Umarım hem siz hem de eşiniz katılabilirsiniz." Genişçe gülümsedi, doğal olamayacak kadar beyaz olan düz dişleri ortaya çıktı. "Yerleşik danışmanlarımızdan biri onu odasına götürecek ve yerleşmesini sağlayacak. Kulağa nasıl geliyor, Noah?"

İkimizin de duyamayacağı bir cevap mırıldandı.

Elini onun omzuna koydu. "olman sorun değil."

Metal kapı arkasından açılıp iri yarı, kaslı bir adam içeri girdiğinde olduğu yerde donup kaldı. Her köşeli kesimi ortaya çıkaran dar bir tişört giymişti ve pazuları kollarından çıkıyordu. Noah'a başıyla selam verdi ve bir gece önce hazırladığımız spor çantasını almak için eğildi.

Ellerim titriyordu ve onları sabitlemek için çantamın askılarına yapıştım. Ondan en uzun süre ayrı kaldığım zaman, yüzme takımıyla gece gezmesine gittiği iki gündü. Onu, muhtemelen ondan çok daha kötü suçlar işlemiş çocuklarla birlikte cinsel suçluların bulunduğu bir binada nasıl yalnız bırakacaktım? Yırtıcı hayvanlar geceleri onu yiyip bitirecek ve masumiyetinin son kırıntısını da çalacak mıydı?

"Alan onu odasına götürecek. Vedalaşmanızı burada yapmanız gerekecek," dedi Dr. Park.

Onu kendime çektim, onu kapıp kapıdan kaçma dürtüsüyle savaştım, tüm bunları arkamızda bırakıp her şeye yeniden başlayana kadar kaçmaya devam edecektim. Kokusunu içime çektim, artık küçük bir çocuğun değil, vücut kokusunun ve garip ergen kokularının kokusunu. Vücudu benimkine karşı titriyordu ama gözleri kuru kalmıştı.

"Bunu atlatacaksın. Her şey girecek," dedim. "Seni seviyorum anne," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum tatlım. Hem de çok."

Fedai kılıklı adam onu üzerimden aldı ve kilitli kapılardan geçirdi. Kapı arkasından kapanmadan önce Noah omzunun üzerinden korkmuş bir bakış fırlattı. Aynen böyle, gitmişti. Kararlılığım dağıldı ve içimde tuttuğum hıçkırıkları bıraktım.

Dr. Park yatıştırıcı bir sesle, "Sorun yok," dedi.

Orada öylece durdum, aklım başımdan gitmişti, artık olanları inkâr edemiyordum. Beni sandalyelerden birine götürdü ve ben de ellerimle yüzümü kapatarak sandalyeye çöktüm.

"Çok tatlı bir çocuğa benziyor," dedi ve bu beni daha çok ağlattı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Bir ebeveynin yaşayabileceği en zor şeylerden biri ama söz veriyorum yalnız değilsiniz. O emin ellerde. Ülkedeki en iyi programlardan birine sahibiz."

Web sitelerinde programlarıyla ilgili her şeyi okumuştum ve okuduklarım doğruydı. Programları çok titizdi ve yeniden suç işleme olasılığını azaltmayı amaçlıyordu. Bireysel ve grup terapisi, psikoeğitim, empati eğitimi ve davranış yönetimi yoluyla olumlu beceriler ve sosyal etkileşimler geliştirmeye, aileyi yeniden bir araya getirmeye ve topluma geri entegre olmaya odaklanıyorlardı. Her şey çok teknikti ve yarısının ne anlama geldiğini anlamadım, ama kesinlikle ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi geliyordu.

"Her ne kadar öyle hissettiğini bilsem de hayatı sona ermedi. Mutlu ve üretken bir hayat sürmeye edebilir." Gözleri nazik ve yumuşaktı.

Noah hakkında hâlâ bir insanmış gibi konuşan ilk kişiydi. Artık kimse ona bir insan gibi bakmıyordu. Ona sarılmak istedim.

"Nasıl?" Ben sordum.

Bana bir kutu Kleenex uzattı, ben de burnumu sildim ve her ihtimale karşı çantama birkaç tane daha koydum. "Çocuk cinsel suçlular hakkında pek çok yanlış kanı var. En yaygın olanı, onların yetişkin cinsel suçlular gibi olduklarıdır, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Onlar minyatür yetişkinler değiller. Yetişkin olarak suç işlemeye devam ettiklerini gösteren çok fazla kanıt yoktur. Gerçek şu ki, nispeten az sayıda çocuk başka suçlar işlemeye devam ediyor. Yeniden suç işleme oranı düşüktür."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." İnançla başını salladı. "Suç işleme oranımız diğerlerine göre çok daha düşük. Hastalarımızın yüzde üçünden azı yeniden suç işlemeye devam ediyor." Sesi sakın ve eşitti, çarpan kalbimin ritmini sabitliyordu. "Gençler yetişkinlere göre daha değişkendir. Çoğunluk uyumludur ve tedaviden fayda görür. Ergenlik çağındaki erkek çocuklarda kontrol edilmesi zor bir hormon dalgası olur. Kızları merak ederler ve bazen kötü seçimler yaparlar. Eylemlerinin uzun vadeli sonuçlarını anlamıyorlar. Gelecekte daha iyi seçimler yapmalarına yardımcı oluyoruz."

Başından beri söylediğim şey buydu. Keşke Lucas da yanımda olsaydı da bir uzmanın oğlumuzun lanetli ya da doğuştan kusurlu olmadığını söylemesini dinleseydi. O bir hata yapmıştı. Doğru tedaviyle düzeltilebilecek bir hata.

"Küçükler ve yetişkinler aynı değildir, bu yüzden onlara öyleymiş gibi davranamayız. Noah'ın beyni hala gelişiyor. Sapkın bir cinsel tepki sistemi geliştirme şansı olmadı. Tedavide öncelikli hedeflerimizden biri sağlıklı cinsel tepkiler yaratmaya çalışmaktır."

"Tacize mi uğradı? Onu bu hale getiren şey bu mu?" Korkunçtu ve bunu kimseye itiraf edemezdim ama Noah'nın cinsel istismara uğramış olmasını istiyordum. Bu, yaptıklarına bir neden bulmasını sağlar ve anlamsız bir şeye anlam kazandırır.

Başını iki yana salladı. "Bu da başka bir yaygın yanılgı. Cinsel suçluların çoğu cinsel istismara uğramamıştır. Birkaçı var ve elbette Noah'ın istismara uğrayıp uğramadığını değerlendireceğiz, ancak cinsel istismara uğramış olma olasılığı çok yüksek değil."

"O zaman neden?"

Beni geceleri uykusuz bırakan soru buydu. Nasıl olur da bunca yıl onunla yaşamış ve onda bir olduğunu hiç fark etmemiştim? Gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir ipucu, görmediğim ya da görmezden geldiğim herhangi bir işaret için beynimi didik didik ettim ama hiçbir şey yoktu. Başka bir insana asla zarar vermemişti. Çocukken böcekleri öldürmemize bile izin vermezdi. Evdeki örümcekleri tuzağa düşürüp dışarı salmak zorunda kalırdık. O bakmıyorken sinekleri ezmek zorunda kalırdım çünkü bir keresinde bunu yaptığımı görünce ağlamıştı. Katie'ye karşı hassas ve nazikti. Antiseptik uygulamadan önce acısını dindirmek için dizlerine üfledi. *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki maymundan korkup odasına girdiğinde onun katında uyudu. Acı çekmekten nefret eden biri nasıl olur da başka insanlara zarar verebilirdi?

"Sapkın cinsel tepkilerin gelişiminden tek başına sorumlu olduğunu söyleyebileceğimiz tek bir faktör yoktur. Çocuklarda cinsel suçlara katkıda bulunan faktörlerin bir kombinasyonu olma eğilimindedir."

"Bazı faktörler nelerdir?" Bana verecek yeni bir bilgisi olduğunu umarak nefesimi tuttum.

"Sosyal olarak akranlarından izole olma eğilimindedirler ve akranlarıyla arkadaşlık kurmakta sorun yaşarlar. Çoğu öğrenme güçlüğü çekiyor ya da akademik olarak zorlanıyor. Birçoğunun madde bağımlılığı sorunu var ya da madde bağımlılığı sorunu olan evlerde yaşıyorlar."

Defalarca okuduğum faktörler listesini sıralarken kalbim sıkıştı. Kriterlerin hiçbiri Noah'ı tanımlamıyordu. Biraz bile. Noah'ın ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok arkadaşı vardı. Her zaman vardı. Benden daha fazla sosyal hayatı olduğu konusunda şaka yapardım. Manyetik bir kişiliğe sahip, başkalarını çabalamadan kendine çeken insanlardan biriydi.

Öğrenme güçlüğü ya da akademik sorunları olduğu fikri gerçeklerden daha uzak olamazdı. İkinci sınıftayken öğretmenleri, öğrenme güçlüğü ya da akademik sorunları nedeniyle

ama Lucas ve ben buna karşı çıkmaya karar verdik. Anaokulundan beri aynı arkadaş grubuyla birlikteydi ve onlardan istemedik. Bunun yerine, öğretmenleri ona daha ileri düşünme becerilerine odaklanan ekstra çalışmalar vererek onu heyecanlı ve öğrenmeye istekli tuttular. Liseye başladığında tüm onur sınıflarına girmişti. Hiç A'nın altında not almamıştı.

"Evde sorunlar mı var?" diye sordu.

Sorusu kaçınılmazdı. Sorduğu için üzülmedim. Ben de ne zaman bir çocuğun başının derde girdiğini duysam evde neler olup bittiğini merak ederdim. Herkes merak ederdi. Geçen yıl çocuklar atletizm sahasında yangın çıkardıklarında ve sonunda bundan sorumlu olan bir grup genci bulduklarında, ilk düşündüğüm şey evde neler yaşandığı olmuştu. Çocukların hataları için ebeveynleri suçlardık. Bu kadar basitti.

Ailemizde bir sorun olduğunu düşündükleri için insanları suçlamadım. Ben de aynı şeyi düşünürdüm ama keşke hayatlarımız değişmeden önce evimizde olsalardı. O zamanlar sorusuna kesin bir hayır cevabını verebiliyordum. Ailemiz güvenli bir yerdi. Çocuklarımıza beslendikleri, sevildikleri ve saygı gördükleri bir yer sağlamak için çok çalıştık. Sesimizi yükseltmemek için elimizden geleni yaptık ve yükselttiğimizde de özür diledik. Çocuklarımıza asla vurmazdık. Bir kere bile. Ya da birbirimize. Evimizdeki tek sorun Noah'ın itirafından sonra başladı.

Dr. Park'ın Noah'ın tipik profile uymadığını anlaması uzun sürmedi. Birlikte hastaneye yatırıldığı diğer çocuklara benzemiyordu ve bu hemen anlaşıldı. Çoğu çocuk kurallara uymakta zorlanır ve ilk ayını kendilerine getirilen kısıtlamalara karşı çıkarak geçirirdi ama Noah öyle değildi. O mükemmel bir müşteriydi. Kuralları öğrendi ve onlara uydu. Kurallar dahilinde kaldı. Her çocuğa bir iş verildi ve onun ilk işi, otuz iki çocuğun bulaşıklarını yıkamaktan sorumlu olduğu mutfak göreviydi. Asla şikayet etmedi ve yemeklerden sonra temizlik yapmaktan gurur duydı. Dinlenme zamanlarında, diğerleri sürekli birbirleriyle kavga ediyorlardı, ama Noah kenarda durup katılmayı reddediyordu. Sık sık kavgaları ayıran kişi o oluyordu. Dr. Park ile düzenli olarak Noah'ın gelişimini kontrol ediyordum ve zaman geçtikçe onun da benimle aynı ikilemle karşı karşıya kaldığını anlıyordum: Bu kadar iyi görünen bir çocuk nasıl bu kadar kötü bir şey yaptı?

Uzun, tanıdık araba yoluna girdiğimde, son konuşmamızı tekrar ettim, bana hiç bu kadar kolay çalışabileceği bir genci olmadığını söylediği konuşmayı, ama bana son isteğini anlatırken sesinde daha önce olmayan bir tereddüt vardı.

kızlara yaptığı şey için özür dileyen bir mektup yazdı. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemesine şaşırdım.

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim." Nadiren aynı fikirde olmadığımız onunla aynı fikirde olmamak benim için garipti. Noah söz konusu olduğunda benim tek müttelikim haline gelmişti. "Belki bu onun için iyi olur. Bu ona bir kapanış getirebilir. Hatta kızlara bile bir kapanış getirebilir."

Sesindeki şüpheyi duyabiliyordum. "Evet, pişman olması iyi bir şey. O her zaman özür dileyen biriydi. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu kabul etmekte hiçbir zaman sorun yaşamadı. Ben sadece bunca zaman sonra kurbanlarıyla iletişime geçmek istemesinden endişeliyim."

"O üzgün. Bunda yanlış olan ne?"

"Kurbanları sekiz yaşında."

Hâlâ anlamamıştım. Keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık. Telefonda onu okuyamıyordum.

"Nereye istediğini söyle," dedim.

"Tedaviden çıkmakla ve meydana gelecek tüm değişikliklerle ilgileniyor olsaydı kendimi daha rahat hissederdim. Odak noktası kendisini hayata nasıl entegre edeceği olmalı. Kurbanlarıyla temas kurmaya değil. Ayrıca şartlı tahliyesinde kurbanlarıyla temas kurmaması gerektiği özellikle belirtiliyor ve kendisi de bunu biliyor."

"Bu bir mektup. Sadece onlara bir mektup yazmak istiyor." "Bu kötü bir fikir."

"Neden?" Ne düşündüğünü doğrudan söylememesi hoşuma gitmiyordu.

"Noah harika bir müşteri oldu. Bunu sen de biliyorsun. Bunu hep konuşuyoruz ama hiç kavga etmedik. Hiç olmadı. Neredeyse çok kolay oldu. Bir şeyi gözden kaçırdık mı diye merak ediyorum."

"Bir şey mi kaçırdın? Bu da ne demek oluyor? İyi bir müşteri olmanın nesi yanlış? Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylediğinde ne dedi?"

"Tamam dedi ve mektubu yazmamayı kabul etti ama bunun neden iyi bir fikir olmadığını anladığından emin değilim."

"Tabii ki anlamadı. Ben de anlamıyorum," diye tersledim.

"Gerçekten anlamıyor musun?"

"O üzgün. Empati eğitimi için saatlerini harcadı. Grup terapisinde diğer insanların duygularını ve davranışlarının başkalarını nasıl incittiğini fark edebilmenin önemi hakkında kaç egzersiz yaptınız? Ondan tam olarak istediğin şeyi yapıyor."

Derin bir iç geçirdi. "Sadece bu kadar. Onlarla temas kurmanın onlara daha fazla zarar vereceğini anlamıyor. Korkarım ki

onlarla konuşmak istemesinin bir başka nedeni."

Başım döndü. Nasıl olur da onun gelişimini övmek ve ne kadar örnek bir müvekkil olduğunu anlatmak için bu kadar zaman harcarken, salıverilmesine günler kala onda bir sorun olduğuna dair bir şüphe tohumu ekebilirdi? İyileşmediğine dair? Bu zalimce ve adaletsizceydi.

"Cuma günü saat üçte onu almak için orada olacağım. Lütfen eşyalarını hazırlayın."

"Adrianne, lütfen üzülme. Ben sadece-"

"Bunu duymak istemiyorum. Cezasını çekti, senin ve mahkemenin ondan istediği her şeyi yaptı. Bana tek yapması gerekenin senin tedavi protokolüne uymak olduğunu ve iyileşeceğini söyleyen sendin. O da tam olarak bunu yaptı. Ondan yapmasını istediğin şeyin ötesine geçti. Şimdi burada oturup bana bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğinizi söylemenizi dinlemeyeceğim."

"O iyi bir çocuk. Öyle. Bunu söylemiyorum. Ama iyi çocuklar bile-"

"Dur. Artık seni dinlemiyorum."

Telefonu yüzüne kapattım ve o zamandan beri onunla konuşmadım. O zamandan beri onu geri aramamı isteyen birkaç mesaj bırakmıştı ama onları görmezden geldim. İhaneti canımı yaktı. Tedavinin yardımcı olacağına söz vermişti. Bu iş bittiğinde her şeyi geride bırakabileceğimize dair bana sahte bir güven duygusu verdi. Yeni bir hayat ve yeni bir başlangıç vaat etti. Tüm broşürlerinde yazıyordu. Nasıl olur da son birkaç güne kadar bekler ve sonra bana bir bomba atar? Hiçbirini kabul etmedim. O daha iyiydi. Öyle olmalıydı.

HİM (O ZAMAN)

Önümdeki kirli duvara dümdüz bakıyorum. Soğuk su vücuduma vuruyor. Bugün suyun soğuk olması umurumda bile değil. Vücudum şimdiden titriyor çünkü o geliyor. Bunu hissedebiliyorum. Sam'in bahçede yaptıklarını yanına bırakamazsın. Avludan da en az duştan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum çünkü gardiyanlar rahatlıyor ve olan bitene o kadar da dikkat etmiyorlar. Onlar izlemediğinde kötü şeyler oluyor.

Ve kötü bir şey olacak. Hava bununla dolu. Diğerleri etrafıma dizildi ve yalaktaki yerlerini aldılar, hepimiz bize tahsis edilen musluğun altında düz bir çizgi halindeyiz. Personel küçük bölmeler bize biraz mahremiyet sağlıyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama bu bir şaka. Sadece bel hizasındalar ve bakarsanız hala her şeyi görebiliyorsunuz. Ayaklarımın altında ezilen pisliği düşünmemeye çalışıyorum.

Duşta sadece yedi dakikamız var ve bitene kadar dakikaları sayıyorum. Belki şansım yaver gider ve o sırada burada olmam. Sesini duyduğumda 362. saniyedeydim. Kaçırma imkansız. Kapıdaki gardiyanla gülüşüp şakalaşıyor. Gardiyanlar nedense Joe'yu seviyor. Duş zamanı değil ama yine de içeri alıyorlar. Midem dizlerimin üstüne çöküyor. Her şey durur.

Önce tokadı duyuyorum. Sonra çılgılığı. Dişlerimi sıkıyorum.

"Lütfen, Joe. Özür dilerim. Öyle demek istemedim," diye ağlıyor Sam iki kabin öteden.

Sam yeni ve buraya geleli daha iki hafta bile olmadı ama yine de Joe'yu kızdırmaması gerektiğini bilmeliydi. Joe ile gülmek iyidir. Ona gülmek kabul edilemez. Bunu herkes bilir, bu yüzden Sam basketbol sahasında bir atış kaçırdıktan sonra Joe'ya güldüğünde hepimiz donup kaldık, onun bir şey yapmasını bekledik ama onun yerine sadece şakacı bir şekilde ona vurdu ve uzaklaştı. Ama bitmediğini biliyordum.

"Kapa şu lanet ." Joe'nun sesi derin bir hırıltıya dönüştü. " ."

Öğle yemeğim boğazıma düğümleniyor ve ben onu zorla geri yutuyorum. Kusmuk ağzımda iğrenç bir tat bırakıyor. Önümdeki bulanık fayanslara bakıyorum, onları sayıyorum ve üçe bölüyorum. Duymamı engelleyecek herhangi bir şey. Görmemi engelleyecek her şey. Bir kez bakma hatasını yaptım ve o görüntüyü zihnimden asla silemeyeceğim. Kalıcı olarak beynime kazındı.

Sam bir kedi yavrusu gibi inliyor. Bunu duymak acı verici ama çılgılık atmadığı için memnunum. Çılgılık atmalarından nefret ediyorum. Çabucak bitti ve Joe duşa doğru ilerledi.

"Duydukların hakkında endişelenme ve bir bok söylemeyi aklından bile geçirme," diyor arkamdan. Geri dönmeden önce çıplak kıcıma bir tokat atıyor ve çıkarken gardiyana bir şey uzatıyor.

Sam ağlıyor. Hıçkırıkları duvarlarda yankılanıyor. Kimse kımıldamıyor. Kimse konuşmuyor.

Altmış dört saniye.

Su kapanıyor.

5

Ben sessizliğı doldurmaya çalışarak gevezelik ederken o yolda sessizdi. Eskiden olduğı gibi parmaklarını bacağına vurmasını sağılayacak bir şeyler bulmak için iPod'umu karıştırdım ama hiçbir şey dikkatini çekmedi. orak ağıalar geerirken pencereden dışarı baktı. Kışın eşiğinde, her şey öldükten ve aylarca karla kaplandıktan hemen sonra dışarı çıkmasından nefret ediyordum. Bu, serbest bırakılmasını istediğim gibi hafif ve umutlu değıl, uğursuz ve kasvetli hissettiriyordu. Keşke yazın serbest bırakılırsaydı diye dışındım ve kış aylarını nasıl geçireceğimizi dışınmemeye çalıştım.

"Wood Ranch'te durup bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum. Wood Ranch yıllardır ailemizin en sevdiği yerlerden biriydi. Yüzme yarışlarından sonra uğrak yerimizdi çünkü şehirdeki en iyi barbekü oradaydı.

Başını iki yana salladı.

"Sorun değıl. Muhtemelen haklısın. Eminim sadece eve gitmek istiyorsundur."

Omuzlarını silkti.

Göz ucuyla ona baktım. Aradan bir yıldan fazla zaman geçmesine rağımen onu kısa saçlı görmeye hâlâ alışmamıştım. Küçüklüğünden beri saçları uzundu ama Marsh'ta herkesin saçını sanki hepsi askerdeymiş gibi aynı şekilde kesiyorlardı. Kafasını vücuduna göre çok büyük gösteriyordu. Onu her gördüğümde boyu uzuyordu ve bugün de farklı değıldi. Bir santim daha uzamıştı ama uzun bacaklarıyla ne yapacağından emin değılmiş gibi bir hali vardı. Artık bir sporcunun güçlü ve kendinden emin kaslarına sahip değıldi. Sırık gibiydi, beceriksizdi ve kambur duruyordu. Yüzünde yaşadıklarının verdiği savaş yorgunluğu okunuyordu. Eskiden yüzünü kolayca aydınlatan gülümsemesini özlemiştim ama eskiden alametifarikası olan muzip sırıtışına doğıru kıvrılan dolgun dudakları düz bir çizgi halindeydi.

Bütün gün yaptığım gibi bunun zaman alacağını kendime hatırlatarak derin bir nefes aldım. Onun eski haline dönmesini bekleyemezdim, tıpkı benim kendimin eski haline dönmesini bekleyemeyeceğim gibi. O insanlar artık yoktu.

"Katie seni göreceğı için çok heyecanlı. Bütün hafta bundan bahsedip durdu. Bu gece gelip seni görmek istedi ama ona muhtemelen çok yorgun olacağını söyledim. Yarın gelip günü bizimle geirebileceğine söz verdim."

"Peki ya babam?"

Aylardır ilk kez onu soruyordu. Ziyaretlere neden gelmediğini sorgulamayı bıraktı, ben de bahaneler üretmeyi bıraktım ama onun sessiz çıkışı Noah'ın dikkatinden kaçmadı.

"Gelip gelmeyeceğinden emin değilim," dedim.

Elini bacağıma koydu. "Evliliğini mahvettiğim için özür dilerim."

Ona evliliğimiz hakkında düşünmek ve bazı şeyleri yeniden değerlendirmek için kendimize biraz zaman tanımak amacıyla ayrılmaya karar verdiğimizizi söyledim, çünkü babasının kız kardeşiyle aynı çatı altında yaşamasını istemediğini ona söylemem mümkün değildi. Duygularım boğazımda düğümlendi ama sesimi kontrol etmek ve yüzümü ifadesiz tutmak için çok çalıştım. "Evliliğimizi sen mahvetmedin. Bitmedi. Sadece farklı. Her şey değişti."

"Evet, benim yüzümden." Elini çekti. Uzanıp elini elime aldım ve sıkıca kavradım.

"Dinle, babanla olanlardan sen sorumlu değilsin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Beni duyuyor musun?"

Başını salladı ama benim kendime inandığım kadar o da bana inanmıyordu.

Noah'ın daireye bakışını izledim, mekâna vereceği tepki konusunda gergindim. Odaları ve yetersiz çevreyi ölçtü - ikinci el kanepemizle dolu oturma odası ve diğer duvarın önündeki sehpa da dengede duran televizyon. Çatlamış muşamba ve defalarca boyandığı için tam kapanmayan dolaplarla kaplı mutfaka sadece birkaç adım kalmıştı. İki alüminyum sandalyeli küçük bir katlanır masa yemek odamız olarak işlev görüyordu. Dün odayı aydınlatır umuduyla güzel mavi bir vazoya taze çiçekler koydum.

"Eski evimiz değil, ha? Kenarları biraz kaba ama insana alışıyor." Mutlu görünmek için elimden geleni yaptım. "Burayı boyamadan önce nasıl görüldüğünü görmeliydin." Oturma odası ve yemek odasındaki boş duvarları işaret ettim. "Sen gelene kadar bir şey asmak için bekledim. Cumartesi günleri Kırk Dokuzuncu Cadde'de gerçekten harika bir bit pazarı var. Bir ara gidip birlikte parça seçebiliriz diye düşündüm."

"Tabii anne. Kulağa harika geliyor." Zorla gülümsedi, sesi düzdü. "Bu hoşuma gider."

Yemek yerken aramızda çok fazla sessizlik vardı. Boşluğu doldurmaya çalışarak havayı boş konuşmalarla doldurdum. Tıpkı onu tedavide ziyaret ettiğim zamanlardaki gibi. Kibar, nazik ve terbiyeli biri idi. O

Uygun olduğunda gülümsüyor ve sorulduğunda soruları yanıtlıyordu ama gözleri duygusuzdu ve sözlerinin arkasında hayat yoktu. Hiçbir şey için heyecanlanmıyordu. Benim hayat dolu oğlumun yerini Stepford Karısı .

"Odam güzel görünüyor. Teşekkürler," dedi o gece onu yatağına yatırırken, yıllardır yapmama izin vermediği bir şeydi bu.

Alışkanlıkla, yüzündeki saçları taramak için uzandım, ama artık orada değildi, bu yüzden elim yanağına indi ve yerine yüzünün yan tarafını ovuşturdum. "Her şey bitti, tatlım. Artık rahatlayabilirsin."

Yatağın kenarına oturdum. Yanına uzanma ve geçmişte yaptığım gibi kollarımı ona sıkıca sarma isteğimi geri çektim çünkü daha önce sevecen olan oğlum şimdi fiziksel dokunuşa karşı sertleşiyordu. Onu rahatsız etmek istemediğim için elini uzattım ve kendi elime aldım.

"Ne olursa olsun seni seviyorum," dedim.

Bunu ona bebekliğinden beri söylüyordum. Onu kollarıma alıp kaç kez aynı şeyi söylediğimi sayamadım. Küçük bir çocukken, araba kullanırken oynamayı en sevdiği oyunlardan biri "Seni kim seviyor?" diye seslenmemdi.

"Annem beni seviyor!" diye bağıırdı arka koltuktan neşeyle.

"Ne kadar?"

Kollarını başının üzerine doğru kaldırarak emniyet kemerini zorluyordu. "Bu kadar!"

"Ne olursa olsun mu?"

Yankılanan "ne olursa olsun" sözü kulağa *"ne olursa olsun"* gibi geliyordu ve sonrasında her zaman kıkırdamaya başlıyordu.

Onu ne olursa olsun sevdiğimi vurgulamak yaşı ilerledikçe daha da önem kazandı çünkü çok mükemmeliyetçiydi. Çok sık başarısız olmazdı, bu yüzden başarısız olduğuunda, özellikle de yüzme söz konusu olduğuunda çok zorlanırdı. İlk anne ve ben dersinden itibaren suda yetenekli olduğu belliydi. Onun yaşındaki çoğu çocuk korkar ve ebeveynlerine sarılırdı ama ben onun kollarımdan atlamasını engellemek için mücadele ettim. Baloncukları nasıl üfleyeceğini ya da kollarını bir kürek teknesi gibi nasıl kürek çekeceğini öğrenmekle ilgilenmiyordu. Gerçekten yüzmeyi öğrenmek istiyordu ve beş yaşına geldiğinde tüm kulaçlarda yetenekliydi. Yüzme akademisi onun yeteneğini hemen fark etti ve onunla erkenden ilgilenmeye başladı. Birinci sınıfta özel bir antrenörle çalışmaya başladı ve ertesı yıl kendisinden iki yaş büyük çocuklarla yarışmalara katılmaya başladı.

İstediği performansı gösteremediği zaman zor zamanlar geçirirdi. Gençken, birinci olamadığında ağlardı ve gözyaşları

birinciliği kazanamadığında öfkeye dönüşürdü. Lucas ve ben ona baskı yapmamak için elimizden geleni yaptık çünkü o kendine yeterince baskı yapıyordu.

Lucas her zaman, "Tatlım, birinci de olsan sonuncu da olsan seni seviyoruz," derdi.

Ebeveynler olarak en önemli hedefimiz, çocuklarımızın onları herhangi bir dış kriterden ziyade oldukları gibi sevdiğimizi bilmeleriydi. İltifatlarımızı ve övgülerimizi performanslarından ziyade onlarla ilgili niteliklere odaklamaya çalıştık. Katie için bu kolaydı ama Noah için çok daha zordu çünkü o her zaman performansına odaklanmıştı. Azmine hayranlık duyuyordum ve bu ona iyi hizmet ediyordu, ancak en iyisi olmak için üzerinde kurduğu baskı konusunda her zaman endişeliydim.

Tüm bu baskının yüzmenin keyfini kaçırdığından endişeleniyordum, bu yüzden koçları yaz boyunca genç yüzücülerden oluşan bir takıma koçluk yapıp yapamayacağını sorduklarında mutlu oldum çünkü bu onun gevşemesine ve yüzmenin keyfini geri kazanmasına yardımcı olacaktı. Ona ilk kez sekizinci ve dokuzuncu sınıf arasındaki yaz sormuşlardı. Takımdaki çocuklar altı ve yedi yaşlarındaydı ve o da bu fırsatın üzerine atladı çünkü yarışmaya başladığında olduğu yaşıydılar. Haftada iki kez onlarla çalışmak için zaman ayırdı ve yoğun programına rağmen toplantılarına katıldı. Onlarla çalışmayı çok seviyordu ve onlar da onu çok seviyorlardı. Öğretmenlik yaptığı ikinci yaz, sınıflarında bir bekleme listesi vardı.

Noah'da bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret, yazın ortasında aniden koçluğu bırakmasıydı. Bana bıraktığını söylemedi ve bana her şeyi anlattı. Bunu ancak amirlerinden biri beni arayıp neler olduğunu ve Noah'ın iyi olup olmadığını sorduğunda öğrendim. Şok olmuştum. Herhangi bir şeyi bırakması onun karakterine çok aykırıydı, özellikle de yüzmeyle ilgiliyse.

"Andy bugün beni aradı ve çiş liginde koçluğu bıraktığını söyledi. Ne oldu?" O gece yemekte ona sordum.

Omuzlarını silktiler ve bana bakmayı reddetti.

"Ne? Koçluğu bıraktın mı?" Lucas sordu. O da en az benim kadar şaşırmıştı.

Noah gözlerini lazanya tabağına dikti. "Artık bunu yapamam. Şu anda kendi işlerime odaklanmalıyım."

"Ama çocuklar seni seviyor," dedim. Onlarla çalışma konusunda inanılmaz bir yeteneği vardı. Dikkatlerini toplamak çok zor bir yaş olabilir ama o dersleri eğlenceli hale getiriyordu.

Tekrar omuzlarını silktiler.

"Seansın ortasındayız. Onları askıda bırakamazsın. En azından yaz sezonunu bitirmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı.

Lucas'a baktım ve tıpkı iki yaşındayken fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi üçgen istediği halde kare şeklinde kesildiği için küplere bindiğinde yaptığımız gibi "onun yaşı bu" bakışını birbirimize attık. Her ebeveyn ergenlik yıllarından korkar ve biz de farklı değildik.

Ergenlik döneminin çalkantılarının bizi vurmasını bekliyorduk ve nefesimizi tutarak kurtulmayı umuyorduk, ancak önümüzdeki birkaç hafta içinde gözlerimizin önünde dönüştü. Birdenbire, eski kabadayılığı gitti ve yerini ergenlik çöküşü aldı. Düzenli olarak duş almayı bıraktı, yağlı saçları her zaman gözlerinin içine sarkıyordu. Artık görünüşüne önem vermiyor ve günlerce aynı kıyafetleri giyiyordu. Her zamanki gevezeliği kayboldu ve yerini tek kelimelik cevaplara bıraktı.

İlk başta bunu normal karşıladım ve arkadaşarımla küçük oğlumun bir gecede nasıl ortadan kaybolduğu ve yerini bir uzaylının aldığı hakkında şakalaştım. Hepimiz ergenlik çağındaki çocuklarımızın nasıl değiştiğine dair hikayelerimizi paylaştık ve bunların çoğu benimkine benziyordu.

Bir Okul Aile Birliği toplantısından sonra kahve içerken "Artık odasından hiç çıkmıyor," diye yakındım.

Başkan Rochelle bir kahkaha patlattı. "Merak etmeyin. Oğullarım ergenlik çağındayken onları üç yıl boyunca gördüğümü sanmıyorum."

Kendimi bu kadar yalnız hissetmemek yardımcı oldu, ancak söylediklerine rağmen bir şeylerin yanlış olduğuna dair içimdeki kemirgeni silemedim. Arkadaşlarıyla takılmayı bıraktığında korkularım daha da arttı. Evimiz her zaman onlarla doluydu. Okuldan eve nadiren yalnız gelirdi ve hepsini beslemek için bir buzdolabına daha ihtiyacım olduğu konusunda şaka yapardım, ama gizliden gizliye hepsinin takıldığı ev olmayı seviyordum. Eve kimseyi getirmeyi bıraktı ve artık kapısını arkasından sıkıca kapattığı odasından başka bir yerde vakit geçirmiyordu.

Onu benimle konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum ama reddediyordu. Sorduğumda beni tersliyor ya da gözlerini devirip her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Ne yapacağımı ya da ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Her zaman her konuda konuşabilmiştik. Çocuklarım konuştuğunda onları dinlerdim. Aslında başka bir şey düşünürken öyleymişim gibi davranmadım. Bana ne söylediklerine dikkat ettim. Her zaman da öyle oldu. Hayatlarında olup bitenler hakkında rahatça konuşabildikleri kişi olmak ve başları bana güvenle gelebilecekleri bir ortam yaratmak istedim.

Bir sorun olduğu bu kadar açıkken, onun hiçbir sorun olmadığını inkâr etmesini kabul edemezdım. Çocuklarının hayatının derinliklerine inmekten ve onları üzme riskini almaktan korkan diğer ebeveynler gibi değildim. Ben öyle değildim. Uyuşturucu kullandığına ikna oldum ve düzenli olarak odasını aramaya başladım ama elim boş döndüm.

Lucas da bir o kadar endişeliydi. "Katie'nin her zaman sert bir genç olacağını düşünmüştüm," dedi. "Daha önce onun için hiç endişelenmemiştim. Bu çok garip bir his."

Çabalarımızı iki katına çıkarmış, onu dışarı çekmenin yeni yollarını bulmak için kafa patlatıyorduk. Lucas onu cumartesi sabahları balığa gitmek için yatağından kaldırıyordu ama o nehrin kenarında bir yumru gibi oturuyor, sık sık tek başına ormanda dolaşıyordu. Lucas yeni koşu ayakkabıları aldı ve birlikte bir maratona hazırlanmaya başlamalarını önerdi. Lucas koşmaktan nefret ediyordu ve yirmi altı mil koşma fikri saçmaydı ama her şeyi denemeye hazırdı. Noah gitmeyi reddetti, babasının çabalarını neredeyse hiç kabul etmedi, oysa daha önce koşu becerileri konusunda babasıyla acımasızca dalga geçerdi.

Çocukların her biriyle yaptığımız haftalık buluşma gecelerinde sırayla onu açmaya çalıştık. Cuma Katie ile benim gecemdi, Çarşamba ise Noah'ın sırasıydı. Çocuklarla buluşma geceleri Katie doğduktan kısa bir süre sonra, bir bebeğin bitmek bilmeyen taleplerinin tüm dikkatimizi çaldığı günlerde başladı. Noah'nın hala özel ve önemli olduğunu bilmesini istedik, bu yüzden onu tek başına dışarı çıkarmaya başladık. Yeterince büyüdüğünde Katie'yi de bu uygulamaya dahil ettik, böylece her ikisi de her birimizle özel bireysel zaman geçirebilecekti.

Çarşamba günleri Noah ile en sevdiğim gündü. Birçok genç annesiyle takılırken görölmekten utanırdı ama Noah utanmazdı. Antrenmanının olmadığı öğleden sonraları arabanın geçtiği şeritte beni arar ve arabamı gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirirdi. Randevularımıza çıkmayı seviyordu, özellikle de mekânı onun seçmesine izin verdiğim için, ancak Çarşamba günleri ve ilişkimiz hakkındaki davranışları da değişti. Gittikçe daha fazla gitmeyi reddediyor, ev ödevi ya da ertesi gün büyük bir sınava çalışması gerektiği gibi bahaneler uyduruyordu.

"Bu gece evde kalabilir miyiz?" diye sordu kapısını çalıp son randevumuzun akşamında gitme vaktinin geldiğini söyledikten sonra.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Bir önceki haftaki randevumuzdan vazgeçmişti ve ben bu randevu için çok düşünmüştüm. En sevdiği restoranı seçtim ve konuşması için ona hiç baskı yapmamaya karar verdim, bu kadar zorlamayı bırakırsam bunu kendi başına yapacağını umuyordum.

"Hadi dışarı çıkalım. Sawatdee'de rezervasyon yaptırdım bile. Ayrıca geçen hafta beni ekmiştin, hatırladın mı?" Tahta kapıya doğru konuşmaya başladım.

Derin bir iç geçirdi. "Gerçekten dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum. Biraz patlamış mısır patlatıp burada film izlesek nasıl olur?"

Onu daha da uzaklaştırma riskini almak istemedim, bu yüzden razı oldum. "Patlamış mısırı patlatacağım ama on dakika içinde benimle aile odasında buluşacaksın. Anlaştık mı?"

"Elbette," dedi hiç heyecanlanmadan.

Patlamış mısırı hazırlarken gergin hissediyordum. Noah'ya nasıl yaklaşacağım konusunda hiç emin olamamıştım. Onu kendimden daha iyi tanıyordum ve sadece yüzüne bakarak ruh halini ve ne düşündüğünü anlayabiliyordum ama onu okuma yeteneğimi kaybediyordum. Ergenlik döneminin normal bir parçasıydı ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.

Filmin yarısına gelmiştik ki durakladı ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle dönüp bana baktı. Gözleri yaşlarla doldu. "Seninle konuşmam gerek."

Sonunda hazır olduğu için rahat bir nefes aldım. Elinden kumandayı aldım, gücü kapattım ve yüzümü ona döndüm. Kanepede yanına bağdaş kurup oturdum, bana söyleyeceği her şeyi dinlemeye hazırdım. Bana uyuşturucu kullandığını söylemesi için kendimi hazırladım.

Gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı döküldü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Onu kollarıma aldım. "Her şey yolunda. Her neyse. Halledeceğiz. Söz veriyorum." Sırtını ovmaya başladım.

Beni itti, kendini çözdü. "Yapamam. Bu konuda konuşamam." O kadar çok ağlıyordu ki sözlerini anlamak çok zordu.

"Tatlım, bunun hakkında konuşmalısın. Bazı şeyleri içinde tutmak seni mahveder. Sır olarak sakladığında hiçbir şey görüldüğü kadar kötü değildir."

Tüm vücudu sarsıldı. İçinden bir hıçkırık seli geçti ve o ağlarken ben hiçbir şey söylemedim. Onu tekrar tutmaya çalıştım ve bu sefer bana izin verdi. Gömleğimi arkadan kavradı ve küçük bir çocukken yaptığı gibi başını omzuma gömdü. Hıçkırıkları dininceye ve arkasında sümük ve gözyaşı izleri bırakarak çekilinceye kadar ona sarıldım. Başını salladı, patlamasından utanmıştı.

Ayağa fırladı ve elleriyle kollarını aşağı yukarı ovuşturarak oturma odasında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Gözleri çılgına dönmüştü, odanın içinde uçuşuyordu. Sadece esrar içtiğini umuyordum ama tedirginliği arttıkça metamfetamin olduğundan ve sorunumuzun düşündüğümünden çok daha büyük olduğundan endişelenmeye başladım.

"Ne olursa olsun beni seveceğine söz veriyor musun?" Korkmuş bir kuş gibi bana baktı.

"Elbette, Noah. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştiremez." Kanepedeki yerimden kıpırdamamıştım. Bu konuda onun yolundan gitmeye kararlıyım. Bırakın ne şekilde ihtiyacı varsa o şekilde anlatsın.

"Korkunç bir şey yaptım." Sesi duygusallıkla titriyordu.

İki elimle kanepeye tutunarak kendimi çelikleştirdim. Uyuşturucu parasını ödemek için para mı çalmıştı? Çılgın bir uyuşturucu satıcısına mı sarılmıştı? Duygulanmadan dinlemeye çalıştım.

Yutkundum, hıçkırıkları tekrar yükselmekle tehdit ediyordu. "Çok kötüyüm anne. Ben korkunç bir insanım." Yüzü kederle buruştu. "Çok korkuyorum."

Ağzım kurudu.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Neyim var bilmiyorum. Gerçekten yanlış bir şeyler var." Kelimeleri birbirine karıştı. "O kızlara dokundum. Dokundum. Onlara dokundum."

"Hangi kızlar? Sen neden bahsediyorsun?"

Uyuşturucuyla başının dertte olduğunu itiraf etmesi için kendimi zorluyordum ve onu delirten sadece aptal bir kızdı. Bir kız arkadaşı olduğunu paylaşmadığı için içimde bir sızı hissettim ama bilmemi istememesinin bir nedeni olmalıydı ve benimle konuştuğu sürece bunun bir önemi yoktu. Ayrılmış olmalılar. İlk ilişkiler her zaman acımasızdır. Lisedeki erkek arkadaşım benden ayrıldığında dünyam başıma yıkılmış gibi hissetmişim.

Nefesinin altında "Maci ve Bella," dedi.

Takıldığı ya da daha önce bahsettiği kızların isimlerine göz gezdirdim ama Maci ya da Bella adında birini hatırlayamadım. Belki de onun okuluna gitmiyorlardı. Onlarla internetten tanışmış olabilir. Onu internetten tanıştığı insanlar konusunda uyarmıştım.

"Onlarla nasıl tanıştın?" Ben sordum. "Onlara koçluk yapıyorum."

"Özel bir müşteri almaya mı karar verdiniz?"

"Hayır, Tanrım, anne, ." Ellerini kollarında o kadar sert bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyordu ki iz bırakmasından korktum. "Altı yaşındalar."

Şok dalgaları bedenimi sarstı. Siyah noktalar gözlerimin önünde döndü.

Akşam yemeğim boğazımda düğümlendi. Zorla geri . Ellerim titriyordu. "

Bana neler olduğunu anlat." Sesini tanıyamadım benim sesim.

İfademi soğukkanlı tutmaya ve söyleyeceklerine, itiraf ettiklerine karşı duyduğum tiksintiyi gizlemeye çalıştım. Kanepede yanıma tünemiş, bacaklarını ileri geri sallıyor, konuşurken ellerini kucağında birleştiriyordu.

"Yapmamak için çok uğraştım. Yapmak istemedim ama kendime engel olamadım..." "Ne yaptın?" Nefesim hızlı ve sığdı. Elimi elimi göğsüme koydum ve kendime yavaşça nefes almamı söyledim.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine dolayarak kendi içine doğru kıvrıldı. İleri geri sallandı.

"Onlara dokundum... mahrem yerlerine..." Sesi ancak fısıltı halindeydi.

"mi?" Bir hata olmalı. Bir kaza. Başını salladı.

Şoku ve dehşeti gizlemek için yüzümü yeniden düzenledim.

"Kaç kere?" Sesim bana ait değildi. Başka birine aitti.

"Çok fazla. Bu yüzden bırakmak zorunda kaldım anne. Bırakmak zorundaydım. Duramazdım."

"Aman Tanrım, Noah. Aman Tanrım." Ellerimi yüzüme götürdüm ve hiç kıpırdamadan orada tuttum. Hareket etmiyorlardı. Beynim düşünceleri formüle edemiyordu. Tekrar konuşmaya başladı ama onu duyamıyordum. Sesi boğuk ve uzaktı. Konuşamıyordum. Ne yaptığına, kim olduğuna dair sözcükler beynimde dönüp duruyordu ama söyleyemiyordum. Kelime ağzıma sığmıyordu.

"Anne?" Bana dokunmak için uzandı.

İrkildim. Damarlarımdan buz gibi su fışkırdı.

"Katie'yi incittin mi?"

"Hayır. Ona asla zarar vermem."

Kanepenin ucuna kıvrıldı. Bana ihtiyacı vardı ama hareket edemiyordum. Ona dokunmak istemedim. Aynı odada olmak istemiyordum. Boğazımdaki çığlıkları, evimden defolup gitmesi ve oğlumu bana geri vermesi için ona bağırarak isteyen çığlıkları bastırdım. O sabah mutfak masasında sosyal bilgiler sınavına çalışan ve bir kase Cheerios'un üzerinde kız kardeşine hecelemeyle ilgili sorular soran bir gençken, karşımdaki itirafçı çocuk tacizcisiyle bağ kuramıyordum.

Odadaki tüm hava çekilmişti. Kanepedeki yerime yapışıp kaldım. Sersemlemiştim. Korku ve iğrenmeyle felç olmuşum. Sessizce oturdum. Yatmaya gideceğini açıklamadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Dünyamızın yok oluşunu hissettim ve kontrolsüzce ağlamaya başladım. Daha önce gördüğüm kâbuslardan o kadar uzaktı ki.

uğraşmak zorunda kalmayı hayal ettim. Her ebeveyn gibi ben de çocuklarımın başına gelebilecek her türlü senaryoyu hayal etmiştim - hastalık, ölüm, kaza, kaçırılma- ama her senaryoda onları kurban olarak hayal etmiştim. Hiçbirinde onu fail rolünde görmemiştim. Hepsini hayal etmiştim. Ama bu? Bunu asla? Bu benim oğlum olamazdı.

Randevu gecesinden eve döndüklerinde Lucas ya da Katie'yle karşılaşma düşüncesine dayanamıyordum. Lucas bana bir kez baktığında bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Bedenimi ayağa kalkmaya ve üst kata çıkmaya zorladım. Transa geçmiş gibi uzandım ve onların eve geliş seslerini dinlerken uyuyormuş gibi yaptım. Lucas benimle birlikte yatağa girdiğinde kıpırdamadım.

"Daha erken. İyi misin?" diye sordu.

"Korkunç bir baş ağrım var." Uykulu görünmeye çalıştım.

Uyuduğundan emin olduktan sonra kalktım. Noah ve Katie'nin odalarını ayıran koridorda bir ileri bir geri volta atıyor, sorularla işkence çekiyordum. Bunca yıl onunla yaşadım ve onda bir sorun olduğunu nasıl fark etmedim? Hiçbir sorun yoktu. Bunca yıl onunla yaşayıp da hiçbir fikrim olmaması mümkün müydü? Nasıl bilmeyebilirdim? Ben onun annesiydim. Yaptığı hiçbir şey tanıdığım ve sevdiğim oğluma uymuyordu.

Marsh'tan çıktığı ilk gece yanında yatarken, itirafını farklı bir şekilde ele almış olmayı bininci kez diledim. Hayatının en kritik döneminde onu yüzüstü bırakmışım ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu reddettiğim için kendimi affedebileceğimden emin değildim. Zamanda geriye gidip davranışlarımı tersine çevirmek için her şeyimi verirdim. Onu artık sevmemenden korkuyordu ve ben de tam olarak korktuğu şeyi yaptım. O zamandan beri her gün bunu telafi etmem ya da sabah odasına gidip davranışlarım için özür dilemem, onu hala ne kadar sevdiğimi, bunu atlatacağımıza söz verdiğimi ve ne olursa olsun onu sevdiğimi söylemem önemli değildi. Ortadan kaybolması benim hatamdı ve onu asla geri alamamaktan korkuyordum.

6

Adliye binasının önündeki yeşil çimenler tertemizdi ama kirli beyaz karla kaplanması an meselesiydi. Sonbahardaki kızıl yapraklardan yazın kavurucu sıcaklığına kadar her mevsimde burada bulunmuştum. Dışarıdan nasıl görüldüğü hiç önemli değildi ama içerisi her zaman soğuktu. Sütunların arkasındaki ağır ahşap kapıları iterek açtım ve kendimi olacıklara hazırladım.

Rutini çok iyi biliyordum. Ceplerimizi beyaz plastik tepsilere boşalttık, ben de çantamı bir diğerine yerleştirdim. Teker teker güvenlik kollarından geçtik. Ben ikinci bir bakışa gerek kalmadan geçtim ama Noah o kadar şanslı değildi. Hiç şanslı olmadı. Ben eşyalarımızı toplarken güvenlik çubuğuyla onu tepeden aradılar.

İlk durağımız kayıt yaptırmak için belediye memuruydu. Nereye gideceğinizi bilmediğinizde gittiğiniz yerdin ve bugün bizim için yeniydi, yolculuğumuzun bir sonraki adımıydı. Penceresine doğru yürürken hiç konuşmadık. Sarı saçları ve yuvarlak yüzüyle masum görünüyordu.

"Kayıt yaptırmak için buradayız," dedim arkamızdaki kimse duymasın diye sessizce.

Kaşlarını kaldırdı. "Kayıt mı? Ne için?"

"Bir seks suçlusu olarak." Duygusal tepki her zaman aynı olsa da kelime dilimden kolayca döküldü.

Önce Noah'yı sonra da beni işaret etti. "?" "Ben," dedi

Noah.

"Adın ne senin?" Kadın ona sert bir bakış fırlattı. "Noah

Coates."

Bilgisayara hızlıca bir şeyler yazdı ve okurken burnunu yukarı kaldırdı. Birkaç tuşa daha dokundu ve bilgisayarının yanındaki yazıcıdan kâğıt çıktı. Kâğıt ve kalemle birlikte camın altından geçirdi.

"Al." Gözlerinde tiksinti titreşiyordu. Bakışları ondan bana kaydı, gözleri bana dikildiğinde nefretle kaynıyor, aşağılayıcı bir nefes alıyordu. Bu bakışa aşınaydım. Onun kim olduğunu öğrendiklerinde herkes bana böyle bakıyordu.

Noah imzasını attı ve evrakları kalemle birlikte camın altına geri koydu. Adam ona bilgilerini verirken gözlerini benden ayırmadı. Kullandığı kalemi sanki kirlenmiş gibi masasının üstüne itmek için dosyasını kullandı. Dr. Park'ın aile gruplarında her zaman söylediği "Biz sevdiklerimizin suçu değiliz" sözünü kendime hatırlattım ve bu sefer bir fark yaratacağını umdum ama asla yaratmadı. Nuh

sadece suçlu değildi, hepimiz suçluyduk. Ve bir kez kirlendiniz mi, bir daha temizlenemezsiniz. Çiğnenmiş bir sakız parçası gibiydiniz.

"Nereye gidiyoruz?" Başımı dik ve omuzlarımı geride tutarak sordum.

Sağ tarafı işaret etti. "Koridorun sonunda ilk sola, sonra ikinci sağa dön."

Duvarları kaplayan ahşap çerçeveler içinde önemli kişilerin yüzlerinin bulunduğu koridorda yürüdük. Bunlardan ikisini Jefferson ve Washington olarak tanıdım. Yürürken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Her zaman çok sessizdi. Aradığımız ofisi bulduk ve kapıyı açtıktan sonra bizi geniş omuzlu ve köşeli çeneli kısa boylu bir adam karşıladı.

Masasının arkasından kalktı ve bana elini uzattı. "Ben Şerif Anderson." Noah'ın elini sıkmadı. Kimse yapmaz. "Oturun." Kâğıtlar ve klasörlerle ahşap masasının önündeki sandalyeleri işaret etti. otururken onları toplama isteğimle savaştım.

"Planın nedir?" diye sordu.

Güvenlik planından söz ediyordu; tedavinin son üç haftasında hazırladığımız plandan. Biri benim için, biri Lucas için -her ne kadar okuduğunu sanmasam da- ve biri de şerif için olmak üzere üç kopya hazırlamıştım. Çantamdan çıkarıp ona uzattım. Belgeyi okurken alnı kırıştı. Duvardaki saat tik tak ediyordu. Yanımda Noah'ın nefes alışını duyabiliyordum.

"Bir daha rahatsız etmeyeceğinden nasıl emin olacaksın?" diye sordu, sonunda başını kâğıttan kaldırarak.

"O da yardım aldı, ben de... Belirtilerini tanıyabileceğim çünkü bunlar hakkında konuştuk ve neye bakacağımı biliyorum," dedim hissetmediğim bir sakinlikle. Noah'nın ifadesi donuktu ve konuşma onun etrafında dönerken de değişmedi.

Şerif Anderson masasının üzerindeki evrak yığınlarını karıştırdı, aradığını buldu ve bana uzattı. "İşte şartlı tahliye koşulları. Bir göz atın."

Şartlı tahliye koşulları beklediğim gibiydi. Küçük çocuklarla gözetimsiz temas yok, kurbanlarla temas yok, pornografik materyal kullanımı yok ve internet yok. Uyuşturucu kullandığına dair hiçbir belirti göstermemiş olmasına rağmen aylık uyuşturucu testine tabi tutulacaktı. Alkol içmesine ya da alkol servis edilen yerlerde bulunmasına izin verilmedi. Illinois eyaletinden izinsiz ayrılamazdı. Takip etmek zorundaydı

Güvenlik planı. Ve son olarak, bugün orada bulunma sebebimiz, seks suçlusu olarak kayıt yaptırmak zorunda olmasıydı.

Cinsel suçlu olarak kaydedilmesine karşı çıkmaya çalışmışım ama Adam Walsh Yasası nedeniyle işe yaramamıştı. Noah'ın mahkumiyetine kadar bu yasayı hiç duymamıştım. Adam Walsh'un kaçırılması ve vahşice öldürülmesine tepki olarak oluşturulmuştu. Adam'ın babası, oğlu kaçırıldıktan sonra *Amerika'nın En Çok Aranaları programını* sunmuş ve yıllar sonra bilinen bir cinsel suçlu tarafından öldürülmüş olarak bulunduktan sonra daha sıkı kayıt yasaları için mücadele etmişti.

Yirmi yedi eyalet kayıt yasalarını yürürlüğe koymuştu. Suçun türüne ve kişinin yeniden suç işleme olasılığına göre üç kademeli kayıt vardı. Üçüncü Kademe en kötüsüydü ve ömür boyu gözetim altında tutulmayı ve doksan günde bir devlete bildirimde bulunmayı gerektiriyordu. Noah birinci kademe suçluydu. On yıl boyunca ulusal kayıtlarda yer alacak ve yılda bir kez yerel şerif departmanına kimliğini ve yerini doğrulamak zorunda kalacaktı.

Kasanın neden orada olduğunu anlamam önemli değildi. Yine de nefret ediyordum. Her durum benzersizdi ve kendi değerine göre değerlendirilmeliydi. Noah'ı körü körüne kategorilere ve sınıflandırmalara sokamazdınız. Önümüzdeki on yıl boyunca her okul, üniversite ve iş onun bir cinsel suçlu olduğunu bilecekti.

Cezasını çekmiş, tedaviye gitmiş ve ondan yapmasını istedikleri her şeyi yerine getirmişti ama yine de cezalandırılıyordu. Orada kendisine öğretilen hiçbir şeyi yapma fırsatı bulamayacaksa tedavinin ne anlamı vardı? Marsh'ın tüm broşür ve materyallerinde yer alan hedef, hüküm giymiş gencin daha fazla yasal müdahaleye maruz kalmadan sosyal bir yaşam sürmesine yardımcı olmaktır. Mezuniyet planında toplum içinde yeniden başlamanın ve aile birleşiminin önemi vurgulanıyordu. Alnına damgalanmış bir yara izi taşıırken bunları nasıl yapacaktı?

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Noah ile ilk kez konuşuyordu.

"Anladım." Noah başını kaldırmadan ayakkabılarına baktı.

Şerif Anderson belgeleri masasının üzerinden kaydırıp ve bize kalemleri uzattı. Noah imzalamadan önce hiçbirini okumaya zahmet etmedi. Ben de kısaca göz gezdirdim ama daha önce okumadığım bir şey değildi. Gerekli satıra imzamı attım ve şerife tüm iletişim bilgilerimizi verdim. Böylece her şey bitti ve Noah'ın geleceği mühürlendi.

Katie, evlerinin kapısından içeri girer girmez Noah'ya doğru koştı ve kendini onun kollarına attı. Onu kucakladı ve kıkırdarken çılginca salladı.

"Bu kadar yeter," dedi Lucas mutfak masasındaki yerinden. Ona bir bakış attım.

Noah durdu ve onu yere yatırarak elinin üstündeki saçları karıştırdı. Kız onun koluna yapıştı ve kendini ona sardı.

"Eve dönmene çok sevindim. Gel, senin için yaptığım resmi göstermek istiyorum." Elini tuttu ve oturma odasına doğru zıpladı.

Lucas arkalarından geldi ve onlar sehpanın yanında diz çökerken göğsünü kabartıp kollarını kavuşturarak üzerlerinde gezindi.

"Bakın, bakın, bu biziz." Üzerinde iki salıncak bulunan bir gökkuşağını işaret etti. Birinde sarışın bir kız, diğerinde ise daha iri, kahverengi saçlı bir oğlan sallanıyordu. Sallanırken gülümsüyor ve el ele tutuşuyorlardı.

"Nedir o?" Noah resimdeki küçük siyah köpeği işaret ederek sordu.

"İşte alacağımız köpek bu."

Güldüm. Konuşmayı öğrendiğinden beri bir köpek için yalvarıyordu.

"Gerçekten mi? Ne zamandan beri babamı bir köpek almaya ikna edebildin?" Noah sordu.

Lucas'ın alerjileri nedeniyle katı bir evcil hayvan beslememe politikası vardı. Çocukların sahip olmasına izin verilen tek evcil hayvan Japon balıklarıydı ama bir şekilde beslediğimizden daha fazlasını öldürmeyi başardık. Sonunda denemekten vazgeçtik.

"Tekrar düşündüm," dedi Lucas.

"Ciddi misin sen?" Noah sordu.

Noah onunla her konuştuğunda Lucas rahatsız görünüyordu ve bu gece de durum farklı değildi. Onu sarsmak istedim. Neden birazcık deneyemiyordu ki?

"Belki." Omuz silkti.

"Ama baba, bunun Noah'yı çok özlemememe yardımcı olacağını söylemiştin."

Lucas kıpkırmızı oldu ve çenesini oynattı. Katie'nin yaktığı Noah'nın anlık ışığı söndü. Oturma odasının ortasına doğru adım attım.

"Biraz pizza yemeye ne dersin?" Havayı değiştirmeye çalışarak sordum.

Sessizlik içinde mutfığa girdik. Katie, Lucas'la benim aramda bir ileri bir geri gidip geliyor, neler olup bittiğini anlamak için elinden geleni yapıyordu. Noah'nın yanındaki sandalyeye oturdu.

"sonra burada oturacağım," dedi.

Onun karşısındaki sandalyede otururdu. Dayanışmasını kanıtlamak için bu kadar çabalamasına ağlamak istiyordum. Lucas masanın başındaki yerini aldı ve ben de daha önce sipariş ettiğimiz pizzayı getirdim. Kâğıt tabakları elden ele dolaştırdım. İştahım kaçmıştı ama kendimi iki parça almaya zorladım. Lucas da aynısını yaptı. Katie de onunkine yumuldu. Bizimkilerin geri kalanına dokunulmamıştı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lucas'ın numarasını aradım.

Tanrı aşkına, en azından deneyebilirsin. O senin oğlun.

Gönder tuşuna bastım. Cebinden telefonunu çıkardı. Cevap yazarken bana bakmaya zahmet etmedi, bitirdiğinde masanın üzerine, yanına koydu. Telefonuma bakmadan önce birkaç dakika bekledim çünkü Noah'ın birbirimizle mesajlaştığımızı anlamasını istemiyordum.

Elimden geleni yapıyorum.

Elinden gelenin en iyisini yaptığını görmüştüm ama bu yanına bile yaklaşmadı. Hiçbir şey yapmıyordu. Noah'ın itirafından bu yana 18 ay geçmişti. Bir şeylere alışmak için bir buçuk yılı vardı. Alışmak için. Yeni bir normal bulmak için, ama öğrendiği geceden beri hiç değişmemişti.

Noah ne yaptığını Lucas'a söylemek istemedi ve bunu onun yerine yapmam için bana yalvardı ama ben reddettim. Ona yardım edeceğimi ama bunun bir parçası olması gerektiğini söyledim. Katie yatana kadar bekledim ve Noah'nın odasına gidip zamanın geldiğini haber vermeden önce uyuduğundan emin oldum. Birlikte oturma odasına yöneldik. Lucas koltukta oturmuş, işten eve getirdiği bir yığın raporu karıştırıyordu. Kanepeye oturdum ve Noah'ya yanıma oturmasını işaret ettim. Yanıma oturdu, vücudu sert ve kaskatı kesilmişti.

"Noah'nın seninle paylaşmak istediği bir şey var." Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Bunu duymanın zor olacağı konusunda seni uyarmak istiyorum. Derin bir nefes almanı ve kendini hazırlamanı istiyorum."

Gözleri korkuyla doldu. "Neler oluyor? Noah? Neyin var?" Noah başını salladı.

"Noah?" diye tekrar sordu.

Noah başını sallamaya devam etti.

"Dün gece Noah ile ona neler olduğu hakkında konuştuk. Bana yaşadığı bir sorundan bahsetti." Bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalacağıma inanamıyordum. Bunu benden daha iyi idare etmesi için dua ediyordum. "Biz bir aileyiz ve ne olursa olsun bunu atlatacağız." Bana inanmasını umarak Noah'ya baktım. "Onun bizim oğlumuz olduğunu unutmayın. Onu seviyoruz-"

Lucas sözümü kesti. " oluyor?"

"I-"

"Adrienne, neler oluyor?"

"Noah küçükler ligindeki iki kızını taciz etti." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bunu ilk kez söylüyordum.

Lucas'ın yüzünün rengi soldu. Gözleri şişti. Elini ağzına kapattı, yerinden sıçradı ve koridordaki banyoya doğru koşmaya başladı. Karo döşeli zemine sıçrayan kusmuğunun duydum. Şiddetle öğürme seslerini duyunca midem altüst oldu. Asitli kusmuğun çürümüş kokusu odayı doldurdu.

Banyodan çıktığında deli gibi görünüyordu. Kusmuğu gömleğinin önünü kaplamıştı. Gözleri hâlâ geniş ve kırpışmıyordu ama şimdi patlayan kan damarları yüzünden parlak kırmızıydılar. Tüm vücudu titriyordu.

"Lucas, otur. Sadece yerine otur," dedim usulca.

Hareket etmedi ya da konuşmadı, sanki beni görmüyormuş gibi bana doğru baktı. Ayağa kalktım, ona doğru temkinli adımlar attım. Döndü ve mutfığa doğru kaçtı. Tam kapı arkasından çarparak kapanırken onu takip ettim. Noah oturma odasında inliyordu. Koşarak yanına gittim. Onu kollarıma aldım ve salladım.

"Sadece şokta. Bunu duymak gerçekten çok zor. Kendini toparlaması için ona bir dakika vermeliyiz." Bebekken yaptığım gibi onu ileri geri sallamaya devam ettim. Sert vücudu kollarımda yavaşça gevşedi. "Dün geceki davranışlarım için çok özür dilerim. Keşke-"

Başını kaldırdı. "Anne, yapma. Anlıyorum. Tamamen anlıyorum." Bana yaslandı.

Lucas'ın oturma odasından geçip gitmesi uzun sürmemişti. Üst kata çıkmadan önce bize doğru bakmadı bile. Çok geçmeden tepemizden gelen gürültüleri duyduk.

"Burada kal," diye Noah'ya talimat verdim.

Lucas'ı Katie'nin odasının dışındaki koridorda, alet çantasını yanına açmış halde buldum. Kapı kolunu çekiştiriyor, sarsıyor ve dairesel delikten çıkarmaya çalışıyordu. Alnından ter boşanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Konuşmadı, sadece ayaklarının dibinde duran ambalajı işaret etti - yeni bir kapı tokmağı. Elime aldım. Kilidi vardı. Çocuklarımızın hiçbirinin yatak odasında kilit yoktu çünkü kazara içeride kilitli kalma riskini almak istemiyorduk.

"Anne?" Katie seslendi.

"Uyumaya devam et, tatlım. Baban kapını tamir ediyor."

Onun yanındaki duvara yaslandım. O çalışırken ben de oturdum. Yeni kapı kolunu takması uzun sürmedi.

"Oraya gidip onunla konuşmalısın," dedim.

"Onunla konuşmuyorum." Koridorda yanımdan geçip dişlerini fırçalamak için banyoya girdi.

O gece Katie'nin yatak odasının zemininde, şimdi kullandığım havallı yatağın üzerinde uyudu. Noah tedaviye gidene kadar orada uyudu. Onunla hiç konuşmadı. Ne o gece ne de sonraki gece. Katie'nin yanında olduğu zamanlar dışında onunla konuşmayı bıraktı. Ne zaman odaya girse çıktı. Etrafında konuşuyordu ama asla onunla konuşmuyordu. Ona bakmak yerine üstünden . Avukatla ve duruşmayla ilgili tüm toplantılar sırasında bile kıpırdamadan sessizce oturdu.

Yaşadığı şoku ve dehşeti anlıyordum. Noah'ın yaptığı iğrençti ama o bizim oğlumuzdu. Ne yapmış olursa olsun, o hâlâ bizim oğlumuzdu. Ona olan sevgimi, kolumu kesip koparamayacağım gibi koparamazdım.

Lucas'la Noah hakkında konuşmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Bu sadece bana karşı duyduğu hayal kırıklığını artırıyordu. Onun konusunun etrafında güzel bir bale yapan yetenekli dansçılar gibi dolaşıyorduk. Ama bunu daha fazla görmezden gelemeyecektik. O dışarıdaydı. Buradaydı, mutfak masamızda oturmuş pizza yiyordu.

HİM (O ZAMAN)

Gömleğim terden sıvanmış durumda. Şimdi benim sıram ve bunun nasıl gittiğini biliyorum. Terapinin bu kısmından nefret ediyorum. Kendime sürekli farklı olacağını, bu sefer işe yarayacağını ve tepki vermeyeceğimi söylüyorum.

Elektrotlar kafama bağlı. Sanırım bu yüzden kafalarımızı tıraş ediyorlar, çünkü yapmasalardı yapışkan tutkalı nasıl çıkaracaktık? Artık hepsini çıkarmaya çalışmıyorum bile. Parçaları kalıcı olarak yastıklarına yapışmış durumda.

Bu kısmı ailelerimizle hiç konuşmazlar. Annem bana ne yaptıklarını biliyor mu? Bu seansların nelerden oluştuğunu? Bilemez çünkü bilseydi asla izin vermezdi. Ama ona söyleyemem. Bu da saklamam gereken başka bir sır. Bu yerle ilgili çok fazla sır var ve hiçbirini söyleyemiyorum çünkü sorun yaratmak ya da aleyhimde herhangi bir işaret almak istemiyorum. Ne personele ne de diğer çocuklara. Şimdiye kadar kusursuz bir sicilim var ve öyle kalmasını planlıyorum. Ne derlerse yapacağım. Her şeyi. Hepsini. Sadece çıkmak istediğim için değil, daha iyi olmak istediğim için. Her şeyden çok.

Bu yüzden bu kadar zor. Bu seanslardan birini her yaptığımızda tepki vermeyeceğimi umuyorum. Fotoğrafları hiçbir şey ifade etmeyecek ve seansı hiçbir şok yaşamadan atlatacağım. Ama asla öyle olmuyor. Vücudumun tepki vermesi an meselesi. İlk birkaç resme baktığımda nadiren oluyor ama bir süre sonra oluyor. Kendime engel olamıyorum. Kontrolüm yok ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Şokların beynimi eğitmesi gerekiyordu. Farklı düşünmeme ve tepki vermeme yardımcı olacak. Yeterince uzun süre yaparsam işe yarayacağına dair bana söz verip duruyorlar. Sonunda beynim genç bir kızın resmine bakacak ve uyarılma yerine şoku hatırlayacak.

Onlara inanmak zorundayım. Onlar doktor, bu yüzden ne yaptıklarını bilmeliler ve beni iyileştirmeliler. Bunun için eğitildiler. Bu şekilde kalamam. Kalamam işte. Diğer çocukların çoğunun umurunda bile değil ama benim umurumda. Tek istediğim iyileşmek ve normal olmak.

Bende bir sorun olduğunu hiç bilmiyordum. Hiçbir ipucu yoktu. Bir gün aniden oldu. Sanki bir düğme açılmış gibiydi ve kez açıldıktan sonra ne kadar denersem deneyeyim kapatamıyordum. Ve gerçekten denedim. Asla kimseyi incitmek istemedim. Ama yaptım ve şimdi benim işim bunu bir daha asla yapmamak.

Kapı açıldı ve hemşire, içinden garip kablolar çıkan makineyi taşıyarak içeri girdi. Doktorum onun yanındaydı.

"Hazır mısınız?" diye soruyor hemşire bana gülümseyerek.
Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar gerginim. Belki bugün o gün olur.

Okuldaki ilk günü için kimin daha gergin olduğundan emin değildim. O mu ben mi? Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım ve Noah'ın dönüp durmasından anlaşıldığı kadarıyla o da uyumamıştı.

"Sana ne yapmamı istiyorsun?" Sabah sordum. "Sadece kahve."

Etrafımda döndüm. "Kahve mi? Kahve içmeye ne zaman başladın?"

"Marsh'ta."

"Sen-" Çenemi kapattım. Kahve içmek için çok genç olduğunu söyleyecektim ama yaşadığı onca şeyden sonra bu bana çocukça geldi. Ona bir fincan doldurdum.

"Krema ya da şeker alır mısın?"

"Sadece siyah."

"Vay be. Çok sertsin." Ona kupasını uzattım ve masaya oturdum. Ellerini bir profesyonel gibi kupanın etrafında kenetledi ve yavaşça yudumladı. "Son sınıfta olduğuna inanamıyorum."

"Son yılımın böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim, ha?" Bir şekilde onun durumu tüm konuşmalarımıza girmişti.

Başımı salladım. "Normal kıyafetler giymek garip hissettiriyor mu?"

Daha önce hiç devlet okuluna gitmemişti, anaokuluna bile gitmemişti. Sadece üniforma giydiği için okul için kıyafet seçmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

"Bu biraz garip." Beyaz tişörtüne ve kot pantolonuna baktı. Kot pantolonu biraz kısaydı ama ben onu alışverişe götürüp kendi kıyafetlerini seçmesine izin verene kadar önümüzdeki birkaç gün için yeterliydi.

"Gergin misin?" Omuz

silkti.

"Babanın dün geceki davranışları için özür dilerim."

Henüz bu konuda konuşmamıştık. Eve dönerken suratı asık ve sessizdi. Sessizliği beni rahatlatmıştı çünkü Lucas hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve onun davranışlarını haklı çıkarmayı reddediyordum. Noah için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. O ve babası eskiden çok yakınlardı.

Kahve fincanına baktı.

"Sana davranış biçimine katılmadığımı ya da desteklemediğimi bilmeni isterim," dedim.

Lucas ve ben çocuklarımızın önünde her zaman birlik olmaya karar verdik. Karşımızdaki kişiyle aynı fikirde olup olmamamız önemli değildi, çocukların önünde onu desteklerdik. Bu hiç yapmadığımız bir şey değildi.

daha önce anlaşılmadık. Pek çok konuda anlaşılmıyorduk. Lucas onlara karşı çok yumuşak olduğumu iddia ederdi, ben de onun çok sert olduğunu düşünürdüm. Her zaman ne kadar para harcadığımız konusunda tartışırdık. Lucas mali durumumuzu daha sıkı etmek istiyordu ama ben asla kabul etmiyordum. Ancak çocuklarımızın farklılıklarımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Ebeveynlik savaşlarımızı kapalı kapılar ardında yürütürdük.

İlk kez çocukların önünde Lucas'ın tarafını tutmamıştım. Anlaşmamıza ihanet ediyordum ama Noah'ya davranış şeklini destekleyemezdim. Şu anda bize her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Lucas'ın ona kayıtsız davranmasını kabul edemezdim. Evimizdeki yabancılara dün gece Noah'ya davrandığından daha iyi davrandığını görmüştüm. Sanki Katie'nin korumasıymış ve Noah her an ona saldıracakmış gibi sürekli Katie'nin yanında durmuştu. Vedalaşırken ona sarıldığında Lucas, Katie hazır olmadan çok önce onu çekip almıştı. Bir dahaki yalnız kaldığımızda Katie'yle tıpkı Noah'yla yaptığım gibi konuşacaktım. Artık anlaşmamız umurumda değildi.

"Sana nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum," dedim. Başı eğikti ama dudağının titrediğini görebiliyordum.

"Babamı özlüyorum," dedi boğazındaki duygu yumağını yutkunarak.

Babanızı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benimki beş yıl önce öldü ve onun yokluğundan dolayı kalbimde hâlâ bir boşluk vardı. "Özlediğini biliyorum. Ben de onu özlüyorum."

"Sence beni affedecek mi?" Başını kaldırdı. Gözleri o kadar büyük bir hüznle doluydu ki, bunu hissettim. Hiçbir şey çocuklarımdan birini acı içinde görmek kadar derin olamazdı.

"Umarım öyle olur. Belki seni tekrar görmeye alışırsa, bu onun için daha kolay olabilir. Umarım..."

"Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Ayağa kalktım ve göz hizasında yanına diz çöktüm. "Onu seninle nasıl konuşacağını bulmak senin işin değil. O senin baban. İşleri nasıl yoluna koyacağını bulmak onun işi. Bunu anlamayı istiyorum. Bu senin hatan değil."

"Ama öyle. I-"

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşş, söyleme. Noah, çok kötü bir şey yaptın. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, baban da biliyor. Ama sen sorumluluk aldın. İşleri yoluna koydun ve eninde sonunda baban da bunu kabul etmek zorunda kalacak. Geriye dönüş yok. Olan oldu. Hiçbirimiz bunu değiştiremeyiz. İlerlemenin bir yolunu bulmalıyız. Bunu arkamızda bırakmalıyız. Anladınız mı?"

Başını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

"Bunu atlatacağız." Bunu yeterince söylersem gerçeğe dönüşeceğini umuyordum. "Seninle okula yürümemi ister misin?"

Burnunu sildi ve öğle yemeği ile yeni defterleriyle dolu sırt çantasını aldı. "Yok, ben iyiyim."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım, onu kendime çektim. Sabun kokusu burnuma doldu. Gitmesine izin vermek istemedim. Anne ayı içgüdülerim devreye girdi ve onu o günden korumak, anaokulunun ilk günlerinde olduğu gibi bu günde de ona eşlik etmek için şiddetli bir istek duydum ama yapamadım. Gitmesine izin vermek zorundaydım.

"İyi günler," dedim.

Günün uçsuz bucaksızlığı önümde uzanıyordu. Transkriptlerim üzerinde çalışmak için oturdum ama konsantre olamadım. Oynatıcıyı tekrar tekrar geri sarıyordum. Bir süre sonra, herhangi bir iş yapmaya çalışmaktan vazgeçtim. Dakikalar ilerledikçe saate baktım, nefesimi tuttum ve telefonun çalmasını ve ona korkunç bir şey olduğunu söylemesini bekledim. Midem kendi içine döndü.

Arayıp kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak arkadaşlarımın olduğu günleri özliyordum. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadınların düşündüğüm kişiler olmaması hala canımı yakıyordu. Çocuk sahibi olduktan sonra, doğal olarak diğer annelerle ilişkiler geliştirdim çünkü bu hayatımı kolaylaştırdı. Arkadaşlarımın hepsi benimkilerle aynı yaşlarda çocukları olan annelerdi ve Noah'ın hikayesi ortaya çıkar çıkmaz hepsi benden kaçtı. Kimse güle güle demedi. Bir gün oradaydılar ve ertesi gün gittiler. Bu kadar çabuk oldu.

Ara sıra en iyi çocukluk arkadaşım Tracey ile konuşurdum. En iyi arkadaşım olduğu için bana nasıl olduğumu sorardı ama aslında cevabı bilmek istemezdi. Başlangıçta, o telefonu açar açmaz gün boyunca içimde tuttuğum tüm acıları ve soruları boşalttım. Kendimi tüketene kadar saçmaladım ve sonra sessizlik oldu - korkunç bir sessizlik - ta ki birimiz tamamen alakasız bir şey hakkında konuşmaya başlayana kadar, bu da durumu daha da garipleştirdi. Bana ne söyleyeceğini bilemediği için onu suçlamıyordum. Sonunda, ikimizi de utançtan kurtarmak için nasıl hissettiğimi paylaşmayı bıraktım. Artık kendimle ilgili sorulardan kaçıyor ve konuşmayı onun hayatına geri döndürüyordum, ama bu bile rahatsız ediciydi çünkü hayatında olan iyi şeyleri paylaşırken sesindeki suçluluk ve tereddütü duyabiliyordum. Konuşmalarımız arasındaki süre gittikçe uzuyordu.

Annem sadece otuz dakika uzakta yaşıyordu ve Katie'ye çok yardımcı oluyordu ama o sorunlar hakkında konuşmaya inanmayan güçlü bir Katolik kadındı. Hiç olmadı. Noah tedavi görürken

Her zaman nasıl olduğunu ve eve ne zaman döneceğini sorardı, ama sanki yaz kampındaymış gibi şarkı söyler gibi bir sesle.

Son birkaç yıldır Lucas onunla benden daha çok vakit geçiriyordu. Babam öldüğünden beri ona o bakıyordu. Annemle babam otuz sekiz yıldır birlikteydi ve annem her konuda babama güvenirdi. Ona hep o bakmıştı ve onsuz kaybolmuştu. Zamanla onun için daha kolay olmasını beklerdim ama olmadı. Ölümünün üzerinden beş yıl geçmişti ama annem her günü atlatmak için mücadele ediyordu. Eskiden Lucas'ın onun yanında olmasının çok tatlı olduğunu düşünürdüm.

-Kışın karını kürüyor, yazın çimlerini biçiyor, evdeki işleri onarıyor, mali durumunu idare ediyordu ama ailemizin ona ihtiyacı olduğunda her şey değişti ve aynı şekilde bizim yanımızda olamadı. Ona bu şekilde bakarken kendi oğlunu nasıl görmezden gelebilirdi?

Lucas onun gözünde yanlış yapamazdı. Annemin hiç sahip olmadığı oğlu gibiydi ve anne babası öldüğünden beri aralarındaki annelik ilişkisine değer veriyordu. Lucas'ın ailesi biz evlendikten kısa bir süre sonra vefat etmişti ve anneme bakmak onların bıraktığı boşluğu doldurmaya yardımcı olmuştu. Noah'ya nasıl tepki verdiği konusunda ona yaklaşmaya çalışması için onu zorlamıştım ama o reddetmişti.

"Aman Tanrım, Adrianne. Zavallı çocuğu rahat bırak. Başında o kadar çok şey var ki. Kendine gelecektir," dedi her denememde.

Ama yola gelmiyordu. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra Noah'yı görmenin, ölmüş ebeveynlik içgüdülerini harekete geçirmesini umuyordum, çünkü dün gece Noah'nın Katie'yle etkileşimini izleyip de kalbinin en azından biraz yumuşamasını nasıl sağlayabilirdi ki? İşler bu şekilde devam ederse ben ne yapacaktım? Noah üniversiteye gidene kadar onunla ayrı yaşasam bile, o yine de hayatımızın bir parçası olacaktı. Üniversiteye gidecekti, ölmeyecekti.

Lucas doğal olarak duygularından kopuk bir adam olsaydı davranışlarını anlamak daha kolay olurdu ama bütün gün sayılar ve matematik formülleriyle çalışmasına rağmen öyle değildi. Her zaman açıkça sevecen, gülümsemelerinde özgür ve Katie'nin ilk çizgi romanını yaratması ya da Noah'ın yardım almadan tek başına bir cümle okuması gibi çocukların yaptığı şeyler karşısında kolayca gözyaşlarına boğulan biri olmuştu. Ayrıca onlara karşı son derece korumacıydı. Katie anaokulundayken, diğer çocukları ısırarak bir çocuk vardı ve Lucas, çocuklar sadece üç yaşında olmasına rağmen çocuğun okuldan alınması için bir grup aileyi organize etti. Üçüncü sınıftayken, Noah'nın öğretmeni bir okuma yarışmasını kazanmak için okuduğu kitap sayısını sorgulamıştı. Lucas onun dürüstlüğünden ve yeteneğinden şüphe ettiği için çok öfkeliydi. Onunla bir toplantı ayarladı ve

müdür yardımcısına endişelerini anlatan bir mektup gönderdi. Çabaları sonucunda öğretmeni Noah'dan özür diledi ve okuma yarışmasını kazandığı için Pizza Hut'tan bedava pizza aldı.

İnanılmaz derecede yalnızdım ama bunu itiraf etmeme nadiren izin veriyordum. Zayıflatıcı yalnızlığın beni bir kara delik gibi yutmakla tehdit ettiği zamanlar oluyordu ve bugün de o günlerden biriydi, ama günlerimi yönetilebilir bölerek atlatmaya alışmıştım. Son iki yıldır hayatta kalmamın tek yolu buydu. Korkudan felç olduğumda ve duygularımla saldırıya uğradığımda durdum ve kendime şu anda ne yapmam gerektiğini sordum. Sonra da yaptım.

Dağılmaktan ve tekrar bir araya gelememekten korktuğum ilk günleri atlatmamı sağladı. Ailemizde bir ölüm meydana gelmiş gibiydi, ancak çoğu kayıptan farklı olarak, bize yardım edecek ve destek olacak kimse yoktu. Herhangi bir arama ya da ziyaret olmadı. Verandamıza yemek bırakılmadı. Bir ayın ya da tören yoktu. Nazik sözler ya da taziyeler yoktu. Genellikle, kederli olduğunuzda, insanlar etrafınızda temkinli adımlar atarlardı. Sizi zaten kırılmış olduğunuzdan daha fazla kırmamaya dikkat ederlerdi. Nazik ve kibardılar, sanki çok yüksek sesle konuşurlarsa parçalanacakmışsınız gibi sessiz tonlarda konuşurlardı. Bizde öyle değildi. Nezaket yoktu. Sempati yoktu. Kimse dünyamızın yok edildiğini kabul etmedi. Kederimde ve kaybımda tamamen yalnızdım.

Zaman akıp gitmişti. Kimse bana trajediyle birlikte zamanın yavaşladığını ve sadece var olmanın acı verdiği her dakikanın nasıl dayanılmaz hale geldiğini söylemedi. Tam kendimi toparlamaya başlamışken, bir şey bana bunu hatırlatıyor ve beni duygusal bir çöküşe sürüklüyordu. Çoğu zaman bu küçük şeylerdi; postadan gelen bir üniversite kabul paketi, gelecek ay için sıcak öğle yemeği siparişiyle ilgili bir e-posta ya da sevdiği bir şarkının sözleri gibi. Keder beni darmadağın ederdi ve geçene kadar ona boyun eğmekten başka çarem yoktu.

Pençelerinin bana doğru uzandığını hissettim ve gerçek bir varlıkmiş gibi onu kenara ittim. Telefonumu elime aldım ve Lucas'ın numarasını tuşladım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Aramanı bekliyordum," dedi. "Neden aramadın o zaman?"

"Sabahınızı bölmek istemedim. Belki yapacak çok işin vardır diye düşündüm."

Beni bundan daha iyi tanırdı. Bir yığın rapor birikmiş olsa bile konsantre olamazdım. Çocuklarımdan biriyle ilgili önemli bir şey değil.

"Dün gece hakkında ne düşünüyorsun?" Havadan sudan konuşmaya zahmet etmedim. Bugün içimde yoktu.

Ölü hava, sonra nihayet, "Garip görünüyordu."

"Biliyorum, değil mi? Onu kısa saçlı görmek çok garip."

"Bilmiyorum. Sadece saç değil. Artık gerçekten kendisi gibi görünmüyor. Çok uzun."

Elbette farklı görünüyordu. Onu bir yıldan uzun süredir görmemişti ama kavga etmek istemediğim için yorumlarımı kendime sakladım. Her şeyden çok, eskiden olduğu gibi çocuklarımız hakkında konuşmak istiyordum.

"Sanırım bu garip aşamayı iyi atlattığını söylemek yanlış olmaz," dedim.

Ergenliğe girdiklerinde erkek çocukların ne kadar çarpık göründükleri konusunda hep şakalaşırdık - erkek çocuktan erkeğe dönüşürken hiçbir şey doğru boyutta veya orantılı değildi.

Güldü ama gergin bir gülüştü. "Evet, sanırım öyle."

"Katie çok mutluydu, değil mi? Gerçekten bir köpek alacak mısın?"

Güldü. Bu sefer gerçek gibiydi. "Gerçekten canı sıkkın olduğu bir gece bunu önermek gibi bir hata yaptım. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Bir anda yapıştı ve o zamandan beri bırakmadı."

"Bu akşam yine yemek yemek ister misin?"

"Yapabileceğimizi sanmıyorum."

Katie'nin programını biliyordum ve bir şey yoktu ama zorlamadım.

"Tamam. Belki yarın," dedim.

"Belki..." Boğazını temizledi. "Dinle, gitmem gerek. Birkaç dakika içinde bir toplantım var."

"Tamam. Seni

seviyorum." "Bye."

Beni sevdiğini de söylemedi. En son ne zaman hatırlayamadım.

O(O ZAMAN)

Mark dün kendini öldürmeye çalıştı. Daha on üç yaşındaydı, buradaki en genç çocuklardan biriydi. Diğerleri ona sürekli sataşırdı. Joe başlattı. Hep öyle yapar. Mark'ın küçük kız kardeşini taciz ettiğini öğrenir öğrenmez Mark'ı hedef aldı. Joe'nun doğru ve yanlış hakkındaki muhakemesi tüm mantığa meydan okuyor. On yaşındaki bir çocuğa koruyucu aile yanındayken tecavüz ettiği ve onu öldürmekle tehdit ettiği için burada olmasına rağmen, kadın akrabalarıyla uğraşan insanların hasta ve iğrenç olduğunu düşünüyor. Sanki sorunu olan onlarmış ve cezalandırılmaları gerekiyormuş gibi. Burada garip bir suç hiyerarşisi var ve ben bunu hala anlamış değilim. Anlamak istediğimden de emin değilim.

Keşke suçlarımızı gizli tutmanın bir yolu olsaydı ama yapamıyoruz. Gruba ne yaptığımızı söylemek tedavi sürecimizin bir parçası. Personel buna İfşa diyor ve bunun bize hesap verebilirliği öğretmek için olduğunu söylüyor. İfşa'yı tamamlamadan birinci seviyeyi geçemezsiniz, bu da çekirdek tedavi grubunuza işlediğiniz suçları, kurbanlarınızın isimlerini ve onlara ne yaptığınızı itiraf etmeniz anlamına gelir. Bazı çocuklar bunu yapmadıkları ya da sadece yarı doğruları söyledikleri için aylarca birinci seviyede kalıyorlar. Neden reddettiklerini ya da bir şeyler saklamaya çalıştıklarını bilmiyorum. Danışmanlarımız sabıka kayıtlarımızı zaten bilmiyor değil. Gelirken yanımızda getiriyoruz.

Mark suçunu açıklamakta gecikmedi ve Mark en küçük kız kardeşini taciz ettiğini anlatırken Joe'nun gözlerinin öfkeyle dolmasını izledim. Joe'nun beş kız kardeşi vardı ve kanla oynanmayacağını söylerdi, bu yüzden Mark'ın hiç şansı yoktu. Çok masum görüldüğü için onu uyarmak istedim ama cesaret edemedim. Hala Joe'nun gazabına uğramayan şanslı kişilerden biriyim.

Joe ona hayatı zindan etti. Gençlere yaptığı gibi ona duşta tecavüz etti, ama işkencesi bununla da bitmedi. Ona zarar vermek için her fırsatı değerlendirdi. Sanki yemek yeterince iğrenç değilmiş gibi öğle yemeği tepsisine tükürdü ve okulda çalışırken yanından geçip masasına sümüklerini sürdü. Bahçede ona defalarca topla vurur, potayı nasıl devirdiğine gülerdi ama hepimiz bunu bilerek yaptığını bilirdik. Mark söylemeye cesaret edemedi. Hepimiz ispiyonculuktan daha iyisini biliriz. Mark'ın çökmesi uzun sürmedi.

Onu odasında boynunda bir kemerle bulmuşlar. Kemerini kapı koluna bağlamış ve kapıyı kapatmış. Personel geldiğinde bilinci yerinde değildi ve hiç bu kadar hızlı hareket ettiklerini görmemiştim. Sağlık görevlileri boğazına garip bir tüp sokarken hepimiz kapının önünde toplanarak

İzle. Danışmanlar bu öğleden sonra acil bir toplantı düzenlediler ve bize başaracağını ama hastaneden çıktıktan sonra buraya geri gelmeyeceğini söylediler. Onun yerine psikiyatrik bir birime nakledilecek.

Bugün herkesin konuştuğu tek şey bu. Herkes onun pısrık olduğunu söyleyip durdu, ona deli dediler ve ne kadar zayıf olduğuna güldüler. Her zaman yaptığım gibi çenemi kapalı tuttum ama yanılıyorlar. O bir pısrık değil. O cesur biri. Keşke kendi hayatımı almaktan bu kadar korkmasaydım, ama sonrasında olacıklardan korkuyorum. Hangisi beni daha çok korkutuyor bilmiyorum - bir çeşit ölümden sonraki hayat mı yoksa hiçbir şey mi? Her zaman bunu yapmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. O kızlara zarar verdiğimden beri böyle. Bazen geceleri uykuya dalabilmemin tek yolu ölmüşüm gibi davranmak.

Ayrıca deli de değildi. Uğruna yaşayacak bir şeyiniz olmadığında ölmeyi istemek delilik değildir ve o da istemiyordu. Neden hayatta kalmaya zahmet edeyim ki? Neden ben?

Karanlığın beni ele geçirdiği böyle günlerden nefret ediyorum. Çok ağır. Mutlu bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama artık tüm anılarım lekeli. Hiçbir şey saf değil. Her şey benim kadar kirli.

Noah ve ben her günün bir diğerine karıştığı bir rutine girdik. Beklediğimden daha kolay oldu. Ben akşam yemeğini hazırlayıp ödevini yapması için başının etini yerken o okuldan somurtkan ve depresif bir şekilde eve geliyordu, ki bu daha önce hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şeydi. Yemek yerken onu konuşturmaya çalıştım ama her girişimim onu daha da sessizliğe itti. Yemek bittiğinde rahatlamıştı ve televizyon izlemek için kanepeye yerleştik, konuşmalarımız o anda Netflix'te hangi diziyi izliyorsak onun üzerine yoğunlaştı.

Bu konuda konuşmasa da okulda zorlanıyordu. Hiç arkadaş edinememişti. Çevresindeki dünyadaki tüm değişikliklere rağmen lise hiç değişmemişti. İçeride olanlar için cennet, olmayanlar için cehennem gibiydi. Noah hiçbir zaman dışarıda kalmakla mücadele etmek zorunda kalmamıştı. O her şeyin merkezindeydi ve diğer herkes onun etrafında dönüyordu. Gruplara sızma ve sosyal çevrelerle kaynaşma becerisine sahip değildi, oysa onları yaratan hep kendisiydi. Arkadaşların hayatınızdaki en önemli şey olduğu bir zamanda tamamen yalnızdı. İnternete girmesine izin verilmemesi durumunu daha da kötüleştirdi ve yalnızlık hissini artırdı.

Eski en iyi arkadaşı Kyle ile iletişime geçme fikrini düşündüm. Katie gelmeden önce kardeşine en yakın kişi oydu. Kyle bizim evde o kadar çok vakit geçirirdi ki banyoda kendi diş fırçası bile vardı. Beşinci sınıfa kadar kullandıkları gizli bir dil geliştirdiler. İkisi nadiren kavga ederdi. Kavga ettiklerinde de birbirlerinden ayrılana kadar kedi gibi didişirlerdi ama kavga çabucak biter ve daha önce ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ederlerdi. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, aynı şakalara gülüyor ve aynı sporları yapıyorlardı. Yedinci sınıfta birlikte kros koşturmaya başladılar ve her yarışta ilk üç mil boyunca yan yana koşarak birbirlerini takip ettiler. Sadece bitiş çizgisinden önceki son elli metrede adımlarını ayırdılar ve sonuna kadar koşular.

Kyle'ın annesi Janice ve ben onları sırayla antrenmana götürüp getiriyorduk. Eğer çocuklarımız arkadaş olmasaydı, Janice ile arkadaş olmazdım. Ben her zaman Katie gibi sessiz ve içine kapanık biriydim, bu yüzden Janice'in gürültülü ve açık sözlü kişiliği normalde bağ kurduğum bir kişilik değildi. Konuştuğu kadar çılgınca giyinirdi ama birlikte çok zaman geçirdiğimiz için yıllar geçtikçe yakınlaştık.

O ilişkiler yok olmuştu. Janice mahallemizde broşür dağıtan komiteyi organize eden liderlerden biriydi. Kyle'ın Noah ile herhangi bir temasta bulunmasını yasakladı ve birbirlerine veda etmelerine izin vermedi. Olaydan kısa bir süre sonra Noah onu bir kez aramaya çalışmış, o da ona bir daha evlerini aramamasını ya da Kyle'ı bir yerde görürse onunla konuşmamasını söylemişti. Kyle yıkılmıştı.

Noah'ın uzakta geçirdiği zaman bir şeyleri değiştirmiş miydi? Kyle'ı arayıp durumu test etsem ne olurdu? Belki Janice tedavisini tamamladığı için daha rahat davranırdı ama soyunma odasındaki olayı hatırlayınca umutlarım suya düştü. Kyle Noah'ın dövülmesinin bir parçası değildi ama izledi ve hiçbir şey yapmadı. Hiçbir zaman bunu değiştiremezdi.

Katie etraftayken Noah çok mutluydu. Ben de öyleydim. Haftamızın en parlak noktasıydı. Onun eve gelmesini dört gözle bekliyorduk. Lucas'ın evine gitmeyeli haftalar olmuştu. Evi çok iç karartıcıydı ve sürekli etrafta dolaşması her şeyi gölgede bırakıyordu. Onun bizi rahatsız etmeyeceği bir yerde olması daha kolaydı. Bizi apartmanda yalnız bırakmıştı ve taşınmama yardım ettiğinden beri kapıdan içeri adımını atmamıştı. Onu bıraktığında içeri bile girmiyordu.

Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri onu okuldan ben alıyordum. Arabaya her bindiğinde ve Noah'ı her gördüğünde sevinçle ciyaklıyordu. Eve geldiğimizde akşam yemeğini hazırlamama yardım ettiler ve biz yemek yerken Noah ve beni çevreleyen boş sessizliği doldurmaya çalışırken onun sohbeti hoş bir mola oldu. Günü ve üzerinde çalıştığı hikayeler hakkında gevezelik etti. Büyüdüğünde grafik roman yazarı olmak istiyordu ve ayrıntılı fanteziler ve peri masalları yaratıyordu. Harika bir hikaye anlatıcısıydı ve karakterleri anlatışını dinlemeye bayılırdık. Noah onun varlığında rahatlardı. Vücudundaki sertlik ancak o zaman giderdi. Sözleri onunla birlikte kolayca ve doğal bir şekilde akıyordu. Onun üzerindeki etkisini çok .

Yemeğimizi yedikten sonra bulaşıkları temizledik ve Yasak Ada için kartları masaya koyduk. Katie'nin arkadaşının evinde oynarken keşfettiği yeni bir oyundu ve bir çocuk oyunu oynuyormuşuz gibi hissetmememizi sağlayacak kadar gelişmiş bir oyundu. Amaç, ada sel sularına gömülmeden ve her şey kaybolmadan önce adadaki tüm hazineleri ele geçirmektir. Çoğu oyunun aksine, yarışmak yerine bir takım olarak çalıştık. Taşlarımızı tahta üzerinde hareket ettirirken kıkırdadık ve güldük.

Ziyaret ettiği gecelerde içimde umut yeşeriyordu. Her zaman yaptıkları gibi birbirlerinin varlığında parladılar ve hatırladığım Noah

onunla şakalaşırken ortaya çıktı. Ona her zaman kendini özel ve odadaki en önemli kişiymiş gibi hissettiren iyi kalpli bir şaka yapma şekli vardı. Onları izlemek kalbimi sıcaklıkla dolduruyordu. Keşke Lucas da bunu görebilseydi. Her şeyin mükemmel olmasını engelleyen tek şey buydu.

"Anne, lütfen bu gece kalabilir miyim? Lütfen?" yalvardı bir sonraki Cuma günü eve gitmesi için eşyalarını hazırlarken. "Üzgünüm. ." Onu Lucas'a geri götürmek çok zordu. I nefret ediyordu ve kalmasını en az onun kadar istiyordu.

"Lütfen" mi? Bugün hafta sonu. Yarın okulum yok." Dudağını abartılı bir şekilde büktü, kaşları öfkeyle çatıldı.

Başımı salladım.

"Kalmak istiyorum." Tartışmayı seven biri değildi, bu yüzden ısrarı şaşırtıcıydı. "Bana zarar vermeyecek." Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

İpeksi sarı saçlarının tepesini okşadım. "Bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama senin için en iyisi bu."

Dokunuşumdan irkilerek uzaklaştı. "Hayır, öyle değil. İkiniz de bana zarar vermesinden çok endişeleniyorsunuz. Bana zarar vermeyecek. O beni seviyor."

. "Katie, lütfen dur. Seninle bu işe girmek istemiyorum. Durumla ilgili anlamadığınız çok şey var."

Şiddetle başını salladı. "Evet, biliyorum. Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Konuşmam için bana meydan okurcasına baktı. Arkamı döndüm ve yarın için ihtiyaç duyacağı diğer eşyaları sırt çantasına yerleştirdim. "O küçük kızları incitti. Onların mahrem yerlerine dokundu. Benim özel yerlerime dokunması umurumda değil."

Donup kaldım. Bir heykel gibi hareketsizdim. Kızların mahrem yerlerine dokunduğunu ona hiç söylememiştik.

"Ne yaptığını biliyorum ve umurumda değil. Ondan korkmuyorum." Çenesini dışarı çıkardı.

Robot gibi arkamı döndüm ve önümde duran, elleri hâlâ kalçalarında, çenesi meydan okurcasına dışarı fırlamış, ufacık tefecik bedenine baktım. Önünde diz çöktüm.

"Ben de Noah'dan korkmuyorum," dedim.

"O zaman neden her şey yoluna girmiyor? Bir hata yaptı ama üzgün olduğunu söyledi. Herkes onu affedemez mi?" Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Koridordan aşağı inerken Noah'nın sesi duyuldu. "O kadar kolay değil, Peanut. Ama sen gezegendeki en tatlı çocuksun."

Ona doğru koştu, kollarını beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Noah. Ne yaptığın umurumda değil. Seni affediyorum."

Sen hâlâ benim ağabeyimsin."

O da ona sarıldı, gözyaşları utanmadan yüzünden aşağı akıyordu. Bu kalbimi kırdı. Onu ağlarken görmeyeli aylar olmuştu. Marsh'tayken ağlamayı bırakmıştı.

"Evet, öyleyim. Ben hâlâ senin ağabeyinim ve asla seni incitecek bir şey yapmam," dedi.

Katie dönüp bana baktı. "Gördün mü? Sana söylemiştim. Neden ona inanmıyorsun?"

Ben de istedim. Her şeyden çok.

"Babamı arayıp sorabilir miyim? Lütfen yapabilir miyim anne?" Noah'ya . Omuz silkti ve bana mahcup bir sırıtış attı.

"Babanı arayayım ve bu seferlik bir gece kalabilir misin diye sorayım," dedim.

Ciyak ciyak bağırdı. "Gerçekten mi? Ara onu anne. Hemen ara onu!"

Telefonumu aldım ve özel olarak konuşmak için yatak odama doğru yürüdüm. Karşı koymadan evet demeyecekti ve çocukların bunu duymasını istemiyordum. Adımlarımın ortasında durdum. Korku beni sardı. Oturma odasında yalnızdılar. Midem boğazıma düğümlendi. Ona gerçekten güveniyor muydum? Ona zarar vermeyeceği konusunda söylediklerimde ciddi miydim? Güvende olduğunu? Emin miydim? Beynim döndü. Onu, itiraf etmiş bir çocuk tacizcisi olan başka biriyle yalnız bırakır mıydim? Oturma odasına geri dönerken kalbim sıkıştı.

Lucas ikinci zil sesinde cevap verdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, artık nadiren telefonda konuştuğumuz için anında endişelenmişti. Konuşmalarımızın çoğu kısa mesajlar aracılığıyla gerçekleşiyordu.

"Sorun yok. Her şey yolunda." Sesimi neşeli ve hafif çıkarmaya çalıştım. "Katie bu bizimle geçirmek istiyor, ben de bu konuda seni kontrol etmek için aradım."

Koltuktan hevesli gözlerle bana baktı. "Kesinlikle olmaz. Bunu konuşmuştuk." Sesi öfkeliydi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve Katie'ye başımı salladım. "Evet, anlıyorum. Tabii. Çok heyecanlı. Benim yatağında benimle uyuyacak. Ama onunla hiç uyuyamayacağımdan eminim. Ne kadar hafif bir uykucu olduğumu bilirsin."

Umarım kelimelerin arasını okuyabilir: *O benimle olacak. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.*

"Hayır. Hayır dedim. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Tamam. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamana sevindim-" "Adrianne, sakın bunu yapmaya cüret etme."

"Pekâlâ, harika. Kahvaltıdan sonra onu geri getireceğim. Yarın görüşürüz."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden son tuşuna bastım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Katie bir aşağı bir yukarı zıpladı, ciyakladı ve alkışladı. "Ben kalacağım!"

Noah ona beşlik çaktı. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

O gece hiç uyumadım ama buna değdi. İki çocuğum da aynı çatı altında olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve yüzlerinde gülümsemeyle uyumayalı daha da uzun zaman olmuştu. Üçümüz kanepede kucaklaştık ve tıpkı eskiden olduğu gibi birlikte film izledik. Daha sonra Noah ona hikâyeler anlattı, da gözlerini daha fazla açık tutamayana kadar uykuyla savaştı. Lucas sabah bana çok kızacak olsa da o yokken defalarca hayalini kurduğum gibi bir geceydi. Başka biri olsaydı muhtemelen hışımla daireye gider ve Katie'yi sürükleyerek dışarı çıkarırdı ama yüzleşmekten benden daha çok nefret eden tek kişi oydu.

Noah battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırırken, "Teşekkürler anne," diye fısıldadı. Yatağımda kıvrılmış halde çok küçük görünüyordu.

"Ne için?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Babamın bu gece burada kalmasına izin vermesine imkân yok."

"O yaptı. O ju-"

Kolunu omuzlarıma doladı. "Berbat bir yalancısın.

Her zaman öyleydi."

Ona doğru eğildim ve başımı göğsüne yasladım. Geçmişte ona birçok kez yaptığım gibi o da saçlarımı okşadı. "Sen en iyisisin. Gerçekten öylesin." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yaptığın şey için gerçekten minnettarım. İyi geceler anne."

Telefonumu kontrol ettim. Lucas'ın yüzüne kapattığımdan beri bakmamıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak ve onunla mücadele etmekle uğraşmamak istiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde beni aramamış ya da mesaj atmamıştı. Hemen ona bir mesaj attım.

Bu gece her şey çok iyi gitti. Noah odasında, Katie de yanımda uyuyor.

Birkaç dakika bekledim ama hiçbir şey yoktu. Bütün gece kontrol ettim ama hiç yanıt alamadım. Heyecandan uyanık kalıyormuşum gibi davranmaya çalıştım ama gece ilerledikçe gerçekten yoruldum

ve uyumama izin vermememin başka bir nedeni olduğunu inkâr edemezdim. Onları oturma odasında yalnız bıraktığımda başıma gelenler hiç de yanlış değildi. Artık Noah'nın Katie'ye zarar vermeyeceğini yüzde yüz kesinlikle söyleyemezdim. Hâlâ vereceğini düşünmüyordum ama içindeki ses koridorda onları yalnız bırakmamam için bana bağıırıyordu. Onu onunla yalnız bırakırsam ve bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Harika bir gecenin üstüne inkârımın sıyrılması yıkıcı bir darbe oldu ama Lucas'ın nasıl bir şey olduğunu bir nebze olsun anlamamı sağladı. Katie'yi asla incitmeyeceğinden o kadar ki onun gerçekliğini hayal bile edemiyordum. Ta ki bu geceye kadar. Ben bu korkuyu daha önce hiç yaşamamıştım ama Lucas hep yaşamıştı. Noah'ya nasıl böyle davranabildiğini anlamıyordum ama ilk kez onun korkusunu anlıyordum.

Sabah Katieyi bıraktığımda fark ettiklerimi ona anlatmayı planlıyordum ama bana fırsat vermedi. Ben arabayı kapatmadan önce garaj yoluna koştu. Katie dışarı fırladı.

"Katie, içeri gir. Annenle konuşmam gerek." Sesi zorlamaydı.

Beni çabucak kucakladı ve eve girdi. Tekrar konuşmadan önce onun içeri girmesini bekledi.

"Bir daha asla bunu yapma ya da beni o duruma sokma," diye tısladı dişlerini sıkarak.

"Lucas, her şey . Her şey . Çocuklar-"

Sözümü kesti. "Bunu duymak istemiyorum. Hiçbirini. Cömert davrandım. Daha iyi bir yargıya karşı çıktım ve onu ziyaret etmesine izin verdim çünkü yapmamak onu ezecekti, ama asla gözetimsiz onunla birlikte olmayacak. Asla. Ve-"

Bu sefer ben sözünü kestim. "Ama o değildi. Onları hiç yalnız bırakmadım. Dün gece uyumadım bile. Sadece emin olmak için."

"Dün gece bir avukatla konuştum. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, bunun sonuçları olacak." Alnındaki damarlar zonkluyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Sanki bir beyzbol sopası alıp karnıma vurmuş gibi hissettim. "Bir avukatla mı konuştun? Neden? Anlamıyorum. Bunu neden yaptın?"

"Sen reddetsen bile kızımı güvende tutacağım." Gözlerini yarıklara kadar kısmıştı. "Sana güvenmişim ama artık güvenmiyorum."

"Lucas, dur. Bu çok saçma. Avukata ihtiyacımız yok. Onu incitecek hiçbir şey yapmam. Onu en az senin kadar seviyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Noah'ya olan aşkın gözünü kör etmiş. Düzgün düşünemiyorsun." Sözleri kurşun gibiydi.

"Ailemi bir arada tutmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

"Biz artık bir aile değiliz. Seni uyarıyorum, Adrienne. Bu iş ciddi. Beni zorlama." Elimden çantasını aldı ve eve doğru yürüdü, beni garaj yolunda tek başıma, sersemlemiş bir halde bıraktı.

Haftalar geçtikçe okul Noah için daha da kolaylaşmadı. Hiç arkadaş edinemiyordu ama bunu denemediğinden de emindim. Önemsemediği tek şey arkadaş edinmek değildi. Okul ödevleri konusunda her zaman titiz ve A alan bir öğrenciydi ama okul ödevlerine de ilgi duymuyordu. Ödevleri konusunda ona hiç baskı yapmak zorunda kalmamıştım. Eski Noah ödevlerini herhangi bir telkin ya da zorlama olmadan yapar ve yaptığı işten büyük gurur duyardı. Bu yeni Noah'ın umurunda bile değil.

Öğretmenleri, projelerini tamamlayamadığı ve sınavlarda başarısız olduğu hakkında eve notlar göndermeye başladı. Bu durumu onun dikkatine sunduğumda, konuların zor olduğunu söyledi ama yalan söylüyordu. Matematik ve İngilizce'de çalıştıkları şeyler dokuzuncu sınıfta onur derslerinde yaptığı şeylerdi.

"Okulunuzda yüzme takımı olup olmadığını araştırdınız mı?" O gece oturmuş *Survivor*'ın son bölümünü izlerken sordum.

"Hayır," dedi bakışlarını televizyondan ayırmadan.

"Yapacak mısın?"

Evin dışında bir şeyler yapması için ona baskı yapmaktan vazgeçmiştim ama hala yüzme konusunda başının etini yiyordum. Bu işin peşini bırakamıyordum çünkü o her zaman en çok havuzda mutlu olmuştu. Sanki onu hayata döndürme gücüne sahipmiş gibi suyun büyüüne sarılmıştım. Her zaman yüzmenin en sevdiği yanının, vücudunu suya daldırdığı andan itibaren başka hiçbir şey düşünmemesi olduğunu söylerdi. Onsuz iki günden fazla geçiremezdi. Su onun sığınağıydı ve eğer onu tekrar suya sokabilirsem, belki acısını dindirmeye başlayabilirdi.

"Sadece eğlenmek için YMCA'ya gitsek nasıl olur? Katie'yi de götürebiliriz. Buna bayılırdı."

Bir kahkaha patlattı. "Yüzmekten nefret ettiğini biliyorsun."

Noah'ın aksine, yüzme derslerine başladığında yüzünü suya bile sokmuyordu. Onu zorladığımız her derste tekme attı ve çığlık attı. Boğulmayacak kadar güvende olduğunda bırakmasına izin verdik ama Noah'yı izlemeye bayılıyordu. Nadiren bir karşılaşmayı kaçırdı ve havuz kenarında oturup saatlerce hazırladığı pankartları sallamayı severdi.

"Ya sen ve ben gidersek? Yüzmeyeli uzun zaman oldu. İyi hissettirebilir."

Homurdandı. "Ciddi misin? Sen Katie'den de betersin."

Ona bir yastık fırlattım. "Yani? Hadi yapalım. Hâlâ eğlenceli olabilir. Bu hafta sonuna ne dersin? Zavallı kızlarımızı evden dışarı çıkarmış oluruz."

Sahte bir şaşkınlıkla ağzını kapattı. "Yemin ettin."

Gülümsedim. "Değişen tek kişi sen değilsin."

Ertesi gün o okuldayken dolabımdan takım elbisemi çıkardım. Yıllardır giymemiştim ve otuz kilodan fazla kaybettiğim için bana çok büyük gelmişti. Bazı insanlar üzüntülerini yemeğe gömerler ama ben öyle yapmadım. Noah itiraf eder etmez yemek yemeyi bıraktım. Kendimi sürekli hasta hissediyordum ve yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kendimi yemeye zorladığımda, yemeğin tadı talaş gibi geliyordu ve birkaç dakika içinde tuvalette patlıyordum. Tekrar yemek yemeyi öğrenmek zorundaydım ama iştahım asla eskisi gibi olmadı ve toplum içinde yemek yememek için elimden geleni yaptım çünkü bazen midem hala yemeği reddediyordu.

Noah'ın suya geri dönmesini kutlamak için yeni bir takım elbise aldım. Okuldan eve döndüğünde ona göstereceğim için heyecanlıydım ama her zaman yaptığımız gibi masaya oturup bir fincan kahve içmek yerine yanımdan geçip yatak odasına yöneldi. Birkaç dakika geri gelmesini bekledim ama gelmedi, ben de koridorda yürüdüm ve kapısını çaldım.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar

çaldım.

Hala cevap yok.

"Noah, içeri gelebilir miyim?"

"Sadece . Yalnız kalmak istiyorum." Sesinde bir şeyler vardı.

"İçeri geliyorum," dedim kapıyı iterek açarken.

Yatağında kıvrılmış, yan yatıyordu. Yanına oturdum.

"var?" Elimi omzuna koydum.

Elimi omuzlarından silkti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bugün okulda bir şey mi oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim." Biraz daha uzaklaştı. "Tamam, iyi, ama bana ihtiyacın olursa buradayım," dedim.

Onu yalnız bıraktım ama akşam yemeği için dışarı çıkmayı reddedince endişem arttı. Odasında kilitli kaldığı günlerin görüntüleri gözümün önünden geçti.

bulaşıkları kaldırırken aklımdan geçti. Yardım edemedim ama o zamanlar neden saklandığını hatırladım. Kendime sürekli farklı olduğunu söylüyordum - bir şeyler yanlıştı, ama o değil. Bu olamazdı. Kendime ne söylersem söyleyeyim, onu yalnız bırakamadım ve bulaşıkları kaldırdıktan sonra odasına davetsizce girdim.

"Neler olup bittiğini bilmezsem size yardım edemem," diye açıklama yaptım. Yataktaki pozisyonundan hiç kıpırdamamıştı. "Bana yardım edemezsin." "Bırak deneyeyim." Kollarından tuttum ve onu yukarı çektim. Arkasına yaslandı.

dizlerini göğsüne doğru çekerek yatak başlığına yaslandı. Gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Biliyorlar," dedi.

Neyi kastettiğini sormama gerek kalmadı. "Kim bilir?" diye sordum.

"Okuldaki insanlar."

Kalbim güm güm attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şu Spencer denen çocuk, okuldaki en büyük sporcu. Sana ondan daha önce bahsetmiştim. Hatırladın mı? Futbol yıldızı?"

"Doğru. Aynı anda üç kızla çıkan moron mu?"

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Bu o. Her neyse, beden eğitimi dersime giriyor. Bugün sahaya çıkarken beni yakaladı ve bana hasta sapık dedi." Kulaklarının ucu kızarmıştı.

"O adam bir pislik. Kendin de söyledin. Herkesle dalga geçiyor. Sanırım bugün sıra sendeydi ve sana sapık demeye karar verdi. Eminim senin hakkında hiçbir fikri yoktur."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Bakın, lisede her zaman diğer insanlara saldırmaktan zevk alan bir çocuk vardır. Ve ne yazık ki, bu genellikle herkesin sevdiği çocuktur. Seninle her zaman gurur duydum çünkü sporda ne kadar başarılı olursan ol, asla bir pisliğe dönüşmedin. Pek çok erkek böyle değildir."

"Bilmiyorum. Doğruyu söylediğini, bir şeyler bildiğini hissettim. Bunu gözlerinde görebiliyordum." Tırnaklarını çiğnedi, tırnaklarını yontarak yumrular haline getirdi. Uzaktayken edindiği yeni bir alışkanlıktı bu.

"Bence bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorsun. Okulda şanslıydın, tatlım. Her zaman kolay oldu. Çoğumuz bir tür işkence çekmeden bunu başaramayız. Ortaokul benim için berbattı."

"Sana mı?"

"Ben de payımı aldım. Ve inanın bana, kızlar erkeklerden çok daha acımasızdır." Katie'ye ilkokulda nasıl davranıldığının farkını şimdiden görebiliyordum.

Noah için nasıl olduğunu karşılaştırdı. Kızlar anaokulundan beri gruplara ayrılmıştı ve bu durum her yıl daha da kötüye gidiyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Noah sordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başını salladı.

Çocuklarımla ortaokulun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında konuşmamıştım. Her zaman Katie ortaokula başladığında onunla bu konuşmayı yapacağımı düşünmüştüm. Bunu onunla yapacağımı hiç düşünmemiştim.

"Kız olduğunuzda kazanmanın bir yolu yok. Çok erken geliştiğiniz için alay konusu olursunuz ama çok geç kalırsanız o zaman da size ucube derler. Ben erken gelişen ve herkesten çok önce kıvrımları büyüyen kızlardan biriydim. Bu çok utanç vericiydi ve bundan nefret ederdim. Dördüncü sınıfta sütyen takmam gerekiyordu ve herkes bunu yadırgıyordu, kızlar bile. Sonra altıncı sınıfta, beden eğitimi dersinden sonra duş almaya başlamak zorunda kalıyorsunuz. Korkunçtu." Hatırladıkça ürperiyordum.

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor."

"İnan bana öyleydi ve daha da kötüleşti. Bir gün beden eğitimi dersinde regl oldum." Durakladım. "Annen hakkında bunları duymak senin için çok mu fazla? Seni tamamen iğrendiriyor muyum?"

Başını iki yana salladı. "Devam et. Duymak istiyorum."

"Tamam, madem öyle diyorsun, ama kendini uyarılmış say." Uzun zamandır ilk kez söylediklerimle ilgileniyor gibiydi, bu yüzden yanaklarım utançtan kızarmış olsa da devam ettim. "Ne yapacağımı bilemedim. Bu benim ilk seferimdi ve kimse ilk seferine hazırlıklı değildir. Şortumu tuvalet kağıdıyla doldurdum ve sınıfa geri döndüm, ama sınıfa dönerken kanlı tuvalet kağıdım düştü. Tam koridorun ortasına. Çok utanç vericiydi ve ben olduğumu inkar edemezdim çünkü tam bacaklarımın arasından yere düşmüştü. Tıpkı filmlerdeki gibiydi, herkes işaret ediyor ve histerik bir şekilde gülüyordu. Okul yılının geri kalanında bana Bloody Mary dediler."

"Tanrım, anne, bu korkunç."

"Gördün mü, sana tek olmadığını söylemiştim. Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Güldü. "Maalesef öyle."

"Peki, gel o zaman. Sana hafta sonu için aldığım yeni mayoyu göstermek istiyorum." Onu ayağa kaldırdım ve bir krizi önlediğim için mutlu bir şekilde daireye geri götürdüm.

Noah kapıdan sendeleyerek girdiğinde ben gün sonuna kadar teslim etmem gereken transkripsiyon dosyasını yazmakla meşguldüm. Tişörtü yırtılmış ve kir içindeydi. Kot pantolonu çim lekeli ve kana bulanmış durumdaydı. Başını eğmiş, çürükler ve kırmızı izlerle kaplı kollarıyla omzunu tutuyordu. Ayağa fırladım.

"Noah, ne oldu?"

Başını kaldırıp gülümsedi, ağzı kan doluydu. Tüm yüzü kızgın yaralarla kaplıydı. Kaşının üstündeki bir kesik alının inci beyazı etini ortaya çıkarmıştı. Sağ gözü kararmıştı. Sol gözü ise şişmişti.

Halının üzerine yığılmadan önce "Yine oluyor," dedi.

Hemen yanına koştum. Çok fazla kan vardı. Gözleri kapalıydı. "Noah, bunu kim yaptı? Ne oldu?" Çığlık attım.

Sadece başını salladı ve inledi.

"Söyle bana. Söylemek zorundasın! Aç gözlerini! Aç gözlerini!" Onu ileri geri salladım, başını döndürdüm. Bu tekrar olamazdı. Başka bir şey olmalıydı. Kıpırdamadı, neredeyse hiç irkilmedi. "Noah! Noah!"

Hiçbir şey.

Kafası halının üzerine yuvarlandı. Gitmesine izin verdim ve ayağa fırlayıp dairenin içinde koşarak telefonumu aradım. Banyo tezgahının üzerinde buldum. Oturma odasına geri dönerken 911'i tuşladım.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Lütfen, oğlum . Bilinci yerinde değil." "Şu anda yanınızda mı?"

"Evet."

"Nefes alıyor mu?"

"Evet." Tepkisizliğine rağmen göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu ama o kadar acı çekiyordu ki her nefeste inliyordu. "Lütfen acele edin."

"Adresiniz nedir, hanımefendi?"

"2819 West Keystone Avenue."

"Anne?" Noah tek gözüyle bana baktı. Diğeri şişmiş ve kapanmıştı. Yanında diz çöktüm. "Tatlım, özür dilerim. Korkutmak istememiştim. Ben buradayım. Buradayım," diye fısıldadım, telefonu omzuma yaslayarak. "Ambulans birazdan gelecek."

"Ambulansa ihtiyacım yok," diye öksürdü.

Operatör araya girdi. "Tamam, yaklaşık yirmi dakika içinde orada bir birimiz olabilir gibi görünüyor."

"Yirmi dakika mı? Ne yirmi dakikası? Hayır. Yirmi dakika değil. Hemen gelmelisiniz." Ambulans beklemek gibi bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. "Bu acil bir durum."

"Üzgünüm ama size en erken bu kadar erken ulaşabiliriz."

İmkânı yoktu. Yirmi dakika bekleyecek değildim. Telefonu kapattım. Evin içinde koşuşturdum, eşyaları olabildiğince hızlı topladım ve bir çantaya attım. Noah hâlâ kapının önündeki yerinden kıpırdamamıştı ama en azından bilinci yerindeydi.

"Noah, tatlım, seni hastaneye götürmeliyiz. Ambulansı beklemek istemiyorum. Seni aşağı indirmek ve arabaya bindirmek için yardımına ihtiyacım olacak. Yürüyebilir misin sence?"

Başıyla onayladı. Kolumu ona doladım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Sürüne sürüne kapımızdan geçtik ve koridora çıktık. Komşularımızdan hiçbiri etrafta olmadığı için rahat bir nefes aldım. Noah asansörde destek için bana yaslandı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordum. "Zaten biliyorsun," dedi.

Uyurken elini tuttum. Röntgenden getirdiklerinden beri uyuyordu. Köprücük kemiği kırılmıştı ve iki kaburgası da yere düşerken tekmeledikleri yerden kırılmıştı. Hastaneye giderken hikâyeyi parça parça anlatmıştım. Spencer ve iki arkadaşı evimizden iki blok ötede okula yürürken üzerine atlamışlardı. İçlerinden birinin beyzbol sopası vardı ve onu onunla dövmüşlerdi. Kaşını tekrar derisine bağlamak için yirmi yedi, çenesine beş ve dizindeki derin yaraya sekiz dikiş atılması gerekiyordu. Acısını dindirmek için ona morfin vermişler.

Uyuduğuna sevinmişim çünkü ağlamamı durduramıyordum ve onun görmesini istemiyordum. İki ay. Sadece iki ay olmuştu ve işte yine buradaydık. Ne yapacaktım ki?

Kapının çalınmasıyla irkildim. Elinde iPad'i olan kısa boylu bir kadın kapıdan içeri girerken kolumla hızla yüzümü sildim ve yüzümü yeniden düzenledim. Yüzümü görebilmek için Noah'nın yatağının diğer tarafına doğru yürüdü.

"Ben Dr. Phillips, ama siz bana Lisa diyebilirsiniz," dedi. "Hastanedeki klinik psikologlardan biriyim. Siz Noah'ın annesi olmalısınız?"

Dr. Park'ın tam tersiydi. Kendisi her zaman derli toplu görünürken, Dr. Phillips'in uzun saçları gelişigüzel bir şekilde topuz yapılmıştı.

bir kalem saplanmıştı. Kıyafetleri boldu ve kalçalarından aşağı sarkıyordu. Üzerinde beyaz bir doktor önlüğü vardı ama stetoskopu yoktu.

Boğazımdaki duygularla boğuşarak başımı salladım. "Ben Adrianne."

"Bunu yaşadığınız için çok üzgünüm," dedi. "Biliyorum.

Bugün çok şey yaşadınız ama acaba Noah ile yalnız konuşabilir miyim? Hastaneye bu tür yaralanmalarla gelen her çocuk için standart prosedür budur."

Ona zarar verenin ben olmadığımın emin olmalıydı. Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istedim. Durumu değerlendirebilmemiz için ebeveynlerin gitmesini isteyen bendim, ama hiç karşı tarafta olmamıştım. Sadece işini yaptığını bilsem de kendimi berbat hissediyordum.

"Elbette," dedim.

"Neden bekleme odasına geçmiyorsun? Bak bakalım kendine bir fincan kahve bulabilecek misin?" Sesi nazikti. Gözleri nazikti.

Kalktım ve bekleme odasına yöneldim. Belki de onu yalnız sorgulaması daha iyiydi. Ona ne yaptıklarının ayrıntılarını duyabileceğimden emin değildim. Lucas'ı köşede, plastik bir torbaya kusan genç adamdan olabildiğince uzakta bir sandalyede otururken gördüm. Beni görünce ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak gergin görünmeye başladı.

"Bana yaralarından bahsettiler. Oldukça sert görünüyor," dedi ayaklarını ileri geri sürüyerek.

"İyi görünmüyor."

Koltuğunun altına uzandı, bir Starbucks bardağı çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkürler." Aldım ve onunkinin yanındaki sandalyeye oturdum. "Şu anda onunla bir psikolog görüşüyor."

"Neden bir psikologla görüşüyor?"

"Umurundaymış gibi davranma," diye tersledim.

Sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi duraksadı. "Neden buradasın?" diye sordum.

"Beni sen aradın," diye .

"Doğru. Çünkü seni ben çağırdım. Ona ne olacağı umurunda olduğu için değil. Buradan çıktığında ne yapacaksın? Ona sarılacak mısın? İyi olup olmadığını mı soracaksın? Hayır, ona bir tür ucubeymiş gibi bakacak ve kendini olduğundan daha kötü neden olacaksın."

"I ... I ..."

"Bana söyle. . Söyle." Ona ters ters baktım. "I ..."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Ölmesi umurunda bile değil." Kelimeleri tükürerek söyledim. "Bu doğru değil."

Ama öyleydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. O da herkes gibiydi.

"Sadece git." Çıkışı işaret ettim.

"Ciddi misin sen?" Şaşırılmış görünüyordu.

"Evet, git."

Karşı koymadı ya da kalmak için tartışmadı. Arkasına bile bakmadan bekleme odasından çıktı. Öfkeyle dolup taşım. Tüm bunlar onun suçuydu. Beni Noah'yı terk etmekle onlarla yaşamak arasında seçim yapmaya zorlamasaydı, yeni daireye asla taşınamazdık. Noah okula yürüyerek gidemeyecekti çünkü sadece birkaç blok ötede oturmalarına rağmen farklı bir okul bölgesindeydiler ve otobüse binmek zorunda kalacaktı. Şu anda hayatında ona neşe veren tek insan olan Katie ile aynı evde yaşıyor olacaktı ama Lucas onu da elinden almıştı.

Bir çöküşün ve pes etmenin eşiğindeydim ama Lucas'a duyduğum öfke bana güç verdi. İçimi doldurmasına izin verdim, beni ele geçirmekle tehdit eden yıkımdan uzaklaştırdı. Nefret edecek birine ihtiyacım vardı, yoksa dağılabilirdim. Bu sefer kendimi tekrar bir araya getirip getiremeyeceğimi bilmiyordum. Gözyaşlarımı geri çektim, çenemi düzelttim ve daha dik oturdum.

Kararlılıkla ayağa kalktım ve Noah'nın odasına geri döndüm. Dr. Phillips gitmişti. Yatağın üzerinde oturuyordu, sol kolu köprücük kemiğini yerinde tutmak için garip bir askıdaydı. Üzerinde yeni bir hastane önlüğü vardı. Diğer koluyla karnını tutmuş, gözlerini kırpmadan boşluğa bakıyordu. Ona sarılmak istedim ama onu incitmek istemedim. Hiç şu anki kadar kırılgan görünmemişti, bebekken bile beşiğinde uyurken ona bakmıştım.

"Hey," dedim usulca.

Kafasını kaldırmadı, sadece önüne bakmaya devam etti. Beni duymamış gibi görünüyordu.

"Psikologla nasıl gitti?" Çekingen bir şekilde sordum.

Hâlâ bir şey yok.

"Noah?" Önüne geçtim ve elimi gözlerinin önünde salladım. Hiçbir şey olmadı. İrkilmedi. "Psikoloğun izini sürebilecek miyim diye bakmaya gidiyorum."

Fazla uzağa bakmama gerek kalmadı. Hemşire odasında emirleri yazıyordu.

"Affedersiniz." Omzuna dokundum ve arkasını döndü. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Merak etmeyin," dedi. "Ben sadece Noah'ın çizelgesine notlar alıyordum."

"Onun nesi var?" Ben sordum.

"O şokta. Bu şekilde saldırıya uğramak çok korkunç. Gözbebekleri büyümüş, bu da büyük ihtimalle kavga sırasında bayıldığını gösteriyor. Doktorlar ayrıca beyninde herhangi bir şişme olmadığından emin olmak için tomografi çekilmesini istedi. Gözlem için onu bu gece hastanede tutacaklar. Polis ifadesini almak için kısa süre içinde burada olur. İfade sırasında ona yardımcı olmak ve çok bunaltıcı olmasını engellemek için yanında olacağım. Sen de orada olabilirsin. Neden saldırıya uğradığına dair bir fikriniz var mı?"

Gözleri büyük bir şefkat ve özenle doluydu. Sesi nazık ve endişe doluydu. Ona söylemek istemedim. Onu neden dövdüklerini öğrendiği anda her şey yok olacaktı. Ona herkesin baktığı gibi bakacaktı.

"Ona neden saldırdıkları hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"Üç gündür odasından çıkmıyor. Sadece yatağında yatıyor ve gözlerini tavana dikeyor. Yemek yemiyor. Uyumuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum" diye ağladım.

Marsh'tan ayrılırken Dr. Park'ın taburcu etme şekinden sonra onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin ettim ama gidecek başka yerim yoktu.

"Hastanedeki psikologla iletişime geçmeyi düşündünüz mü? Belki de hastaneye yatırılması gerekiyordur" dedi.

"Psikiyatri koğuşuna koymak gibi mi?" "Evet, bu onu stabilize etmeye yardımcı olabilir."

"Korkarım bu onu daha da kötüleştirir." Onu dış dünyaya erişimi olmayan bir hastaneye kapatmak çok fazlaydı ve ergenlik dönemini yeterince akıl hastanesinde geçirmişti.

"Taşınmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Daha yeni taşındık ve tekrar taşınısak bile ne fark edecek ki? Bu onu bir sonraki okula kadar takip edecek. Ne yapmamız gerekiyor? Oradan oraya koşturmaya devam mı edelim?"

Yaptığı şeyden kaçış yoktu. Kötü huylu bir tümör gibi bize yapışmıştı. Noah polise saldırganları tanımadığını söylemişti ama doğruyu söylemediğini biliyordum. Arabadayken bana Spencer ve arkadaşları olduğunu söylemişti. Ayrıca saldırı anının çoğunu hatırlamadığını çünkü kafasını çarptığını ve baygınlık geçirdiğini söylemişti. Bu kısmın doğru olmasını, onlar kemiklerini kırarken bilincinin yerinde olmamasını umuyordum.

Kimsenin onu öğrenmeyeceğine inandığım için kendimi aptal gibi hissettim. Bunu neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum ama biz hastanedeyken adını Google'da arattım. Onu bulmak zor olmadı. Sonuçların üçüncü sayfasında cinsel suçlu olarak listelenmişti ama bulduğum en rahatsız edici şey bu değildi. Birisi onun adına bir Facebook sayfası oluşturmuştu: *Noah Coates (Bebek Tecavüzcüsü)*. Buffalo Grove'da yaşadığımız dönemde, hüküm giydiği sıralarda oluşturulmuştu. Son zamanlarda, bir hışımla yeniden canlanmıştı. Duruşması sırasında medyadaki yorumları okumaktan uzak durmuşum ama bu kez kendimi durduramadım. Yüzlerce ve yüzlerce nefret dolu yorum arasında gezindim, bunların çoğu ölüm tehditleriyle birleşmişti. Bunun tekrar yaşandığına inanamıyordum. Yine mi?

Polis de bulmuş olmalı, bu da başlangıçta ne kadar endişeli olmalarına rağmen hastaneden sonra neden takip etmediklerini açıklıyor.

Onu soru bombardımanına tutmuşlardı. Saldırı hakkında ne hatırlıyordu? Olaydan önceki anlarda ne yapıyordu? Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor muydu? Olayın dibine ineceklerine söz vermişlerdi. Kimin yaptığını bulup tutuklayacaklardı. O zamandan beri onlardan tek bir ses duymadık. Hiçbir şey duymadık.

Dövülmüş ve kırılmıştı. Bir değil, iki kez. Alay edilmiş, utandırılmış, evinden ve okulundan kovulmuştu. Tüm arkadaşlarını kaybetti. Babasını. Önemsemediği her şeyi. Hapis yatmış, cinsel suçlu olarak kaydedilmiş ve tüm kurallara uymuştu. Bu kadarı ne zaman yeterli olacaktı?

İlk seferinde, hayatlarımız mahvolduğu için yıkılmıştım ve o kadar çok utanç ve suçluluk duygusuyla doluydum ki onların nefretini omuzlarıma yığmaktan başka bir şey yapamamıştım. Ama şimdi durum farklıydı. Alabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Başka hiçbir şeyi yok edemezlerdi. Hepsi gitmişti.

"Peki ya evde eğitim?" Dr. Park günlük kontrol görüşmemizde sordu. Yardım almak için ona gitmişim ama sesinde benim içimden geçenlerle aynı tonu yakalamıştım.

"İnterneti kullanamazken ona nasıl evde eğitim verebilirim?"

"Bazen kanun bir istisna yapar ve bu kesinlikle yapmaları gereken durumlardan biri. Şartlı tahliye memuruyla irtibata geçebilir ve durumu hakkında bilgi verebilirim. Belki onlarla konuşursam buna izin verirler. Kullanımı için katı kurallar olacaktır ve onu yakından izlemeniz gerekecektir, ancak bunu yapabilen başka müşterilerim de oldu. Okul bölgesi aracılığıyla sunulan her türlü çevrimiçi program var."

Ona ihtiyacı olan tüm bilgileri verdim ve telefonu kapatır kapatmaz üzerinde çalışmaya başlayacağına söz verdi. Oturma odasında volta atarken kapı çalındı. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Kimse bizi ziyaret etmemişti. Kapıyı açtığımda Lucas'ı karşılama paspasımızın üzerinde dururken buldum. Hastane bekleme odasındaki tartışmamızdan beri onu görmemiş ve konuşmamıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu içeri davet etme zahmetine girmeden sordum.

"Nasıl olduğunuzu görmek istedim." Ellerini saçlarının arasında ovuşturdu.

"Biz iyiyiz," dedim, sesim kısıktı. "Onu görebilir miyim?"

"Neden?" Ellerimi kalçalarımın koydum.

Omuz silkti. "İyi olup olmadığını bilmek istiyorum." "İyi değil. Yakınında bile değil." Ona ters ters baktım.

Derin bir iç geçirdi. "Adrienne, lütfen beni içeri al. Bunu yapma." "Seni görmek onu sadece incitecek. Onu tutmana izin vermeyeceğim. onu incitiyor."

İnsanların oğlumu incitmesine izin vermekten bıkmıştım. Yeterince cezalandırılmıştı. "Deniyorum." Ayaklarına baktı.

"Hayır, değilsin." Noah duymasın diye sesimi alçak tuttum. Onunla birlikte koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi? Evimi satmadım mı? Şehrin bu boktan taşınmadım mı? İşe gitmek için her gün bir saat araba kullanmadım mı? O hapse girmesin diye tüm hayatımdan vazgeçmedim mi? Onun bir hayatı olsun diye emekliliğimi tüketmedim ya da tüm dünyamı yeniden düzenlemedim mi? Ama haklısın, hepsini yaptın." Burnu girip çıkıyordu.

İçimde bir öfke kabardı. "Seçme şansın yoktu. Bunların hiçbirini istediğin için yapmışsın gibi davranma. Bunu mecburiyetten yaptın." Parmağımı göğsüne soktum ve onu geriye doğru ittim. "Bu olay olduğundan beri ona onu sevdiğini söylemedin. Bir kez bile bu kelimeleri kullanmadın. Onu koyduğun kutuya sığmadığı anda sevgini ondan aldın."

"Bir kutuya sığmadı mı? Tanrım, sanki okuldaki bir sınavdan kalmış gibi davranıyorsun.

O lanet olası bir çocuk tacizcisi." Kelimeyi tükürdü.

"Bu onun bir canavar olduğu anlamına gelmiyor. Bir sorunu var."

Sesim titriyordu. "Şunu söylemeyi kes!" diye bağırdı. "Kaç kere söyledin biliyor musun, sanki ben gibi? Anlayan benim. Anlayan sensin. anlamayan biri."

"Ne? Aydınlat beni. Anlamadığım şey tam olarak nedir?" Öfkem beni tüketti. Gözlerini oymak, yumruklarımınla dövmek, canını acıtacak her şeyi yapmak istiyordum.

Başını çılgınca salladı. "Bunu duymak istemiyorsun. İstiyormuş gibi davranıyorsun ama istemiyorsun. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorsun. Sanki banka soymuş da bir daha hırsızlık yapmamayı öğrenmek için tedaviye gitmiş gibi konuşuyorsun. Bu konuda la-la diyarındasın. Hep öyleydin."

"Bu doğru değil. Onu hala seviyor olmam gerçekte olmadığım anlamına gelmez."

Onu sevmek utanılacak bir şey değildi. Bunun için asla özür dilemem.

"Saçmalık. Bunu kendine istediğin kadar söyleyebilirsin ama bu onu doğru yapmaz." Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Onda olan şey, ondaki sorun, ortadan kalkmıyor. İçinde kırık bir şey var. Düzeltmeyeceğin bir şey. Sen istesen bile. O istese bile."

"Bunu söyleyemezsin. Bunu nereden biliyorsun? Bunu bilmiyorsun."

"Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" Bana doğru eğildi, yüzü birkaç santim

Benimkinden. "Çünkü ben bir erkeğim ve erkeklerin küçük kızlara dokunmakla ilgili düşünceleri ya da fantezileri olmaması gerekir. Bu hastalıklı ve iğrenç bir şey." Gözleri alev alev yanıyordu.

Kavgamdaki rüzgâr beni terk etti. Koridordaki ışıklar çok parlaktı. Lucas'ın yüzü çok yakındı.

"Sadece git. Git buradan. Seni burada istemiyorum."

Sesini yükseltti. "İşte, demek istediğim bu. Bir şeyler hakkında konuşmak istediğini söylüyorsun ama istemiyorsun. Gerçeklik yerine yarattığın hayal hakkında konuşmak istiyorsun. Gerçeğe yaklaştığında kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum. Sadece bu konuşmayı koridorda yapmamamız gerektiğini düşünüyorum." Tükenmişim. Öfkem gitmiş, yerini gözyaşları almıştı.

"Nerede yemek istersiniz o zaman?"

"Bizim evimizde. Beni ve oğlunu kovduğun evde." Geri adım attım ve kapıyı yüzüne kapattım.

HIM (O ZAMAN)

Keşke annem ziyaret etmese. Böyle hissetmemeliyim ama hissediyorum. Bana evimi ve dışarıdaki hayatı hatırlatıyor. Bu duvarların dışındaki dünyayı düşünmek çok tehlikeli çünkü burada olmayı zorlaştırıyor. Hayatta kalmak için başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak . Bunu başarmanın tek yolu bu. Ona artık gelmemesini söylemek istiyorum ama bu onu mahveder ve ben zaten ona yeterince acı verdim. Ona bakmak bile acı veriyor.

Her ziyaretinde gülümsüyor ama yüzündeki gülümseme bir yalan. Yüzüne kazınmış acıyı gizlemek mümkün değil ve gözleri yıllardır uyumamış gibi bakıyor. Onu her gördüğümde daha fazla kilo kaybediyor. Buradayken hiç susmuyor. Sanki sessizlikten korkuyor.

Ebeveynler ziyaret ettiğinde her şey farklı oluyor. Personel dışarı çıkmamıza ve gardiyanlar olmadan bahçede dolaşmamıza izin veriyor. Ailelerimiz bizimle birlikte öğle yemeği yiyor ve bu her hafta iple çektiğim bir yemek çünkü gerçek yemeğe benzeyen tek yemek bu. Yemeklerimizin çoğu köpek maması gibi tabağımıza tıktırdıkları yapış yapış . Ama aileler buradayken hamburger ya da pizza yiyoruz. Tadı hala kafeterya yemeği gibi ama normalde yediğimizden bin kat daha iyi. Ebeveynlerin çoğu yemiyor ama biz afiyetle yiyoruz. Hatta ikinci kez yememize bile izin veriyorlar ve biz asla ikinci kez yemiyoruz. Öğle yemeğinde herkes mutlu oluyor, hatta ailesi gelmeyen çocuklar bile çünkü onlar da bizimle birlikte yemek yiyebiliyorlar.

Geçen hafta ona giderken ağlayamayacağını ve bana sarılamayacağını söyledim. Diğerleri fark etmeye başlayacak ve bu konuda benimle dalga geçecekler. Beni ana kuzusu olarak göremezler. Bunu ona söylediğimde tokat atmışım gibi baktı ama hemen sarılmayı kabul etti ve gözyaşı dökmeyeceğine söz verdi. Bugün bana veda ederken onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum ama çok istemesine rağmen ağlamadı. Gözyaşları boğazında düğümlendi ama yanaklarından aşağı süzülmesine izin vermedi. Bana sarıldı ve sonra çabucak bıraktı. Bu onu incitti ama o her zaman benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının üstünde tuttu. O tam da böyle bir anne, ama bazen onlarla ilgilenecek kimsesi olmayan çocuklar gibi olmanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

Dr. Park, Noah'ın okula internet üzerinden devam etmesini ayarladı. Tüm izleme ekipmanları ve programları için para ödemek zorunda kaldım ama umurumda değildi. Buna değerdı. Noah okula geri dönmek zorunda olmadığını öğrendiğinde bir an için neşelendi ama hemen depresif haline geri döndü. Tıpkı itirafından önceki günlerdeki gibiydi. Günlerce duş almamıştı ve ben onu duş almaya zorlamak zorunda kalmıştım. Zar zor yemek yiyordu. Her şeyi denedim, en sevdiği yemekleri. Ev yapımı tavuk çorbası bile yaptım ama birkaç ısırıktan fazla içmeden elinin tersiyle itti.

Dairemizin duvarları üzerime üzerime geliyordu. Hastaneden ayrılalı iki hafta olmuştu ve postayı almak ya da çamaşırları benim için çamaşırhaneye getirmek için bile evden dışarı adımını atmamıştı. Daireyi terk edebilirdim ve muhtemelen yokluğumu fark etmezdi ama acısında yanında olmak zorundaydım. Onu yalnız hissettirmek istemedim.

Evden ayrılmadığım için Katie'yi okuldan alamıyordum, bu yüzden ziyaret günlerinde onu Lucas bırakıyordu. Lucas ve ben koridordaki yüzleşmemizden beri Katie'yle sadece lojistik hakkında konuşmuştuk ve konuştuğumuzda da birbirimizle robotlar gibi konuşuyorduk. Çoğu zaman onu binaya bile getirmiyordu. Sadece kaldırımdan mesaj attı ve ben de onu almak için aşağı koştum. Katie bile Noah'ı kendinden geçmiş halinden çıkaramadı. Ona dokunmasına izin vermedi. Kaburgalarını çok acıttığını söyleyerek onu itti. Bu doğru olabilirdi ama ben bundan şüpheliydim.

Dr. Park'la sürekli telefonda konuşuyor, onun hakkında ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyelerini soruyordum. Marsh'taki arkadaşlarından birini hafta sonu için Noah'yı ziyarete davet etmeyi önerdi ve ben bu fikri hiç düşünmeden reddettim. Hayatının o kısmı sona ermişti ve onun bu tür çocuklarla arkadaşlık etmesini istemiyordum. Bu ikiyüzlüce görünüyordu ama Noah tedavideki hiç kimseye benzemiyordu. O Marsh'tayken tüm eğitim ve ebeveyn destek gruplarına katıldım ve hepsinin hikayesini dinledim. Noah'nın durumu en az ciddi olanıydı. Eroin kullanan çocukların yanında birkaç kez esrar içtiği için tedavi gören çocuklar gibiydi.

Ama Dr. Park bu fikrin peşini bırakmadı. Her konuştuğumuzda bu konuyu gündeme getirdi. Ergenlik dönemindeki güçlü sosyal baskı nedeniyle bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Bir saniye düşünün, yaşlılarının onu bu şekilde görmesini ister miydi?" diye sordu. "Bütün gün kanepede yatıp

Eğer orada bunu görecek başka biri varsa."

Marsh'tan gelen çocuklara akranları demekten hoşlanmıyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. En azından çocuk Marsh'tan olsaydı kimliğinin gizli kalması konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı. Geçmişiyile ilgili hiçbir şeyi ele vermediğinden emin olmak için sürekli kendini sansürlemek zorunda kalmaması onun için iyi olabilirdi. Bunu düşünmem birkaç gün daha sürdü ama sonunda kabul ettim.

Dr. Park, Noah'dan sadece bir yaş küçük olduğu ve sadece iki saat uzaklıkta yaşadığı için Rick'in ziyarete gelmesini önerdi. Aynı dönemde tedavi görmüşlerdi ve benzer bir süreçten geçtiklerini anlattı.

"Ne yaptı?" Ben sordum.

Evimde şiddet içeren bir cinsel suç işlemiş birini istemiyordum. Grup sırasında, diğer çocuklara karşı tarifsiz suçlar işleyen çocukları dehşet içinde dinledim. Beni korkutan suçlu tipleri bunlardı - yırtıcı, sadist seks suçluları. Onlar en kötü ve en tehlikeli türdendi. Sırf acı çekmelerini izlemek için başkalarına acı çektirmekten zevk alıyorlardı. Onlardan birinin evime girmesine asla izin veremezdim.

Noah gibi bir çocuk istiyordum. Ancak onun gibi, yaptıklarının yanlışlığını anlayan ve değişmeye çalışan biri olursa ziyareti kabul edebilirdim. Onu evime kabul etmeden önce Rick'in geçmişi hakkında bir şeyler bilmem gerekiyordu.

"Gizli müşteri bilgilerini açıklayamayacağımı biliyorsun," dedi.

"Tehlikeli biri mi? En azından bunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Size şunu söyleyebilirim, o şiddet yanlısı değil. Ergenlik çağındaki olan ve kızları çok merak eden bir çocuk. Dürtü kontrolü eksikliği ve zayıf sosyal becerileri nedeniyle bazı kötü seçimler yaptı."

şüphe pırıltılarına rağmen kabul ettim. Dr. Park bunu bizim için ayarlamıştı ve bunu kendim yapmak zorunda kalmadığım için minnettardım. Rick büyükannesiyle yaşıyordu ve büyükannesi araba kullanmıyordu, bu yüzden planımız Rick'in otobüse binerek Chicago şehir merkezindeki metro istasyonuna gitmesi ve benim de onu oradan almamdı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunu bana sormadan yaptığını inanmıyorum." Cuma günü Rick'i geceyi geçirmesi için misafir edeceğimizi söylediğimde Noah'nın gözleri öfkeyle parladı.

Bu, hastaneden çıktığından beri verdiği ilk duygusal tepkiydi. Bunu ona yaptırdığım için benden nefret etse bile, en azından bir şeyler hissediyordu. Etrafta yarı ölü gibi dolaşmasından daha iyiydi.

"Bizden çok uzakta yaşamıyor ve bir arkadaşınızın olması sizin için faydalı olabilir. Dr. Park bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Ne kadar izole olduğun konusunda endişeli." Tam olarak bana söylediği gibi açıkladım. Şu anki duygusal durumu göz önüne alındığında bu fikre açık olmayabileceği konusunda beni uyardı. "Yalnız olduğunu biliyorum. Bu-"

Sözümü kesti. "Ben yalnız değilim. Bir arkadaşına ihtiyacım yok." Bunun doğru olmasının imkânı yoktu.

"Bir deneyip nasıl gittiğine bakabiliriz. Dr. Park ikinizin Marsh'ta iyi anlaştığınızı söyledi."

"İyi anlaşıyor olmamız arkadaş olduğumuz anlamına gelmez." Kaşlarını çattı. "Güzel olacak. . Onu şehirden alacağız ve yemek yiyebileceğimizi düşündüm. Sonra da

Cumartesi günü sinemaya falan gidebilirsiniz."

Gözlerini devirdi. "Her neyse. Bu berbat bir şey."

İstasyona kadar bütün yolculuk boyunca suratını astı ama biz ayrılmadan önce duş almış ve hastaneden beri ilk kez eşofman altı dışında bir şey giymişti. Birkaç hafta önce seçtiği ama giymediği dar kot pantolonunu ve yıllar önce en sevdiğimiz bit pazarlarından birinden aldığı eski Beatles tişörtlerinden birini giymişti.

Noah'nın aksine Rick'in telefonu vardı ve geldiğinde bize mesaj attı. Elli Üçüncü Cadde'de durduk ve Noah kaldırımında onu işaret eder etmez ne yaptığımı bir kez daha düşündüm.

Kısa boyluydu, Noah'dan çok daha kısaydı, derin yeşil gözleri ve kalın koyu kahverengi kaşları vardı ve yüzünde "Bana bulaşma" diye uyarıcı bir ifade vardı. Tişörtünden siyah savaş botlarına kadar siyah giyinmişti. Tırnakları bile siyaha boyanmıştı. Koyu renk saçlarının arasından çıkan sarı kökler zaten solgun olan tenini daha da solgun gösteriyordu.

Arka koltuğa kaydı.

"Ne haber kardeşim?" diye sordu Noah'ya.

Noah ona bakmadan, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Ben Adrianne, Noah'ın annesiyim. Tanıştığınıza memnun oldum." Dikiz aynasından ona gülümsedim. Cevap vermedi. Konuştuğumu kabul etmedi. Kaldırıma yanaştım ve restorana doğru ilerledim. Arabayı sürerken ikisi de sessizdi. Rick yol boyunca telefonu uğraştı, gözleri ekrana yapışmıştı. Restorana vardığımızda telefonu tekrar çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Yeni Assassin's Creed'i oynadın mı?" diye sordu.

Noah başını salladı. "Bana video oyunu yok." Bana sert bir bakış fırlattı.

"Vay be, çok şey kaçırıyorsun. Çok fena. Şuna bir bak." Bir ekran açtı ve Noah onunla birlikte bakmak için daha yakına eğildi.

Rick benim önümde küfrederken hiç irkilmedi. Noah'nın eski arkadaşları benim yanımda küfür etmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi. Çocukların ebeveynlerinin önünde küfür etmemesi toplumsal bir anlayıştı. Bu sinir bozucuydu.

Noah da ekrana dokunarak ona katıldı. "Bu çok havalı." "Peki ya Limbo? Henüz indirmedin mi?" Rick sordu. "Dostum, benim bir telefonum bile yok."

"Yok artık, ciddi misin? Bu çocuk istismarı gibi bir şey."

Onun da telefonu olmaması gerektiğini bilmiyor muydu? En azından akıllı telefonu yoktu ve ikisinin de kapaklı telefon kullanmasına imkân yoktu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Rick'in indirdiği video oyununda bir savaşa tutuşmuşlardı. Arkama yaslanıp onları izledim ve Noah'nın gerçek dünyada bir gençle etkileşime girdiğini görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Dışarıdan bakıldığında normal gençler gibi görünüyorlardı. Bu gözlerimi yaşarttı.

Yemek boyunca oynadılar ve ben onları durdurmadım. Oyunda olup bitenlerin dışında birbirleriyle konuşmamaları önemli değildi çünkü eğleniyorlardı. Noah hareketli ve canlıydı. Tavuklu Alfredo makarnasını mideye indirdi. Rick menüdeki en pahalı yerden sipariş ettiği bifteği yedi ama ben yemedim. Arkadaşı inanılmaz derecede kaba olsa bile oğlumu canlı görmek için yapılan masrafa değdi.

Rick'in ne kadar tuhaf ve sosyal açıdan beceriksiz olmasına rağmen bu ziyaret beni çok heyecanlandırmıştı. Hiç görgüsü yoktu; bizimle birlikte olduğu süre boyunca hiçbir şey için teşekkür etmedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi küfrediyordu. Kelime dağarcığı hafif küfürlerin çok ötesindeydi. Umursamadan f-bombaları attı. Geçmişte Noah'ı uzak durması için yönlendirdiğim biriydi.

-Onu başka arkadaşlar edinmesi için yönlendiriyor ve zamanını kiminle geçireceği konusunda iyi seçimler yapmasının önemi konusunda uyarıyorduk ama artık aynı kurallara göre yaşamıyorduk.

Onun varlığı Noah'a enerji veriyordu ve ben de bunu önemsiyordum. Diğer şeyler onun yanında sönük kalıyordu. Ya Noah'ya bir telefon alsaydım? En azından bir telefonu olsaydı Rick'e ve tanışabileceği diğer arkadaşlarına mesaj atabilirdi. Noah'nın okuldaki buzları eritmesi ve Rick'le konuşmaya başlaması an meselesiydi.

Arkadaş edinmek. O zamanlar kesinlikle bir telefona ihtiyacı olacaktı çünkü mesajlaşmak gençlerin iletişim kurmasının başlıca yoluydu. Noah ve arkadaşları aynı odadayken birbirlerine mesaj atarlardı. Bir telefona sahip olması onlarla video oyunları oynamasını da sağlayacaktı. Bir konsol kullanamayabilirdi ama bir telefonu olursa, tüm hafta sonu yaptıkları gibi onunla oynayabilirdi.

Aceleyle market alışverişimi yaparken, Dr. Park'la Noah'ya bir telefon alma konusunda konuşmayı düşündüm. Online okulu için bilgisayarda yaptığımız gibi telefonda da izleme ayarlamamanın bir yolu olmalıydı. Ama ya hayır derse? İzin almadan yapmalı mıydım? Akıllı telefonu olduğu için hapse giremezdi, değil mi? Kuralları çiğnemeyi düşünmek bana yabancı geliyordu. Daha önce hiçbir yasayı çiğnememiştım. İnsanların kuralları nasıl çiğnediğini bilmiyordum. Ben hep böyleydim. Başımı belaya sokmaktan nefret ettiğim için değil, ama içimde doğru olanı sırf doğru olduğu için yapmak zorunda hisseden temel bir şey vardı.

Lucas'la konuşmayı özledim. Oturur ve bir anlaşılmaya varana kadar ebeveynlikle ilgili her büyük kararın artılarını ve eksilerini tartışırdık. O her zaman benim göremediğim şeylere dikkat çekerek ya da tam tersi. O günler geride kaldı. Artık Katie ile kararlar hakkında konuşmuyorduk bile ve o kolay olanıydı. O kendi evindeyken onunla istediğini yapıyordu, ben de benim evimdeyken onunla istediğimi yapıyordum.

Eskiden bu noktaya gelmekten korkardım - birbirimizden o kadar uzaklaşmıştık ki bir daha bir araya gelemeyecektik. Ama şimdi bu gerçekleştiğine göre, hayal ettiğim kadar korkunç değildi. Tanıdığım ve sevdiğim kişi gitmişti. Onun yerini alan yeni Lucas'la yakınlaşmak istemiyordum. Temelde farklıydık. Belki de hep öyleydik.

Her zaman yaptığım gibi Lucas'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Her şeyin üstüne bir de çökmekte olan evliliğimizle uğraşacak duygusal enerjim yoktu. Noah'la geçirdiğim bu yılı atlattıktan sonra her şeyi yoluna koyacaktım. O zamana kadar her şeyle olduğu gibi başa çıkmak zorundaydım.

Hafta sonu, ikimizin de istemediği bir hayat olsa da bu yeni hayatta nasıl yaşayacağımızı öğrenebileceğimize olan inancımı tazelemişti. Noah'a kuralları çiğneyip ona bir telefon almayı düşündüğümü söylesem ne derdi diye merak ederek kendi kendime gülümsedim. Aceleyle alışveriş listemdeki son ürünleri alıp eve döndüm, böylece bize akşam yemeği hazırlayabilecektim.

Onu kanepede otururken bulmayı umarak kapıdan içeri girdim ama kanepede boştu ve televizyon kapalıydı.

"Noah?" Seslendim.

Hiçbir şey söylemedi.

Çantaları tezgâhın üzerine koydum ve koridordan odasına doğru yürüdüm. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda öğürdüğünü duydum. Kapıyı fırlatıp açtım. Yatağının üzerine eğilmiş, şiddetle yere kusuyordu. Her yer kusmuk birikintileriyle kaplıydı. Koku öğürmeme neden oldu.

"Kalk, banyoya gir!" İçgüdüsel olarak elimle ağzımı ve burnumu kapatarak bağırdım.

Karnını tutarak yere yığılmaya devam etti. Koştum ve onu yukarı çektim. Onu koridora doğru iterken kusmuğunu kustu. Hareketleri halsiz ve yavaştı. Onu banyoya sürükledim. Tuvaletle doğru düştü, kollarını tuvalete doladı ve başını yarıya kadar içeri soktu. O kasılırken ben de sırtını ovdum. Seğirmesi durduktan sonra bile başını tuvaletten çıkarmadı.

"Hasta hissettiğinde neden tuvalete gitmedin?" diye sordum. Yaptığı pisliği temizlemek sonsuza kadar sürecekti.

"Her şey çok hızlı oldu. Kendimi iyi hissediyordum ve birdenbire kusmaya başladım. Sanırım gıda zehirlenmesi geçiriyorum." Derin bir inilti çıkardı.

"Ne yedin?"

Cevap vermeden önce tekrar kasıldı. Her kasılmada inliyordu. Lavabodan bir bez aldım, ıslattım ve boynuna tuttum.

Elimi itti. "Anne, buradan çıkmalısın. Benim de tuvalete oturmam lazım."

Ayağa fırladım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Kusmuk kokusu etrafımı sarmıştı. Öğürme isteğimi bastırdım. Kusmuktan nefret ederdim. Hep nefret etmişimdir. Noah küçükken mide gribi olduğunda, sesler ve koku yüzünden onunla birlikte kusardım. Bir süre sonra kolaylaştı ama ikisi de bu kadar hasta olmayalı uzun zaman olmuştu. Midemi yatıştırmak için birkaç derin nefes aldım.

Mutfağa gidip büyük bir kovaya su doldurdum ve su kaynayana kadar sabunu sıkmak için bekledim. Koridorun duvarlarından başladım. Banyoya giderken duvarlara kahverengi sıçratmıştı. Halıda daha fazla leke vardı. Onları ovarken ağzımdan nefes aldım ve yerleşecek zamanları olmadığı için kolayca çıktılar. Banyodan gelen sesler korkunçtu. Orada olmadığım için minnettardım.

Koridoru bitirmem uzun sürmedi ama yatak odası farklı bir hikâyeydi. Nereden başlayacağımı bilemedim. Tam bir felaketti. Plastik çöp torbalarını aldım ve tüm yatak takımlarını toparlayıp içine doldurdum.

"Kaç kişi?"

Omuz silkti.

"Kaç tane?"

"Ne ? Bilmiyorum. Saymadım."

Geri aldım. Boştu. Ona yirmi hap vermişlerdi ve reçeteyi yeniden doldurmamıştık. Bugünden önce kaç tane aldığını bilmiyordum. Onları takip etmemiştim. Takip etmem gerektiği hiç aklıma gelmedi. Ağrılarından dolayı ihtiyaç duyduğunda alacağına güveniyordum. Kendisini nasıl hissettirdiklerini sevmediği için birkaç gün sonra almayı bıraktığını söyledi. Kaç tane kaldı?

"Haydi. Ayağa kalk. Hastaneye gitmemiz gerek." Üzerindeki battaniyeyi çektim.

"Anne, hayır, lütfen. Hastaneye geri dönemem. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." "Seni bir doktora kontrol ettirmelisin. Mideni pompala."

"Midemde pompalayacak bir şey kalmadı." Karnını ovuşturdu.

Alınna.

Başımı ellerimin arasına alarak onun yanındaki kanepeye oturdum. Göğsüm ağrıyordu. Başım dönüyordu. Hastalık kokusu etrafımı sarmıştı.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum." Başını tekrar kanepeye koydu. "Başım zonkluyor."

"Kafayı bulmaya mı çalışıyordun yoksa... yoksa.."

Kelimelerim havada asılı kaldı.

"Sadece hiçbir şey hissetmek istemedim." Gözleri çaresizlikle doldu. "Lütfen, beni hastaneye götürmeyin. Babam gelecek ve çok kötü olacak. Tüm doktorlardan nefret ediyorum ve o psikiyatrist benimle tekrar konuşacak. Lütfen, lütfen. Ben . Yemin ederim iyiyim. Dersimi aldım. Lütfen anne, sana yalvarıyorum."

Pes ettim ve onu hastaneye götürmedim. Onun yerine bütün gece yanında kaldım. Sabah üç sularında kuru kuru nefes almayı bıraktı. Ona su içirdim ve sonunda içmeye devam etti. Gatorade'e geçtim, onu küçük yudumlar almaya zorladım. Hiç uyumadım. Nefes almaya devam ettiğinden emin olmak için uyurken birkaç dakikada bir onu kontrol ettim.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Ebeveynlikle ilgili bir kararında kendime güvenmeyeli iki yıl olmuştu ama bu çaresizlik anında onu daha önce yaptığım gibi yüzüstü biliyordum. İtirafını ele alış biçimim yüzünden kendimi asla affetmeyecektim. En azından bu sefer ona ihtiyacı olanı verdim.

Çok acı çekiyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Anahtarın Lucas'ta olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ona olan sevgim yeterli değildi. Babasına ihtiyacı vardı.

12

Noah, Rick'in ziyaretinden önceki halinden daha kötüydü. Kanepede bir heykel gibi hareketsiz oturmuş, boş televizyon ekranına bakıyordu. Yine yemek yememeye başlamıştı. Midesinin iyileşmekte olduğunu söyledi ama ben ona inanmadım. Ona güvenmeme konusunda hiç deneyimim yoktu. Hem de hiç. O da benimle aynı ahlak kurallarına bağlıydı. Kurallara uyuyordu çünkü yapman gereken buydu.

Lucas'ı Noah'yla konuşturmalıydım. Artık onu tek başıma tutamazdım. Bizi evlerine davet edeli haftalar olmuştu ve habersiz gelmemizi istemediğini açıkça belirtmişti. Ama ne zaman sorsam, gelmemizi engellemek için önemsiz bir bahane uyduruyordu. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda ertesi akşam bizi yemeğe ve sinemaya davet etmeyi kabul etti.

Katie ve Noah televizyonun karşısına yerleşene kadar bekledim ve Lucas'a beni mutfağa kadar takip etmesini, biz konuşurken bir gözünün sürekli Noah'da olmasını işaret ettim. Yüzü sertleşti ve tezgâha yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu.

" oluyor?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek." Sesimi alçalttım. "Noah ile aramızda bir şey oldu."

Başını salladı, devam etmemi bekledi.

"Onunla konuşmalısın. Sana ihtiyacı var." Sesimdeki çaresizliği engelleyemiyordum.

Yüz ifadesi değişmedi. Daha önce defalarca duymadığı bir şey söylemiyordum. Onu Nuh'a bağlamak için aklıma gelen her şeyi yapmıştım - yalvarmış, ağlamış, pazarlık etmiş, çığlık atmıştım - ama hiçbirini bir fark yaratmamıştı. O zaman da şimdi olduğu gibi etkilenmemişti.

"Sana söylediğimi ona söyleyemezsin." Noah bana yaptıklarını kimseye söylemeyeceğime dair söz verdirmişti ve onun güvenine ihanet etmekten nefret ediyordum ama Lucas'ın karşı karşıya olduğumuz şeyin ciddiyetini anlamasını sağlamanın tek yolu buydu.

"Tamam." Kafası karışmış görünüyordu.

"Birkaç gün önce Noah tüm Percocet'ini aldı. Sanırım kendini öldürmeye çalışıyordu." Katie'nin zıplayarak mutfağa gelme ihtimaline karşı hızlıca konuştum.

"Ne oldu?" diye sordu kayıtsızca.

"Beynini kustu. Korkunçtu. Onu hastaneye götürmemem için bana yalvardı, ben de . Doğru seçimi mi yaptım yoksa

Hayır. Artık ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ve onu kaybetmekten korkuyorum. Onunla konuşmalısın." Boğazıma düğümlenen hıçkırıklara boğuldum.

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Beni duymadın mı? Kendini öldürmeye çalıştığını söyledim. Ölebilir. Ölmesi umurunda değil mi?" Histeriyi sesinden uzak tutamıyordum.

"Ölmesi tabii ki umurumda." Hakarete uğramış gibi davrandı.

"Neden denediğimi bilmiyorum. Neden sana gelmeye zahmet ettiğimi bile." Omuzlarım sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Bana sarılmak için uzanmadı ya da geçmişte yaptığı gibi teselli etmek için bir el uzatmadı. Noah ile zihninde o kadar yer etmişim ki o da bana dokunamıyordu.

"Sanırım onunla konuşabilirim. Sadece ne söylememi istediğini söyle."

"Onu hâlâ sevdiğini ve ona davranışların için üzgün olduğunu söylemeni istiyorum. Ciddi olup olmaman umurumda değil. Sadece söyle. Bunu duymaya ihtiyacı var. Lütfen, Lucas, sana yalvarıyorum. Sadece rol yap. Ona bak ve eskiden taptığın altı yaşındaki çocukmuş gibi davran."

"Tamam, ben yaparım," dedi ve bir yılan çukuruna giriyormuş gibi görünerek oturma odasına geri döndü. "Noah, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Noah hemen canlandı, onunla doğrudan konuştuğu için şok olmuştu. "Elbette," dedi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

Ayağa fırladı Lucas'ı misafir yatak odasına kadar takip ederken bana geniş bir gülümseme vermek için arkasını döndü. Kapıyı arkalarından kapattılar.

Katie'nin yanındaki yerini aldım. Kolumun altına sokuldu ve bana sarıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu uyuklu bir şekilde. Yatma vakti çoktan geçmişti.

Rahat bir nefes aldım. "olacak."

Noah'nın yatak odasından çıktığında mutlu görünmesini bekliyordum ama onun yerine kederli görünüyordu. Lucas'ın yüz ifadesi değişmemişti. İki yıldır takındığı aynı soğukkanlı yüz ifadesiydi. Onu Noah'ya onu sevdiğini söylemeye zorlamanın zırhını parçalayacağını ve onu sevmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamasını sağlayacağını umuyordum. Belki artık onu sevmiyordu ama bir zamanlar seviyordu. Dünyadaki her şeyden daha çok.

"Gidelim anne," dedi Noah.

"Um... tamam mı?" Lucas'a doğru baktım. Omuz silkti.

Katie'yi üzerimden sıyrıp sırt üstü kanepeye yatırdım. Noah ve Lucas'ı beklerken uyuyakalmıştı. Onu uyandırmak istemediğim için başının üstünden öptüm.

"Baban seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?" Arabaya biner binmez Noah'ya sordum.

Omuz silkti. "Yok bir şey."

"Hadi ama. Aylardır konuşmadınız. Bana detayları anlat." Çok hevesli görünmemeye çalıştım.

Omuz silkti. "Söylemesi gereken her şeyi söyledi." "Biraz daha şifreli konuşabilir misiniz lütfen?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledi.

Eve gelir gelmez odasına gitti ve kapıyı kapattı. Bir Ambien'in yarısını aldıktan sonra bile uykuya dalmakta zorlandım. Geceler benim için her zaman en kötüsü olmuştu ve sonunda uyku haplarına bel bağlamak zorunda kalmıştım. Bir yıldır onlarsız uyumamıştım.

Kan donduran çığlıklar beni uyandırdı. Yatağımdan fırladım, Noah'ın odasına koştum ve kapıyı açtım. Yatağı boştu. Pürüzsüz ve kullanılmamıştı. Dolabın kapağını hızla açtım. Hiçbir şey yoktu.

Çığlıklar devam etti.

Aceleyle banyoya gittim. Işığı açtım. Boştu. Çığlıklara başka sesler de katıldı.

"911'i arayın! 911'i arayın!"

Dehşet beni sardı. Oturma odasına doğru tökezlerken korkudan kör olmuşum. Avlu kapısı aralıktı. Verandaya hiç çıkmazdık. Her adımda korku daha da artıyordu. Aşağıya baktım.

Noah'nın cansız bedeni, yatak odasının çarşaflarıyla bağlanmış bir şekilde balkonumuzdan sarkıyordu. Damarlarımdan buz gibi su fişkırdı. Kenara doğru koştum ve onu yukarı çekmeye çalıştım. Çok ağırdı.

"Yardım ! Tanrım, biri bana yardım etsin!" Çığlıklarım daha da arttı.

Her şey ağır çekimdeydi. Ellerim çekti, büktü. Onu hareket ettiremiyordum. İnsanlar bağırıyordu. Sözleri bana ulaşmadı. Biri kapıma vurdu. Onu bırakamazdım. Onu tutmak zorundaydım.

"Lütfen Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen Tanrım."

Gürültülü bir çarpışma. Birden arkamda biri beni iterek yolumdan çekildi. "Çekil!"

İki adam beni kenara itti ve halat çekme yarışına girmiş gibi ipi çektiler. Çekerken homurdandılar ve onu korkuluklara kadar çıkardılar ama kaldıramadılar. Başka bir adam atladı ve onu parmaklıkların üzerinden kaldırıp betonun üzerine yatırdılar. Vücudu ölü bir balık gibi çırpınıyordu. Onu sırt üstü çevirmişler. Gözleri

Şok ve dehşet içinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları maviydi. Ağzı grotesk bir yarı gülümsemeye dönüşmüştü. Göğsü hareket etmiyordu.

Boynundaki düğümü çözmeye çalıştım. Çözemedim. Çok sıkıydı. "Mutfaktan bir bıçak kap!" diye bağırdım.

Adamlardan biri gitti ve hemen bir bıçakla geri geldi. İpi Noah'ın boynundan olabildiğince uzağa tuttum. Zar zor hareket ediyordu. Sıkıca bağladı. Doğru yapmış.

Adamın eli tereddüt etti. "Korkarım onu keseceğim."

"Ver onu bana." Diğeri onu yakaladı ve ilmiği hızlı bir hareketle kesti. Yere düştü.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. Hiçbir şey yoktu. Başını geriye yatırdım, solunum yolunu temizledim ve iki nefes verdim. İki elimi göğsüne koydum ve ittim.

"Bir, iki, üç, dört, beş," diye yüksek sesle söyledim. Nefes al. Bir. İki. Kontrol.

"Bir, iki, üç, dört, beş." Nefes al. Bir. İki. Kontrol et. "Bir, iki, üç, dört, beş." Nefes al. Bir. İki. Kontrol.

Büyük siyah botlar. Lacivert bacaklar beni itti. Kollar ve eller vücudunun etrafında çılgınca hareket ediyor, beni balkonun ucuna doğru daha da uzağa itiyordu. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kafamın içinde yankılanıyordu. Etrafımda bir hareket denizi vardı.

Onu entübe etmek için laringoskopi çıkardılar. Okulda öğrendiğim adımları tekrarladım. ETT'yi yerleştir ve kafi şişir. Tamamdır. Güzel. Torbayı takın ve havalandırın. Midesindeki sesleri dinlediğinizden emin olun. Midesindeki sesleri dinlediler mi? Ya soluk borusunu ıskalayıp yemek borusuna denk geldilerse?

"Yemek borusuna mı vurdun? Yemek borusunda olmadığından emin olun," diye bağırdım.

Sağlık görevlilerinden biri çömeldi. "İyileşecek. Onu entübe ettik."

"Hayati belirtileri ne?" diye sordum.

"Pek iyi değiller."

"Ne olduklarını bilmek istiyorum."

Şaşkın görünüyordu.

"Ben bir hemşireyim."

"Nabızı yavaş ve zayıf. Ventriküler fibrilasyonda."

Acele etmeleri gerekiyordu. Yeterince hızlı hareket etmiyorlardı. Her saniye önemliydi. Bunu bilmiyorlar mıydı? Neden bu kadar yavaş hareket ediyorlardı? Ayağa kalktım, Noah'nın etrafını saran cesetlerin arasından yolumu açmaya çalıştım.

"Onu hastaneye götürmelisin." Tüm vücudum sarsıldı. Sağlık görevlisi kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bırakın beni! Onu görmek istiyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Yardım etmek istiyorum." Ona karşı koydum ama bırakmayı reddetti.

"Hanımefendi, onunla ilgileniyoruz. Onu yakaladık."

Düz bir tahta taşıyan bir grup sağlık görevlisi daha ortaya çıktı. Bu sahneyi daha önce pek çok kez görmüştüm. Ama bu benim çocuğumdu. Benim kalbimdi. Onu tahtaya bağladılar. Adam beni bırakmadı.

"Çatıya çıkıyoruz. Hava yoluyla Çocuk Hastanesi'ne nakledilecek" dedi.

"Noah! Noah!" Adını her tekrarlayışında sesim değişiyor, giderek daha yüksek bir çığlık atıyordum.

"Hanımefendi, sakinleşmeniz gerekiyor. Bana isminizi söyleyebilir misiniz? Şu anda bana odaklanmanızı istiyorum, bunu yapabilir misiniz?"

Sözlerim hıçkırıklarım tarafından yutuldu.

Başımı ellerinin arasına aldı, bakışlarını üzerimde sabitledi. "Benim adım Carl. Bunu atlatmana yardım edeceğim ama işbirliği yapmana ihtiyacım var. Senin adın ne?"

"Adrienne." Sesimi tanıyamadım.

"Güzel. Bu çok iyi. Şimdi, Adrienne, seni hastaneye kadar götürebiliriz ama sakin olmalısın. Bunun zor olduğunu biliyorum ama şu anda Noah için en iyisi bu. Sakin olmazsan helikoptere binmene izin veremem. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım. Vücudum titremeye devam ediyordu.

"Adamlarım onunla birlikte çalışacak. En iyi şekilde bakılacak. Söz veriyorum. Oğlunuzla ilgileniyoruz."

Kolunu bana doladı ve ben de onu koridorda takip ederek asansöre bindim. Çatıya çıkmadan önce pervanelerin sesini duydum. Noah'ın cesedini yüklüyorlardı.

"İşte başlıyoruz," dedi.

Başımızı örttük ve kapıya doğru koştuk.

HİM (O ZAMAN)

Üçüncü seviyeye geldim. Üçüncü seviyede daha fazla ayrıcalığa sahip oluyorsunuz. Artık kütüphaneye istediğim kadar gidebiliyorum ve odamı kitaplarla doldurdum. Kitapların hiçbiri yeni değil. Hepsi eski klasikler, öğretmeninizin okulda okumanızı istediği şeyler, ama umurumda değil. Beynimin kapandığı tek zaman bu ve birkaç saatliğine ortadan kaybolabiliyorum.

Üçüncü seviye aynı zamanda taburcu edilmem ve ayrıldığımda ne olacağı hakkında konuşmaya başladıkları anlamına geliyor. Hâlâ çok uzak olduğunu biliyorum ama bunun hakkında konuşmak bile beni endişelendiriyor. Eve gitmek beni korkutuyor. Babamı tekrar göreceğim için çok gerginim. Beni ziyarete hiç gelmiyor. Sanki ölmüş gibi. Nasıl görüldüğünü unutmaya başladım ve yüzünü hayal etmek için çok çalışmam gerekiyor. Annem geldiğinde ondan bahsetmiyor bile. Korkarım aramızdaki şeyleri bir daha asla düzeltemeyeceğim.

Ama beni en çok korkutan şey, dışarı çıktıktan sonra kontrolümü kaybetmek. Ya tekrar olursa? Danışmanlarımın hepsi değiştiğimi söylüyor. Yeni gelen çocuklara akıl hocalığı yapıyorum çünkü ıslah olmuş bir insanın nasıl görüldüğüne dair bir model olmam gerekiyor. Anneme büyük ilerleme kaydettiğimi söylüyorlar. Ama gerçekten değiştim mi? Karanlık hala içimde bir yerlerde mi gömülü? Gittiğini nereden bileceğim? Bir daha kimseyi incitmeyeceğimden nasıl emin olabilirim?

13

Noah'ın kalbi helikopterde durdu ve tekrar çalıştırılmadan önce iki kez şok vermek zorunda kaldılar. Doktorlar beynindeki şişliği kontrol altına almak için onu tıbbi olarak komaya soktular ve solunum cihazına bağladılar. Yanından hiç ayrılmadım. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve elini tutarak makinelerin bip sesini dinledim. Sesleri beni rahatlatıyordu çünkü onlar biplediği sürece hayatta olduğunu biliyordum.

Saatlerce yüzüne bakıp gözlerini açmasını diledim. Balkondaki resimler tekrar tekrar zihnimden geçti. Hiç durmadılar. Ona hastane yatağında bakmak da işe yaramadı çünkü o görüntüler de aynı derecede korkunçtu. Acıyla dolu olmayan hiçbir yere bakamıyordum.

İlk yirmi dört saat çok kritikti. Tüm istatistikler istenmeyen bir şekilde kafamda dönüp duruyordu. Beyninizin oksijensiz kaldığı her dakikanın nasıl zarar verdiğini. Orada ne kadar asılı kalmıştı? Onu çok mu geç bulmuştuk? Eğer bulduysak bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yirmi dört saati herhangi bir nöbet ya da kalp durması belirtisi olmadan geçtiğimizde rahat bir nefes aldım.

Ertesi gün doktorları beyin aktivitesini kontrol edebilmek için ilaçlarını azalttılar. Onlar çalışırken nefesimi tuttum ve ellerimi kucığımda birleştirdim, hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Ayakları stimülasyona yanıt verince gözyaşlarına boğuldum. Sonraki iki gün boyunca ilaçlarını yavaş yavaş geri çektiler ve onu yavaş yavaş uyandırdılar. Kendi başına nefes alabileceğinden emin olduklarında boğazındaki tüpü çıkardılar. Gözlerini açtı ama odaklanamadı ve odanın içinde rastgele hareket etti, bazen de kafasının içine doğru yuvarlandı. Konuşmuyor ve kendisiyle konuşan diğer kişileri duymuyormuş gibi davranıyordu. Sağlık ekibi beyninin ne kadar süre oksijensiz kaldığını ya da beynindeki hasarın boyutunu bilmiyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Hastanede tek başıma otururken sahip olduğum tek şey zamandı. Lucas'ın ziyaretine izin vermeyi reddettim. Onu bir daha Noah'nın yakınında görmek istemiyordum. İntihara kalkıştığı gece Noah'ya ne söylediğini bana anlatmadı ama söylediği bir şeyin onu uçurumun kenarına ittiğini biliyordum. Katie ziyaret etmek için yalvardı ama çocukların yoğun bakım ünitesine girmesine izin verilmiyordu ve öyle olsa bile Noah'yı bu şekilde görmesine izin veremezdim. Annem iki kez ziyarete gelmişti ama onun dışında yalnızdım. Odasındaki pencere benim dış dünyayla olan tek . Televizyonu açmaya bile cesaret edemiyordum.

Günlerim hemşirelerin, doktorların, odayı temizleyen bakım görevlilerinin, yemeklerin ve ilaçların gelişiyle şekilleniyordu. Bazıları nasıl olduğumu soruyordu. Diğerleri beni yalnız bıraktı. Beni yalnız bırakanları tercih ederdim. Sohbet etmek çok zordu ve Nuh'un durumu hakkında konuşmak da hiç kolay değildi. Arafta sıkışıp kalmıştım, Noah'ın bana geri dönmesini beklemekten başka bir şey düşünemiyor ya da yapamıyordum.

Hemşireler bana onun emin ellerde olduğunu söyleseler de Dolton'a dönerken hızlanmaktan kendimi alamadım. Noah üç gündür yoğun bakımdan çıkmış ve normal bir hastane odasındaydı. Sonunda konuşmaya başlamıştı ama genellikle tek kelimelik cümleler ya da cevaplar veriyordu. Belirtilerinin nörolojik hasardan mı yoksa depresyondan mı kaynaklandığından emin değillerdi. Ağrı ve tansiyon ilaçlarına bir de antidepresan kokteyli eklemişlerdi. Durumu stabil kalmaya devam ettiği sürece, hafta sonuna kadar psikiyatri servisine yatırılması planlanıyordu. Psikiyatri koğuşı onun için en iyi yerdi. İhtiyacı olan tüm fiziksel ve nörolojik rehabilitasyonu almaya devam etmesini sağlayacak ama aynı zamanda iyileşmesi için aynı derecede kritik olan psikiyatrik bakımı da sunacaktı. Gündüz hemşireleri, hastanede yattığı süre boyunca ihtiyaç duyacağı şeyleri almam için beni eve gitmeye ikna etmişlerdi. Annem ve Lucas arabamı hastaneye getirdikleri için minnettardım, böylece araba kiralamak zorunda kalmamıştım.

Sadece iki hafta olmuştu ama sanki yıllar geçmiş gibiydi. Hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen dünya farklı görünüyordu. Sanki tüm sesler kapatılmış gibiydi. Renklerin sesi kısılmıştı. Çocuğunuzu kaybetmenin ruhunuzu emen korkusunu yaşayıp aynı şekilde çıkamazdınız. Bunu yapamazdınız.

Daire kilitliydi ama bunun bir önemi yoktu çünkü kapı tekmelendiği için kırılmıştı. İçerideki her şey sağlamdı ve hiçbir şey eksik değildi. Belki de çalacak değerli bir şeyimiz olmadığı içindi ya da insanlar olanlardan dolayı içeri girmeye korkuyorlardı. Balkon kapısı aralıktı. Kapatmak için yanına gittim ve balkonda bıraktığımız yerde buruşmuş, parçalanmış çarşafı fark ettim. Ona dokunmaya cesaret edemedim. Umarım rüzgâr onu uçururdu. Kapıyı kapattım ve dikey panjurları çektim, böylece Noah eve geldiğinde ilk göreceği şey balkon olmayacaktı.

Kendime ait birkaç şeyi bir çantaya attım. Kendi kıyafetlerimi de istiyordum çünkü onu getirdikleri gece giydiğim kıyafetlerle hemşirelerin bana verdiği önlükler arasında gidip geliyordum. Onu psikiyatri koğuşuna götürdüklerinde onunla kalmama izin vermeyecekleri için fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Onu nasıl bırakacağımı bilmiyordum. İçinde bulunduğu durumda olmazdı. Ama güvende olması gerekiyordu ve tekrar kendine zarar vermesini engelleyeceklerdi. Benim için ne kadar zor olursa olsun, şu anda onun için en iyisi buydu. İlaçların etkisini göstermesini bekliyordum. Daha önce hiç ilaç kullanmamıştı ve çocuklarda antidepresanlara hep karşı olmuştumdur ama yardımcı olabilecek her şeyi denemeye hazırdım çünkü o kendinden vazgeçse bile ben ondan vazgeçmeyi reddediyordum.

Eşyalarını toplamak için Noah'nın odasına girdim, psikiyatri koğuşunda neye izin vereceklerinden emin değildim. Daha önce hiç gitmemiştim ve filmlerden gördüğüm tüm görüntüler aklımdan geçti. En sevdiği eşofmanlarını ve tişörtlerini yüzme yarışları için kullandığı spor çantasına katladım. Komodinin üzerinden okumakta olduğu kitabı aldım ve o anda gözüme çarptı; yastığının üzerinde duran bir kâğıt parçası.

Hastanedeki herkes bir not bırakıp bırakmadığını sordu, ben de hayır dedim ama işte , beni çağırıyordu. Onu aldım ve derin bir nefes aldım, son sözleri olacağını düşündüğü şey için kendimi hazırladım. Ellerim kâğıdı titretti. Okumak istiyordum ama satırlar önümden kayıyor, tutarlı cümleler halinde bir araya gelmiyordu. Kendimi nefes almaya ve odaklanmaya zorladım.

Sevgili anne,

Seni seviyorum. Bu senin hatan değil. Bu benim seçimim. Katie'ye onu sevdiğimi ve gitmiş olsam bile her zaman onun ağabeyi olacağımı söyle. Babama söyle, artık benim için endişelenmesine gerek yok.

Sana bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Eğer bir Tanrı varsa, dua ediyorum ki beni bulacak olan sen değilsin. Seni asla incitmek istemedim anne. Yemin ederim istemedim.

Bu herkes için en iyisi. Ailemizi parçaladım ve hiçbiriniz bunu hak etmiyorsunuz. Hepiniz mutlu bir hayatı hak ediyorsunuz ve hiçbiriniz ben varken bunu yapamazsınız. Seni ya da başkasını incitmek istemiyorum.

Herkesin bana bakışına katlanamıyorum. Ve yanlış oldukları için değil. Çünkü haklılar. Ben bir canavarım. Buna inanmak istemediğini biliyorum ama öyleyim.

Ben bir pedofilim.

Bende şeyi tedavi edemezsin. Asla . İçimdeki bu şey benim kim olduğum ve kim olduğumdan nefret ediyorum. Kendimi düzeltemem. Kimse

Kim olduğumu biliyorum. Marsh'ta bize cinsel suç işlemiş olsak bile pedofil olmadığımızı öğrettiler. Pedofillerin gerçekten nadir olduğunu söylediler çünkü bu çocuklara ilgi duyduğunuz anlamına geliyor. İğrenç ve tiksindirici ama ben etkileniyorum. Ve bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Yıllardır böyle biri olduğumu biliyordum. Yedinci sınıftan beri. Kendi yaşımdaki kızlardan hoşlanmak için aklıma gelen her şeyi denedim ama hiçbir işe yaramadı. Çekiciliğime göre hareket etmekten korkuyordum çünkü bunun yanlış olduğunu biliyordum. Kimsenin bana bunu öğretmesine gerek yoktu. Kimse bana ne kadar Maci ve Bella'ya dokunarak onlara verdiğim zararı.

Çocukların etrafında olamadığım bir dünyada yaşamak zorundayım. Onları göremeyeceğim bir yerde. Baştan çıkarılamayacağım bir yerde. Ama hiçbir hatırlatma olmasa bile, hala orada. Ve her arzu duyduğumda, ne kadar hasta olduğumu hatırlıyorum. Bu hastalıkla yaşamak istemiyorum. Beni rahat bırakmıyor. Uyumama izin vermiyor. Her geçen gün beni daha çok yiyip bitiriyor.

Ondan saklanamam. Bundan kaçış yok. İnsanlar her zaman öğrenecek. Kim olduğumu her zaman bilecekler. Benden nefret edecekler ve her zaman yaptıkları gibi bana saldıracaklar. Ve saldırmalılar da. Her darbeyi ve kırık kemiği hak ediyorum. Bir dahaki sefere beni öldürebilirler ve onları suçlamıyorum. Her halükarda öleceğim.

Ne yapmam gerektiği konusunda zihnim hiç bu kadar net olmamıştı. Bunun dışında hiçbir şeyden emin olamadım. Başka kimseye zarar vermediğimden emin olmak için topluma karşı bir sorumluluğum var.

Bunun hem seni hem de Katie'yi inciteceğini biliyorum ve üzgünüm. Babam rahatlayacak ve anne, bu konuda kendini kötü hissetmemeli. Lütfen gittiğime sevindiğinde ondan nefret etme. O haklı. Senin göremediklerini o hep gördü. Lütfen mutlu bir hayat sürmeye devam et. Senin için tek istediğim bu. Benim asla sahip olamayacağım bir şey, ama sen hala olabilirsin. Katie de. Lütfen bundan emin ol.

Ve seni sevdiğimi bil. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Suçu üstlenme. Kimse daha iyi bir anne isteyemez.

Lütfen servis yaptırmayın. Kendinizi masraftan kurtarın. Yakılmak istiyorum. Beni yakın ve küllerimi savurun. Onları saklamayın. Onları tutmayın. Bırakın gideyim.

*Sevgi
ler,
Noah*

Mektubu düşürdüm. Odadaki ışık beni kör etti. Geriye doğru sendeledim. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. Kafamın içinde bir uğultu vardı. Düşüncelerim yıldırım hızıyla birbirini kovaladı. Onun satırları

tekrarladı. Nefes alamıyordum. Ciğerlerimdeki her hava zerresi çalındı. Bağırsaklarım çalkalandı. Eğildim, bağırsaklarımı tuttum, vücudumun kendini bacaklarımdan aşağı boşaltmasını engellemeye çalıştım. Dizlerim güçsüzdü. Yere çöktüm.

Hastaneye nasıl gittiğimi hiç hatırlamıyorum. Bir an Noah'ın yatak odasının zemininde kıvrılmış yatarken, bir an sonra hastanenin otoparkında arabam çalışır halde oturuyordum. Hava kararmıştı. Telefonum yanımda çaldı. Uyurgezer gibi elime aldım. Elim sanki başka birine aitmiş gibi daha büyük görünüyordu.

"Adrianne? Adrianne, orada mısın?"

Merhaba dememiş olmalıyım.

"Ben buradayım." Sesim kafamın içinde yankılandı.

"Ben Dr. Park. Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum. Saat ikide konuşmamız gerekiyordu. Her şey yolunda mı?"

Arabayı kapattım.

"Hayır. Olmaz. Bu iyi değil." Konuşmak acı veriyordu. "Ne oldu?"

"Bir not bırakmış." Hıçkırıklar içimi parçalamadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildim. Ağlamayı durdurmaya çalıştıkça hıçkırıklar daha da şiddetlendi, her biri bir öncekinden daha yoğun. Acı dolu çığlıklarım sessiz ağlamalara dönüştüğünde hatta kaldı ve keder gözyaşlarının ve seslerin ötesine geçip asla terk etmeyeceği merkezime ulaşana kadar bekledi.

"Ne ?" diye sordu.

Sertçe yutkundum ve sesimi kontrol altına almak için mücadele ettim.

"Pedofil olduğunu söyledi." Nefesim keskin ve sığıdı.

Sessizdi ve asla sessiz olmazdı. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı.

Sonunda konuştu. "şey buydu." Korkmak mı?

Korktuğunu hiç söylemedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Tekrar durakladı. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın? Seninle daha önce de konuşmaya çalışmıştım. Hatırlıyor musun? Taburcu olurken?"

"Kızlara mektup yazmak istediği için endişelendiğinizi söylemiştiniz. Anlamıyorum. Ne alakası var?"

"Bana bir şans verseydin o zaman sana açıklayabilirdim ama sen duymak istemedin."

Şimdi duymak istediğimden emin değildim.

"Noah örnek bir hastaydı. Bunu pek çok kez konuştuk. Davranışlarının sonuçlarına dair içgörüsü vardı. Sorumluluk aldı. Yanlış olduğunu biliyordu. Asla inkar etmedi. Pişmanlık ve empati gösterdi. Hiçbir zaman kavga çıkmadı. Bu genellikle böyle olmaz. Birlikte çalıştığımız çoğu çocuk kendi davranışlarına dair içgörüden yoksundur. Bazıları bunun yanlış olduğunu bile bilmiyor. Doğruyu söylemekten çok yalan söylüyorlar." Sözlerini sindirmem için bana bir an vererek durakladı. "Bunu görmediğimiz tek zaman Noah gibi çocuklarla uğraştığımız zamandır ve Noah gibi çocuklar nadirdir. Gerçekten nadir."

"Seni takip etmiyorum."

"Bir ergenin gerçek bir pedofil olması alışılmadık bir durumdur. Bu, çocuklara karşı bir çekim duydukları anlamına gelir. Çocuk suçluların çoğunun çocuklara karşı bir ilgisi yoktur. Yırtıcı olanlar bunu acı vermek için yaparlar ve çocuklar savunmasız oldukları için kolay bir hedeftir. Sosyal uyumsuzluk yaşayan ve kendi yaşlarında bir kız arkadaşına sahip olmak isteyen ancak bunu nasıl yapacaklarını bilmeyen ya da becerileri olmayan kişiler de vardır. Bunun yerine çocuklarla deneyler yaparlar. Bir de kimyasalların etkisi altında oldukları ya da akıl hastası oldukları için ne yaptıklarını bilmeden hareket edenler . Ama pedofiller? Bu, çocuklara karşı duyulan gerçek bir çekimdir."

Her ne kadar iğrenç olsa ve doğru olmasını istemesem de, Noah için yaptığı açıklama mantıklı olan tek açıklamaydı. Profillerin hiçbirine uymuyordu. Hiçbirine. Hiç uymadı. Bu beni hep rahatsız etti. Daha iyi bir hayata dair son umut kırıntısı da içimde paramparça oldu. Bu sefer keder yoktu. Sadece içimin son parçaları da kazınmış ve atılmış gibi boş bir boşluk vardı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Peki onlara nasıl davranıyorsunuz?" Sesim çatallaştı.

"İnsanların çocuklara cinsel ilgi duyduğu gerçeğini nasıl değiştireceğimizi bilmiyoruz. Sağlayabileceğimiz tek tedavi, onlara arzularını nasıl yöneteceklerini ve kontrol edeceklerini öğretmeye çalışmaktır."

Sözleri bir ölüm fermanıydı.

"Pedofil olmak onların cinsel yırtıcı oldukları anlamına gelmez. Bazen bir çocuğa hiç dokunmazlar. Bu onun kötü olduğu anlamına gelmez. Kimse kime ilgi duyduğunu kontrol edemez. O da kime ilgi duyduğunu kontrol edemez, tıpkı sizin ya da benim kendi ilgi alanlarımızı kontrol edemeyeceğimiz gibi."

İnkâr güçlü bir koruyucu mekanizmaydı ve benimki elimden alındığında kendimi çıplak hissettim.

"Anlamadığımız şeylerden korkarız, bu yüzden onları canavar olarak düşünmek daha kolaydır. Bazı insanların bu şekilde doğduğu ve bunun herhangi birimiz ya da sevdiğimiz biri olabileceği ihtimalini düşünmek yerine güvende hissetmemizi sağlıyor."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Keşke bilseydim ya da size verecek cevaplarım olsaydı ama kimse pedofiller konusunda ne yapacağını bilmiyor."

Önümdeki duvarda asılı duran haça baktım. Altında mumlar yanan sunak duruyordu. Bir saatten fazla bir süredir şapelde oturuyor, Noah'yla notu hakkında konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. İki gündür psikiyatri koğuşundaydı ve bunu yapmaya bir türlü cesaret edememiştim.

İki yıl önce biri bana Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sorsaydı, cevabımı düşünmek zorunda kalmazdım. Kesin bir evet olurdu ama artık neye inandığımı bilmiyordum. Nasıl bir Tanrı kendi bedeniyle savaşıyor bir insan yaratabilirdi ki? İnsanlar pedofillerden nefret ederdi ama kimse Nuh'tan kendinden nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Tanrı bunu ona nasıl yapabiliyordu?

Nuh'un ön duruşması sırasında depresyonda boğulurken ve kurtulamayacağımdan korkarken Peder Bob ile konuşmaya gittim. Her gün, ayak bileklerime bağlanmış beton plakalarla çamurda yürüyormuşum gibi hissediyordum. Rahip genellikle bir kriz sırasında ortaya çıkan ilk kişilerden biriydi, ancak Peder Bob bile düğünümüzü yönetmesine, her iki çocuğumuzu da vaftiz etmesine ve onaylanmalarını kutlamasına rağmen bizi görmeye gelmedi. Onu ziyarete gitmek zorunda olan bendim.

Diğer her şeyle birlikte inancım da derinden sarsılmıştı. Daha önce inancımı hiç sorgulamamıştım çünkü sorgulamam için bir nedenim yoktu. Tanrı'nın varlığından ya da iyiliğinden hiç şüphe etmemiştim. Çok dindar biri değildim. Haftalık ayinler dışında Tanrı'yı pek düşünmezdim çünkü onun dışarıda bir yerlerde kendi kurallarına göre yaşayan insanlar için iyi şeyler yaptığına inanırdım ve ben de her zaman elimden geldiğince onun kurallarına göre yaşamıştım.

Peder Bob ile diğer toplantılarımızda olduğu gibi ofisinde buluşmayı bekliyordum ama o beni kilisenin arka tarafına götürdü ve son sıraya oturttu. Ben de yanına oturdum. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemişim. Bacaklarını sallamaktan ve birinin onu benimle yakalamasından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamıyordu.

Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan, "Başka bir kilise bulsan iyi olur," dedi.

"Um... tamam, ama artık ayine gitmek istediğimden emin değilim. Şu anda Tanrı ile zor zamanlar geçiriyorum." Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Diğer insanların önünde kendimi toparlamak için çok uğraşıyordum. "Bu yüzden sana geldim. Yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Kendine danışmanlık hizmeti almak isteyebilirsin."

Başımı salladım. "Danışmanlık iyi bir fikir. Noah'la işler yoluna girdiğinde biraz alacağımdan eminim ama Tanrı'ya karşı olan hislerime yardımcı olur mu bilmiyorum. Kendimi çok kaybolmuş ve terk edilmiş hissediyorum. Hiçbir şeyin anlamı yok. Dua edemiyorum ya da-"

Sözümü kesti. "Bazen Tanrı bizim anlayamayacağımız şeyler yapar." Cevapları sanki bir Hallmark kartından alınmış gibiydi.

"Ben sadece-"

Sinirli bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim ama şu anda gerçekten meşgulüm ve geri dönmem gerekiyor. Kendine iyi bak." Ayağa kalktı ve elimi sıkma zahmetine girmeden beni kilisenin arka tarafında tek başıma bıraktı. Benden yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Kendimi o günkü kadar umutsuz hissediyordum. Kapı açıldı ve arkamdaki sırada sessiz bir ağlama başladı. O kişiye kutsal alanını vermek isteyerek ayağa kalktım. Ayrıca, uzun zamandır burada herhangi bir cevap bulamamıştım. Onları rahatsız etmemeye çalışarak başım eğik dışarı süzüldüm.

Her geçen gün daha da tanıdık hale gelen bir dizi koridorda ilerledim. Hastanenin doğu yakasından batı yakasına doğru kıvrıla kıvrıla ilerledim. Bir dizi kilitli kapıya gelene kadar psikiyatri yaklaştığınıza dair herhangi bir işaret yoktu. Sonra, kapıların yanındaki çağrı düğmesine basmanız ve içeri alınmayı beklemeniz gerekiyordu. İçeri girdikten sonra koğuş, hastanenin geri kalanıyla aynı floresan ışıklara ve pembe fayanslı koridorlara sahipti. Hemşire odasına doğru yürüdüm ve Noah'ın ziyaretçi defterine imzamı attım. Hemşirelerden biri başını kaldırmadan gündüz odasına doğru işaret etti.

Gündüz odası, grup terapisinde olmayan veya psikiyatristiyle görüşmeyen herkesin toplandığı yerd. Burası aynı zamanda normal bir hastaneye olan tüm benzerliklerin kaybolduğu yerd. Bir garaj satışından arta kalanlar odaya atılmış ve unutulmuş gibi görünüyordu. Mobilyaların hiçbirisi birbirine uymuyordu. Eski dergiler ve ciltsiz kitaplarla dolu yıpranmış karton kutular vardı. Oyunlar odadaki masaların üzerine dağılmıştı - parçaları eksik yapbozlar, harfleri eksik bir Scrabble tahtası ve küreksiz bir pinpon masası. İvır zıvırın yanı sıra, oda her zaman insanlarla doluydu. Bazıları mobilyaların üzerinde otururken, diğerleri odanın içinde çılginca volta atıyordu. Bu kadar küçük bir alanda, birbirleriyle etkileşime girmekle hiç ilgilenmeyen bu kadar çok insan görmemiştım. Herkes kendi dünyasındaymış ve yalnız kalmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Odaya girerken bakmamaya çalıştım çünkü kimseyi rahatsız etmek istemiyordum. Noah'ı fark ettim. Oturuyordu.

Televizyonun altındaki sandalyede oturmuş, kucağında açılmamış bir dergiyle boşluğa bakıyordu. İntihar gözetimindeydi, bu da her zaman yanında bir personel olması gerektiği anlamına geliyordu. Her on beş dakikada bir kendine zarar vermesiyle ilgili sorularla onu rahatsız ediyorlardı.

"Onunla odasında yalnız konuşmam mümkün mü?" Yanında nöbet tutan kadına, ayakkabı bağları da dahil olmak üzere kendine zarar verebilecek her şeyi almış olmalarına rağmen her an kendini boğmaya çalışabilecekmiş gibi sordum.

"Onunla odasında yalnız kalamazsın ama istersen terapi odalarından birine girmene izin verebilirim," dedi.

"Bu işe yarar," dedim.

Onu soldaki koridorda takip ettik ve terapi ofislerinden birine girdik. Kapıyı açtı ve bizi içeri buyur etti. Oda küçük ve sıkıştıktı. Tamamen çıplaktı. Sessiz mavi duvarların hiçbirinde bir resim bile yoktu. Her iki yanında birer sandalye olan tek bir masa vardı. Ben birine otururken Noah karşımdakine geçti. Bana televizyonda gördüğüm sorgu odalarını hatırlattı ve Dr. Park'ın çok rahat davetkâr olan terapi odasına hiç benzemiyordu.

"İstediğin kadar zamanın var," dedi yatıştırıcı bir sesle ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Noah başını kaldırıp bakmamış ya da konuşmamıştı ama artık nadiren konuşuyordu. Doktorlar bunun beyin hasarından mı yoksa katatonik depresyon olarak adlandırdıkları durumdan mı kaynaklandığından emin değillerdi. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona baktım, bunun onun için nasıl bir şey olduğunu ve ne kadar işkence çekmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Bir şekilde sessizliği bozacak gücü kendimde buldum.

"Notunu buldum," dedim sessizce.

Başını kaldırdı. Gözlerinde ilk gerçek yaşam belirtisi vardı. "Yaptın mı?" Başımı salladım.

"Yani biliyorsun?" Acı dolu bakışları beni delip geçti.

"Evet, biliyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bu konuşma için kelimelerim yoktu.

Normal kıyafet giyme ayrıcalığını kazanana kadar her hastaya giydirdikleri soluk mavi önlükleri elleriyle ovuşturdu. "Babama söyledin mi?"

"Ona söylemedim." Boğazımı temizledim. Tekrar temizledim. "Özür dilerim, Noah. Anlamamıştım ama şimdi anlıyorum ve seni hâlâ seviyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Yaptıklarına ve kim olduğuna rağmen onu seviyordum.

"Öyle mi?" Başını yana doğru eğdi.

Şaşırmıştım. "Evet, tabii ki seni seviyorum. Seni her zaman sevdim."

"Sen benim olduğumu sandığın kişiyi seviyorsun. Gerçekte olduğum kişiyi değil." Gözleri öfkeyle parladı.

"Bu doğru değil." Öfkesi beni şaşırttı.

Sandalyesinden sıçradı ve ayağa kalkarken sandalyesini geriye doğru itti. Ellerini önümüzdeki masaya vurdu. "Evet, öyle anne! Sana anlatmaya çalıştım. Görmeni sağlamaya çalıştım ama sen reddettin. I-"

Onu durdurdum. "Haklısın. Daha önce anlamamıştım. Ama notunu okudum-"

"Yani, anladın mı? Benim bir canavar olduğumu anladın mı? O zaman beni sevdiğini nasıl ? Ben lanet olası bir canavarım." Sandalyesini kaptığı gibi duvara fırlattı. Koridordaki hemşire koşarak içeri girdi.

"Neler oluyor?" Gözleri Noah'ın yanından hiç ayrılmadı. Dikkatli bir şekilde ona doğru adım attı.

"Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Sadece bir anlığına sinirlendi. Biz iyiyiz." Kapıya doğru işaret ettim. "Gidebilirsiniz. Gerçekten, biz iyiyiz."

Noah odada volta atıyor, ellerini çılgınca kollarında aşağı yukarı ovuşturuyordu. İkna olmuş görünmüyordu.

"Sana ihtiyacım olursa, seni ararım," dedim ve tekrar kapıyı işaret ettim.

Temkinli bir şekilde geri çekildi. Bu sefer kapıyı biraz açık bıraktı.

"Noah, lütfen otur," dedim, o daha küçük bir çocukken tırmandığı bir mobilyanın tepesinden aşağıya inmesi için onu ikna etmeye çalışırken kullandığım ses tonuyla.

Başını salladı, hızla nefes alıp veriyordu. "Anlamıyor musun? Anlamıyor musun? Ben ölmeyi hak ediyorum. Benim gibi insanların yaşamasına izin verilmemeli." Yüzü sanki biri ona fiziksel olarak zarar veriyormuş gibi acı içinde buruşmuştu.

Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. "Anlıyorum," dedim sessizce, sesimi eşit ve sakin tutarak. "Lütfen seni sevdiğimi söylediğimde beni duy ve anlıyorum."

Eğildi ve öyle bir keder çılgılığı attı ki, bunu bedenimde hissettim. Hemen yanına koştum ve geçmişte pek çok kez yaptığım gibi onu kollarıma aldım. Ama daha öncekilerden farklı olarak ona her şeyin yoluna söylemedim çünkü girmeyecekti. O bunu her zaman biliyordu. Parçalanırken ve hıçkırıkları içini parçalarken onu kollarımda tuttum. Feryatları şiddetli dalgalardan yumuşak inlemelere, oradan da

Sonunda tükendikten sonra boş boş nefes alıp veriyordu. Onu sandalyesine geri ve nazikçe oturttum. Yanına oturmak için sandalyemi masanın etrafında dolaştırdım.

Yüzünden akan gözyaşları ve sümüklerle bana döndü. "Ölmek istiyorum." Gözleri işkence görüyordu, hayal bile edemeyeceğim görüntülerle doluydu. Yaptıklarının, yapmaktan korktuklarının ve ona yapılanların tüm resimleri.

Elini kendi elime aldım. Söyleyecek sözüm kalmamıştı ve bir cevabım varmış gibi davranmaya çalışmaktan bıkmıştım.

"Bunu tekrar yapacağım. Beni durduramazsınız" dedi.

Kendini öldürmekten mi yoksa çocuklara zarar vermekten mi bahsediyordu? Fark eder miydi?

Her gün ziyaret saatleri için hastaneye iki saatlik bir yolculuk yaptım. Bazı günler konuşurduk. Diğer günler sessizce otururduk. Bugün Lucas Katie'yi ziyarete getirmişti. Onu bekleme odasına bırakmış, sonra da kalamayacağı için bir bahane uydurarak ayrılmıştı. Hastaneye yattığından beri onu ilk kez görüyordu. Yoğun bakım çocukların girmesine izin verilmiyordu ve normal odaya nakledildikten sonra bile ziyaret etmesine izin vermemiştim çünkü onu katatonik halde görmesini istemiyordum. Bu onu çok korkuturdu. Boynundaki çürükler soluyordu ama hala görünüyordu, bu yüzden ona hastane önlüğünün altına giymesi için beyaz bir balıkçı yaka getirmiştim. Katie'ye tam olarak ne yaptığını söylememiştik, sadece kendine zarar vermeye çalıştığını ve doktorlar bir daha kendine zarar vermeye çalışmayacağından emin olana kadar hastanede kalması gerektiğini söylemiştik.

Ziyareti sessizce Uno oynayarak ve en sevdiği boyama kitaplarından birini boyayarak geçirdiler. Ziyaret bittiğinde onu yanağından usulca öptü ve yakında geri döneceğine söz verdi. Ayrılırken gözyaşlarını içinde tutmaya ve onun için güçlü olmaya çalışmasını izlerken onun gücü ve metaneti beni etkiledi.

"Ne zaman öğrendin?" O gittikten sonra sordum. "Ha? Ne demek istiyorsun?"

"Senin... senin, um..." "Hasta olduğumu mu?"

Başımı salladım.

"Yedinci sınıfta."

Bunu notunda söylemişti. Katlanmış bir şekilde çantamdaydı ve her gün yanımda taşıyordum. Tekrar okuyacak cesareti kendimde bulamamıştım. Okuyacağımdan da emin değildim.

"Birdenbire mi anladın?" "Pek

sayılmaz. Öyle değil."

"Peki, sonra ne oldu?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Gerçekten bilmek istediğinden emin misin?"

Başımı salladım, birazdan açıklayacağı şey için kendimi hazırladım.

Derin bir nefes aldı. "Bütün arkadaşlarımla kızlarla ilgilenmeye başladığı zamanlardı. Kyle takıntılıydı ve bilgisayarındaki tüm ebeveyn kontrollerini çözdü, böylece porno izlemeye başlayabildi. Birlikte izlerdik." Kıpırmızı oldu ve kaçırıldı. "Özür dilerim anne."

Gülmek istedim. Keşke onun sorunu porno izlemek olsaydı.

"Çok heyecanlıydı ve ben bunda büyütülecek ne olduğunu anlamazdım. Diğer herkes de aynıydı. Sanki bir gecede herkes kız delisi oluyordu ama ben . Dürüst olmak gerekirse, bir süre eşcinsel olabileceğimi düşündüm. Tanrım, keşke eşcinsel olsaydım..."

Ben de öyle.

Gözlerini boşluğa dikmiş, şeytanlarıyla boğuşuyordu. Devam etmesini bekledim.

"Ama sonra otobüste aklıma garip düşünceler gelmeye başladı. Arkada oturuyordum ve kendimi otobüse binen ilkokul kızlarına bakarken buluyordum. Onlara bakmaktan ya da onları düşünmekten kendimi alamıyordum. Takıntı haline getirmiştım. Başlarda hiçbir cinsel değildi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama onlarla arkadaş olmak istiyordum. Çok değerli ve sevimli görünüyorlardı."

Bana baktı, tepkimi inceliyordu. Bir yanım ona konuşmayı kesmesini söylemek istese de yüzümün ifadesiz kalmasını ve söyleyeceklerine açık olmasını diledim. Bundan sonra ne olacağını bilmek istediğimden emin değildim. Kendimi sakın kalmaya zorladım. Benimle konuşması için aylarca uğraşmışım. Sonunda konuşmuştu ve ne kadar korkunç olursa olsun söyleyeceklerine açık olmalıydım. Başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim.

"Tuhaftı ve bunu biliyordum. "Benim neyim var böyle?" dedim. Daha önce onlara hiç dikkat etmemiştim, otobüsümüzde olduklarını bile fark etmemiştim. Ama birdenbire onların farkına vardım. Gittiğim her yerde onları fark ettim. Bir de her gün otobüste tek başına oturan küçük bir kız vardı. Çok tatlıydı ama onunla birlikte oturan hiç arkadaşı yoktu. Onun hakkında hayaller kurmaya başladım. İlk başta, sadece onun arkadaşı olmak istiyordum, bir nevi ağabeyi gibi. Onun yanına gidip oturmayı ve onunla günü hakkında konuşmayı düşündüm. Bu seni hasta mı ediyor?"

Yalan söylediğimi anlamamasını umarak başımı salladım.

"Marsh'taki çocuklar hikayelerini anlattıklarında onları dinlerken midem bulanırdı. Grup seanslarından sonra tuvalette kusardım."

"Ben iyiyim," diye güvence verdim ona, öyle olmasam bile.

"Sonra cinsellik başladı. Yine de fena değildi anne. Yemin ederim hiçbir zaman bir çocuğa zarar vermek istemedim. Sadece ona sarılmak ve kucaklaşmak istedim. Ama ona dokunmayı düşünmek beni tahrik etti. İşte o zaman bende ciddi bir sorun olduğunu anladım. Önceleri çok garip geliyordu ama o çizgiyi aştığında hasta olduğumu anladım. Hâlâ hastayım. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Bana bakmıyordu. Kimden özür dilediğinden emin değildim; kendisinden mi, kızlardan mı, benden mi, dünyadan mı?

"Bu yedinci sınıfta mıydı?"

Başını salladı.

Ama harekete kadar iki yıl geçti. En azından öyle söyledi.

Başka kızlara da zarar verdi mi? Bilmediğimiz başka şeyler de var mıydı?

"Küçük bir kıza asla dokunmayacağıma yemin ettim ve kendimi öldürmeye karar verdim.

yaptım. Okula ve yüzmeye odaklandım. Tüm enerjimi buna harcadım. Her gece Tanrı'ya onu benden alması için dua ettim. Bazen işe yaradığını düşünüyordum çünkü birkaç ay boyunca hiç aklıma gelmiyordu. Dürtüler yok. Belki de dualarıma cevap verdi diye düşündüm. Ama sonra bir şey oluyordu ve her şey yeniden başıma geliyordu. Her şeyi denedim anne. Denedim. Katie'yi düşünmeyi denedim. Biri ona böyle bir şey yapsa nasıl hissederdim. Katie'ymiş gibi davranmaya çalıştım, çünkü yemin ederim anne, Katie'den hiç etkilenmedim."

En azından bir konuda haklıydım.

"Ve sonra, o yaz, o korkunç yaz ... Çiş-çocuk liginde koçluk yapmanın kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Başını hızla salladı. "Bu doğru değil. Ne düşündüğümü biliyorum, küçük bir kıza dokunabileceğimi düşünmüyordum. Bunun yanlış olduğunu ve her parçama ters düştüğünü biliyordum. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Ama sonra havuza giriyorduk ve onları tutup yardım etmeniz gerekiyordu. Bazen bacağıma yaslanırlardı. Ve ben tahrik olurdum..." Yüzü kıpkırmızı oldu. Konuşmaya başladığından beri ilk kez gözlerini kaçırdı. "Hiç kontrolüm yoktu. Vücudum öylece yaptı. Kapana kısılmıştım. Havuzdan atlayamadım çünkü o zaman herkes görecekti. Ne yapacağımı bilmiyordum ve sonra Maci ona dokundu. Dokundu ve ne olduğunu sordu."

Sandalyemi kavradım, bırakırsam yere düşeceğimden korktum. Tüm vücudum sallanıyordu.

"Çok masumdu. Çok tatlıydı." Yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. Şimdi bile parçalanmış.

"Sonra ne olduğunu biliyorum." Daha fazla dayanamadım. Mahkemede dokunmanın tam itirafını dinledim. O zamanı zar zor atlattım. Bir daha duyamazdım. Onun ağzından değil. Resmi bir ifade olarak okuduklarında yeterince kötüydü.

"Kendime, eğer bunu yaparsam kendimi söyledim ve bunu yapmaya tamamen niyetliydim. Cesaretimi toplamaya çalışarak saatlerce odamda yatardım. Tek düşündüğüm kendimi öldürmektir ama çok korkuyordum. Cehennemde yanmaktan korkuyordum. Sana ve babama zarar vermekten korkuyordum. Katie'ye. Sonra, birine söylersem ne olacağını düşünmeye başladım. Yardım almak için birine söylemeyi düşünmüyordum. Hapishaneyi düşünüyordum. Kimseye zarar veremeyeyim diye birinin beni kilitlemesini istedim. İşte o zaman sana geldim."

O gece. Her şeyi değiştiren gece.

"Marsh'a gitmek istemiyordum ama herkes bana yardımcı olacağını söyledi, ben de gittim. Oraya gittiğimde umutlanmaya başladım çünkü Dr. Park tek yapmamız gerekenin onların programını takip etmek olduğunu ve daha iyi olacağımızı söyledi. Söz vermişti. Her şeyi yaptım anne. Her şeyi. Daha iyi olmayı o kadar çok istedim ki. Hiçbir şeyi istemediğim kadar. Çok denedim ama geçmedi. Hiçbiri. Rick beni ziyarete gelip yeni kız arkadaşının fotoğraflarını gösterdiğinde umutsuzluğa kapıldığımı anladım. O adam tam bir ezikti anne, ama iyileşmişti. O değişmişti ve ben asla değişmeyecektim. Ne kadar çabaladığımın bir önemi yoktu."

"Hapları bu yüzden mi aldın?"

Başını salladı.

"O gece baban sana ne dedi.." Sorunun sonu gelmedi.

Kapalı.

"Bunu ona sordun mu?"

Başımı salladım. "Konuşmuyoruz."

Noah'ı hastanede iki kez ziyarete ve ben hiç konuşmamıştım. ona bir şey söylemedim. O gelir gelmez ayrıldım ve gitmeye hazır olana kadar geri dönmedim. Ona Noah ile ilgili bilgi vermedim. Eğer önemsiyorsa, sağlık personelinin kendisi kontrol edebilirdi.

"Babama kızgın olduğunu biliyorum ama olmamalısın." "Bırak da baban için ben endişeleneyim," dedim.

Omuzlarını silkti.

"Hâlâ ne dediğini bilmek istiyorum." Onu uçurumun kenarına neyin ittiğini öğrenmeliydim. Hapları yutmak duygusal ve dürtüsel ama kendini asmak düşünmeyi, planlamayı ve hazırlığı gerektiriyordu. Bir sürü

Ne yaptığını düşünüp fikrini değiştirecek kadar zamanı vardı ama yapmadı.

" "

"İnan bana, babana zaten kızgıyım. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Eğer sana söylersem, benim söylediğimi ona söylemeyeceğine söz vermelisin."

Lucas ve ben sır tutmazdık. Özellikle çocuklarımız konusu olduğunda hiç saklamadık ama artık eskisi gibi değildik.

"Ona söylemeyeceğim," dedim.

"Kaçmam gerektiğini söyledi. Sana ve Katie'ye bir not bırakmamı ve gideceğimi söylememi istedi. Ne pahasına olursa olsun Kaliforniya'ya uçak biletimi ödeyeceğine ve beni havaalanına götüreceğine söz verdi. Neden Kaliforniya'yı seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım ülkeyi terk etmeden gidebileceğin en batıdaki yer olduğu için. Her neyse, bana her ay para göndereceğini söyledi. Tek şartı, bir daha seninle ya da aileden biriyle iletişime geçemeyecek olmamdı. Eğer yaparsam beni keseceğine yemin etti. Yirmi bir yaşına kadar bana para göndereceğine ve ondan sonra kendi başıma kalacağıma söz verdi."

Midem çalkalandı. Damarlarımda şiddetli bir öfke dolaştı. Nasıl böyle bir şey yapabiliyordu? Bu konuda benimle konuşmadan onu nasıl sürgün edebiliyordu? Böyle bir şeyi duyduktan sonra Nuh'un ne yapacağını düşünüyordu?

"Seni o duruma soktuğu için üzgünüm. Kendini öldürmeye çalışmana şaşmamalı."

Noah başını salladı. "Hayır, o haklıydı. Kendimi öldürmeye çalışmamın nedeni bu değildi. Önerisini düşündüm ve ona katıldım. Aslında çok mantıklıydı. Hepinizin hayatını mahvetmişim ve bu asla daha kolay olmayacaktı. Benimle ilgilenmek için tüm hayatınızdan vazgeçecektiniz ve Katie kaybedecekti. Zaten çok şey kaçırdı. Asla normal bir hayatı olamayacaktı ve o normal bir hayatı hak ediyor. Sen ve babam eninde sonunda ayrılacaktınız. Benim hatam değilmiş gibi davranmaya çalıştığınızı biliyorum ama ben olmasaydım siz mutlu olurdunuz."

"Bu-"

Elini kaldırdı. "Anne, dur. Beni korumaya çalışmana gerek yok. Gerçekle bir sorunum yok. Sadece gerçeği söyleyelim. Tamam mı, lütfen?"

Başımı öne eğdim.

"İşleri daha iyi hale getirmek için yapabileceğim tek şey buydu. Ama orada tek başıma ne yapacağımdan korkuyordum. Başaramayacağımdan değil. Kendimi geçindirmenin bir yolunu bulabilirdim ama bir kıza tekrar dokunmaktan çok korkuyordum. Daha önce asla bir kıza dokunmayacağıma yemin etmişim.

ama sonra yaptım ve duramadım, o zaman kendime nasıl güvenebilirdim? Yaptığım şeyi bir daha asla yapamam. Asla."

Ellerini tuttum, ikisini de avuçlarımın içinde kavradım ve masanın üzerinden ona baktım. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Öyleyse yapmayacaksın. Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaksın." Her kelimeyi uzatarak, *asla* diye vurgulayarak söyledim.

Ellerini çekti ve sandalyesinde geriye doğru hareket etti. "Tekrar bir şey yapmayacağımı söyleyemem. Sadece yapamam. Emin değilim."

Başımı ateşli bir kararlılıkla salladım ve onun gerçeğini kabul etmeyi reddettim. "Bu mümkün. İnsanlar her zaman dürtüleri doğrultusunda hareket etmeyi reddederler. Uyuşturucu bağımlılarına bakın. Her gün günaha maruz kalıyorlar ve harekete geçmemeyi seçiyorlar."

"O kadar basit değil. Bundan çok daha fazlası var. Kendimden nefret ediyorum. Her parçamdan, eskiden iyi olan parçalarımın bile. Mektubumda söylediklerimde ciddiydim. Bu durumdaki herkes için en iyi olanı yapıyordum ve eğer düşünürsen, anne, gerçekten de öyle."

Başımı salladım. Bunu duymak istemezdim.

"Beni durduramazsın. Bunu tekrar yapacağım." Gözleri kararlılıkla dikilmişti. Bu sefer neden bahsettiğini anlamak mümkün değildi.

"Noah, hayır. Lütfen, dur. Böyle konuşma." Onun balkondan sarkan görüntüsü zihnimde canlandı. Gözlerimi sıkıca kapatıp görüntüyü yok etmeye çalıştım. "Eskisinden çok daha iyi durumdasın."

Bakımından sorumlu psikiyatrist ve doktorlardan oluşan ekip bana olumlu raporlar veriyordu. İyileşme yolunda adımlar atmaya başladığı için memnun ve iyimserdiler. Daha önce sandalyesinde top gibi kıvrılıp otururken, gözlerini dikip bakarken ve cevaplarını mırıldanırken, bu noktaya kadar yapmadığı bir şey olarak gruplara katılıyor ve terapi seanslarında tepki veriyordu. Zaman zaman tutarsızdı. Geri dönüşünü antidepresanların nihayet etkisini göstermesine bağlıyorlardı. Kazanç elde etmeye devam edeceği konusunda umutluydular.

Gözleri öfkeyle parladı. "Neden daha iyi olduğumu biliyor musun?" "Daha iyiyim "in üzerine tırnak işareti koydu. "Buradan çıkmak istiyorum ve intihara meyilli olmadığımı düşünmedikleri sürece bu gerçekleşmeyecek. Ben aptal değilim."

Çalışanlardan biri kafasını uzatarak odaya girdi. Çoğu gün çalışan siyah saçlı hemşireydi. Hepsini tanımaya başlamıştım.

"Üzgünüm, ziyaret saati ," dedi onu hiç gülümsemeden görmediğim bir gülümsemeyle. bir yerde nasıl bu kadar neşeli kalabildiğini bilmiyordum.

Gidemezdim. Şimdi olmaz. Paylaştığı onca şeyden sonra olmaz. Ya bu gece bir şey yaptıysa? Kendine zarar verebileceği bir şey aramak için sinsice odasına baktım. Hiçbir şey yoktu. Rahat bir nefes aldım. Hastanede olduğu sürece güvendediydi. Sadece onu orada tutmanın bir yolunu bulmalıydım.

Dr. Phillips'in ofisinde yerime otururken, "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim. İlk kez onun ofisinde bulunuyordum. Konuşmalarımızın çoğunu telefonda ya da Noah'ın odasının dışındaki koridorda ayakta yapıyorduk. Ofisi, alan için çok büyük olan büyük bir meşe masayla sıkıştı. Kitap rafları, *Duygusal Benliğinizi İyileştirmek* ve *Gençler için Anksiyete Çalışma Kitabı* gibi kendi kendine yardım kitaplarıyla dolup taşan duvarları kaplıyordu.

"Bu kadar dağınık olduğu için özür dilerim. Genelde burada toplantı yapmam." Beni öğle tatiline sıkıştırmayı kabul etmişti ve Subway sandviçinden bir ısırık aldı. "Neler oluyor?"

Hiç vakit kaybetmek istemedim. "Noah için endişeleniyorum. Dışarı çıktığında kendini öldüreceğinden korkuyorum."

Yüzünü bir peçeteyle sildi. "Bu tamamen normal bir tepki. Sizin yaşadıklarınızı yaşayan her ebeveyn aynı şekilde hisseder. Çocuğunuzu neredeyse kaybetmek korkunç bir deneyim."

"Evet, öyle ama benim bahsettiğim bu değil." Bir dakika tereddüt ettim. Güvenine ihanet etmek istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? "Bana dışarı çıktığında yine kendini öldürmeye çalışacağını söyledi. Onu serbest bırakmanız için daha iyiymiş gibi davranıyor."

Sandviçini masanın üzerine koydu ve sodasından bir yudum aldı. "Tam olarak bu kelimeleri mi söyledi?"

"Temel olarak." Ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Buna şaşırdım. Bugün grupta intihara teşebbüs eden gençler için bir destek grubuna katılmayı kabul etti. Dünkü seansımızda bana Marsh'ta birlikte çalıştığı psikologla Skype seansları yapmaya başlamak istediğini ve cinsel dürtüleriyle ilgili hala yaşadığı bazı sıkıntıları ele almak istediğini söyledi. Tüm bunlar çok önemli."

"Bunu sadece onu serbest bırakmanız için söylüyor." Sesim yükseldi. "Onu hastanede tutmak zorundasınız. Onu taburcu edemezsiniz. Taburcu edemezsin. O hazır değil."

"Hazır olduğunu söylemiyoruz ama doğru yönde adımlar atıyor. Artık kendileri için tehdit oluşturmayan insanları hastanede tutamayız."

"Ama öyle! Öyle olmadığını söylese bile, öyle!" Sesimdeki histeriyi daha fazla tutamadım.

"Kendin için yardım almayı hiç düşündün mü? Korkuların hakkında konuşabileceğin biri?"

"Onlar korku değil." Ağlamamak için yanağımı ısırdım.

Gözleri şefkatle doldu. "Çocuğunuzu neredeyse kaybetmekten daha korkunç bir şey yoktur."

"Eğer onu bırakırsanız ve kendini öldürürse, hastaneyi dava ederim." Daha önce hiç kimseyi tehdit etmemiştim. Garip hissettirdi ama onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Dinle, Adrienne." Sandviçini yuvarladı ve çantasına geri koydu. "Eğer kendisi için bir tehdit oluşturuyorsa kimse oğlunuzu serbest bırakmak istemez. Ona mümkün olan en iyi psikiyatrik bakımı verene ve artık kendisi ya da başkaları için tehlike oluşturmaya kadar taburcu edilmemesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Yataklı bir hastanenin rolü budur. Bu, onu taburcu ettiğimizde işinin bittiği anlamına gelmez. Sadece onu en az kısıtlayıcı ortamda tedavi etmek istiyoruz ve hastane de en kısıtlayıcı ortam. Taburcu olduktan sonra onu tedavi etmeyi bırakmayacağız. Sadece ayakta tedavi edeceğiz. Ayakta tedavi programımızı size açıklayan oldu mu?"

Başımı salladım.

"Başarılı bir ayakta tedavi için harika bir aday. Yine de her gün hastaneye gelecek ve tüm gruplara ve terapilere katılacak. Burada uyumayacak olması dışında her şey tamamen aynı olacak."

Yeterince iyi değildi. Dışarıda olsaydı, fırsatı olurdu. "Hastanede kalması gerekiyor."

Dr. Phillips gelip yanıma oturdu. Elini çekingen bir şekilde dizime koydu. "Söylediklerinizi duyuyorum ve endişelerinizi ciddiye alıyorum. Bunları bakım ekibinin geri kalanıyla paylaşacağım. Hâlâ intihara meyilli olup olmadığını değerlendirmek için seanslarımız sırasında onunla fazladan zaman geçireceğimden emin . Önümüzdeki birkaç gün içinde taburcu edilmeyecek, o yüzden neden kendinize biraz zaman ayırmıyorsunuz? Biraz dinlenin. Çok yorulmuş olmalısın."

Hiçbir fikri yoktu. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Aylarca yatağa girip uyumak istedim. Ama ne zaman uyumaya çalışsam, vücudum buna izin vermiyordu. Zihnim koşturuyordu. Birkaç saatten fazla uyumamıştım. Uyku haplarımın hiçbir etkisi yoktu. Tek yaptıkları beni olduğumdan daha sersem hissettirmektir. Bir daha dinlenip dinlenemeyeceğimi bilmiyordum ama oğlumun hayatı ölümün kıyısında sallanırken nasıl uyuyabilirdim?

Bana Nuh hakkında her olumlu rapor verdiklerinde, yaklaşan kıyamet tehdidi arttı. Gittiğim her yerde beni takip etti. Dr.

Phillips onun ruhsal durumuyla ilgili sorularında çok titiz davrandığına dair beni temin etti. Ona artık intihara meyilli olmadığını gösteren bir dizi psikolojik test uyguladı; depresyon puanları bile düşmüştü. Konuşmalarımız daha çok dışarı çıktıktan sonra tedavisine hazırlanmak üzerine yoğunlaştı ama testlerin ne dediği umurumda değildi. Hastanede kalması gerekiyordu. Güvende olduğu tek yer orasıydı.

"Korktuğunu biliyorum anne," dedi Noah en son kart oyunumuz olan Phase 10'u oynarken. Uno'dan sıkılmıştık ve Katie'nin son ziyaretinde yeni bir tane seçmesine izin vermiştik.

"Ne demek istiyorsun?" Koltuğumda kıpırdandım.

"Daha önce konuştuğumuz şey... şey, bilirsin... hakkında tamamen korktuğunu biliyorum." Omzunun üzerinden odasının kapısına baktı.

Çıktığında hayatına son vermeyi planladığını bana söylemesinin üzerinden altı gün geçmişti. O zamandan beri bu konuyu açmamıştı.

"Hâlâ bunu düşünüyor musun?"

"Ölümcül hastalığı olan insanlar bunu her yapıyor," dedi.

"Ama sizin ölümcül bir hastalığınız yok."

"Tedavisi olmayan bir hastalıktan muzdaribim. Ne fark eder ki?"

Henüz on yedi yaşında olabilirdi ama artık bir çocuk değildi. Mantıklı, akılcı ve zeki idi.

"Yaşayacağın şeyler var." Kulağa çok klişe geliyordu ama söylemek zorundaydım. o.

"Nasıl?" Başını yana eğdi.

"Katie. Seni ne kadar sevdiğini düşün. Nasıl olduğunu hayal edebiliyor musun? Kardeşini kaybedince ne kadar harap olacağını biliyor musun? Sen onun kahramanısın. Hep öyleydin." Aklıma gelen ilk şey buydu.

Başını iki yana salladı. "Benden nefret edeceği bir gün gelecek. Şu anda anlayamayacak kadar küçük ama inan bana, büyüdüğünde ve ne yaptığımı ve kim olduğumu öğrendiğinde, benim hakkımdaki hisleri değişecek. Onun algısını. Onun için kim olduğumu. Hepsini değiştirecek. Beni etrafında istemeyecek."

Söyledikleri doğru muydu? Büyüdüğünde onun hakkında ne hissedecekti? Bunu bilmenin bir yolu var mıydı?

"Peki ya ben?" Onu kaybetmenin acısını yaşamamak için hayatta kalmayı düşünmesini istemek bencilceydi ama kendime engel olamıyordum.

"Sana bir hediye vermiş olurum, hayatını geri alırsın." Bunu o kadar şefkatle söyledi ki ağlamak istedim. "Bana yardım edebilirsin..."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sefer yanımda olabilirsin. Uyanmadığımdan emin olursun." Bunu öyle bir şekilde söylemişti ki, bunu ilk kez düşünmediğini anlayabiliyordum. Planları hiçbir yere gitmemişti.

Başımı şiddetle salladım. "Asla olmaz. Kesinlikle olmaz."

"Ya kanserden ölüyor olsaydım? Kanser olsaydım ve sadece hayatta kalarak acı çekecek olsaydım ölmeme yardım eder miydin?"

"Bu tamamen farklı. Sen kanser değilsin."

Bana gönülsüz bir gülümseme verdi. "Haklısın. Bende daha kötü bir şey var. En azından kanser olduğunuzda insanlar sizi hala seviyor."

O (O ZAMAN)

Sonunda beynimi nasıl yeniden eğiteceğimi öğreniyorum. Bunun benim için hiç gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum ama oldu. Tüm fotoğraf turunu hiçbir tepki vermeden tamamladım. Salıncaktaki küçük kızı bile gösterdiler. Hiçbir şey olmadı. O kadar mutluyum ki ağlayabilirim.

Başka numaralar da keşfettim. Ne zaman aklım olmaması gereken yerlere gitmeye başlasa, kalçamı gerçekten sertçe çimdikliyorum. Her iki bacağımın iç kısımlarında koyu mor çürükler var ama umurumda değil. İşe yarıyor. Düşünceleri durduruyor ve ben de düşünceleri durdurmak için her şeyi yaparım.

Artık yaptığım şey hakkında tekrar tekrar konuşmak zorunda kalmamama yardımcı oluyor. Gruptaki konuşmaların çoğu dışarı çıktığımda günaha karşı nasıl davranacağıma odaklanıyor. Kesin olarak bildiğim bir şey var: Küçük kızların yanına yaklaşmayacağım. Asla. Kendimi o duruma sokmayacağım bile.

İçime kapanacağım. Okul ödevlerime odaklanacağım, başka bir şeye değil. Belki çok çalışırsam erken mezun olabilirim. Okulda kimseyle konuşmayacağım. Tıpkı burada yaptığım gibi kendimi görünmez kılmak için elimden geleni yapacağım. Bu konuda gerçekten çok iyiyim. Bazen sadece bir hayaletmişim gibi hissediyorum.

Üniversiteye erken gitmek istiyorum. Annem bu konuda ne düşünür bilmiyorum ama evden olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Orada yeniden başlayamam ve tek istediğim yeni bir başlangıç. Bunu bırakmak istiyorum. Bir yere gömmek istiyorum ki bir daha düşünmek zorunda kalmayayım.

Keşke hiç uyumak zorunda kalmasaydım. Uykumda düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Rüyalarım kendi başlarına bir hayat sürüyor ve bazen eski davranışlarıma dönüşüyorlar. Nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum. Ne kadar hoşlandığımı. Danışmanıma rüyalarımдан bahsettim. Bunun normal olduğunu ve sadece bilinçaltımın bir şeyleri çözmeye çalıştığını söyledi ama ona uyandığımda kendime ne yaptığımı söylemedim. O kısım çok utanç verici.

Her ziyaretimi Noah'ın hayatta kalmak için nedenler bulmasına yardımcı olmaya çalışarak geçirdim. Sanki bir çıkıntının üzerinde durmuş atlamaya hazırlanıyordu ve ben de onu orada bulan kişiydim. Ona kendisini mutlu hissettiren şeyleri hatırlattım ve onu hala değerli olduğuna ikna etmeye çalıştım. Yolda söyleyeceklerimi prova ettim, daha önce düşünmediğim şeyler bulmaya çalıştım.

Konuşmalarımızı kaydetmeyi ve Dr. Phillips ile paylaşmayı düşündüm. Bunu yapmak kolay olacaktı. Tek yapmam gereken derin cepli bol keten pantolonumu giymek, telefonumu ceplerden birine sokmak ve kayıt tuşuna basmaktı. Onu hastanede tutmaktan başka çaresi yoktu ama bunu yaparsam bana bir daha asla güvenmezdi. Ayrıca, onu daha uzun süre tutmaları için ikna etsem bile gitmesi gereken bir zaman gelecekti. Sonunda sonsuza kadar kalamayacağını kabul etmiştim ve ona ihanet edersem benimle konuşmayı kesecek ve ona yardım etme olasılığımı kaybedecektim. En azından ne planladığını bilirim onu durdurabilirdim.

Konuşurken tekrar bana bakmaya başlamıştı. Uzun zamandır gözleri içime ya da yanımdan geçip gitmiş ama bana hiç bakmamıştı. Şimdi gerçekten bakıyordu çünkü itiraf ettiğinden beri ilk kez onu görmüş ve anlamıştım. O benim oğlumdu ve aynı zamanda bir pedofildi. Gerçeği kabul etmiştim ama bunu kabul etmiş olmam onun bu yüzden ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Ya önümüzdeki on yıl içinde bunu tedavi etmenin bir yolunu bulurlarsa? Mesela size her gün almanız için bir ilaç verirler ve bu her şeyi yok eder mi?" Ben sordum.

"Gerçekten birilerinin bizi düzeltmek için para harcayacağını düşünüyor musunuz? Zor kazanılan paraları alıp kaynakları nefret ettikleri insanları düzeltmek için mi harcayacaklar? Araştırmayı kim finanse edecek? Ve bunu nasıl test edecekler? Bir grup pedofili çocuk parkına gönderip ne olacağını mı görecekler?" Homurdandı. "Ayrıca, insanları kimyasal olarak hadım etmenin bir yolunu zaten buldular ve bu işe yaramadı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ."

Eve döndüğümde ben de aynısını yaptım ve haklıydı. İlaçların çoğu libidoyu ve dürtülerin sayısını azaltmış olsa da, birincil etkileri dürtü kontrolünü artırmak ve davranışlara direnmelerine yardımcı olmaktı. Doktorlar ilaçları radyonun sesini kısmak olarak tanımlıyor.

Sesi kısmının bir yolunu bulmuş olabilirler ama kimse nasıl kapatacağını bilmiyordu.

Ertesi gün odağımı değiştirdim. "Çektiğin acılardan bir anlam çıkarmanın bir yolunu bulamaz mısın? Başkalarına yardım etmek için bir grup kuramaz mısın? Bir kitap yazamaz mısın?"

Güldü ve bana gözlerini devirdi. "İnsanlara ne tür bir yardım sunabilirim ki? Hey, endişelenme, yalnız değilsin. Ben de çocukları severim. Sonra ne olacak? Oturup kahve içerek asla daha iyi olamayacağımız gerçeğinden mi bahsedeceğiz? Destek gruplarının amacı insanların iyileşmesine yardımcı olmaktır." Elimde hiçbir şey kalmadığında, gökten bir şeyler indirdim. "Ya kansere çare bulduysanız ve bunu henüz bilmiyorsanız? O kadar çok insanı kurtarabilirsin ki birçok hayat."

"Bu benim aya gitmenin bir yolunu bulmam kadar olası." Onu sonsuza dek kaybetmeyi içermeyen çözümlerim tükeniyordu.

Gözlerini benimkilere kilitledi. "Yaşadığım her günü kendimden nefret ederek geçireceğim. Bana gerçeği söyle, eğer sen olsaydın, bu şekilde yaşamak ister miydin?"

Yalan söylemek ve kalması anlamına gelecekse kalacağımı söylemek istedim ama bunu ona yapmayı kendime yediremedim. Boğazımdaki gözyaşlarını yuttum ve "Bilmiyorum" diye fısıldadım.

"Soruma hâlâ cevap vermediniz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kanser olsaydım ve yavaş ve acı dolu bir şekilde olsaydım, yaşamıma son verme tercihime saygı duyar mıydınız?"

Başımı salladım. "Bu konuşmayı zaten yapmıştık. Aynı şey değil, yakın bile değil. Sen kanser değilsin. Bu yüzden ölmeyeceksin."

"Gerçekten mi? Birinin beni tekrar dövmesi ne kadar sürer? Sence bu son muydu?" "Bana ne yaptıklarını bilmiyorsun bile" diye fısıldamadan önce durakladı.

"Ne dedin sen?" Ben sordum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak. "Unut gitsin."

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak ayağa kalktım. "Ne dedin, Noah?"

Kapıya baktı. "Anne, lütfen, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Seni duydum, sana ne yaptıklarını bile bilmediğimi söyledin."

Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum. "Kimseye söyleyemezsin. Hiç kimseye. Dr. Park'a bile." Vücudu gerildi ve konuşurken çenesini oynattı. "Eğer birine söylersen, inkar ederim. Uydurduğuna yemin ederim."

Korku boğazımda yükseldi.

Ayağa kalktı ve kapıyı kapattı; artık intihar gözetiminde olmadığı ve odasında yalnız kalabileceği için bu ona tanınan bir ayrıcalıktı. Yatağına otururken ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarıyla kavradı.

"Beni dövmek için sadece sopayı kullanmadılar." Gözleri içime dikilmişti. Başım dönüyor, boynumdan yuvarlanmakla tehdit ediyordu.

Duvarlar nefes alıp veriyordu. "Ne-ama ben... sen yapmadın ... nasıl-ne-ne-ne ... yani, onlar, onlar ..." "Bana tecavüz ettiler." Yüzünün rengi soldu.

Odadaki tüm enerji çekildi. Kalbim şakaklarıma çarpıyordu. Oda hızla döndü, sonra tekrar duruldu ve midem bulandı. O günün fotoğraflarını gözden geçirdim. Kot pantolonunda çok fazla kan vardı. Yürüme şekli - çarpık, kambur, karnını tutarak. Hastaneye götürülüşü. Yan tarafına kıvrılmıştı. İşaretler oradaydı. Bakmamıştım. Hiç hayal etmedim. Farkındalığıma hiç girmemişti. Tekrar konuşana kadar sanki bir sonsuzluk geçti.

"Doktorlar bana neden söylemedi?" diye sordum.

"Bilmiyorlardı." Sesi düzdü, duygudan yoksundu. Bu imkânsızdı.

"Nasıl bilmezler?"

"Sopanın sıska kısmını kullandılar," diye açıkladı sanki bir anlamı varmış gibi. "Bana kıyafet hazırlamıştın, hatırladın mı?"

Her nasılsa, o gün hastaneye gitmeden önce onun için bir şeyler hazırlamayı akıl edebildim. Başımı sallayarak hatırladığımı belirttim.

"Önlüğümü giyerken iç çamaşırlarımı tuvalet kağıdıyla doldurdum. Kimseye söylemedim."

"Tanrım, hayır, Noah-"

Ayağa fırladım, elimi ağzıma kapattım, kapısını açtım ve koridordan banyoya doğru koştum. Midem elime doğru kabardı ve zaten içinde olan şeyi parmaklarımdan arasından fişkırtmaya zorladı. Koşarak kabine gittim, tuvaletin önünde diz çöktüm ve ağzımda kalanları klozete boşalttım. Dalga dalga gelen mide bulantısı vücudumu sarstı. Tuvalette yeşil ve sarı mukustan başka bir şey kalmayana kadar kustum.

Ayağa kalktığımda başım çarpıyordu ve kendimi banyo kabinine yasladım. Gözlerim yanıyordu ve boğazım acıyordu. Ağzımı musluğun altına soktum ve yıkadım. Aynada kendime bakmayı reddederek yüzüme su sıçrattım. Nasıl yapabildiler? Biri bunu oğluma nasıl yapabilirdi? Yerde top gibi kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Kendimi zorladım.

Kendimi hareket etmeye zorladım ve Noah'ın odasına doğru ilerledim. Yataktaki pozisyonundan hiç .

"Tatlım, çok üzgünüm." Ona uzandım.

Geri çekildi. "Yapma anne. Yapma işte. Benim için üzöl diye söylemiyorum. Anlayasın diye söylüyorum."

"İnsanlar bunu nasıl yapabiliyor? Nasıl bu kadar acımasız olabilirler?" Tam kalbimin daha fazla kırılmayacağını düşündüğüm anda, son parçaları da paramparça oldu.

"İnsanların çocuk tacizcilerine yaptığı şey bu. Hapse gönderildiklerinde herkes seviniyor çünkü ne olacağını biliyorlar. Sence kimse umursuyor mu? Durdurmaya çalışıyor mu? Hayır, çünkü kimsenin umurunda değil. Onurlu bir şekilde ölmek istiyorum anne. Buna onurlu ölmek deniyor ve ben başka bir şey hak etmiyor olabilirim ama bunu hak ediyorum."

"Balkonumuzdan sallanarak ölmeye gerçekten onurlu bir ölüm mü diyorsun?" Soru düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

"O zaman bana yardım et, anne. Lütfen, bana yardım et." Gözleri anlamak için yalvarıyor, bana yalvarıyordu. "Lütfen."

İşte o anda bunu yapmaya karar verdim.

Katie'nin yanına kıvrılıp uyumasını izledim. Kendi evimde bir yabancıydım. O kadar uzun süredir yoktum ki evin kokusunu alabiliyordum, tıpkı diğer insanların evlerine girdiğinizde aldığınız koku gibi. Kokluyordum çünkü artık benim değildi. Onlarındı.

İki haftadan uzun bir süredir Katie ile kaliteli zaman geçirmemiştim. Hastanedeki ziyaretleri sırasında onu görmüştüm ama onunla hiç yalnız zaman geçirmemiştim. Noah geceyi onunla geçirmem için beni cesaretlendirdi çünkü onda belli belirsiz değişiklikler olduğunu fark etmişti. Kendini tutuşunda yeni bir ağırlık vardı ve kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda gözlerinden bir hüznün bulutu geçiyordu.

Lucas da onun için endişeleniyordu. Akşam yemeğinden sonra beni kenara çekti ve uyuduğunda altına havlu koymamı söyledi çünkü yine yatağını ıslatmaya başlamıştı. Barfiks giymeyi reddediyor, onların bebekler için olduğunu söylüyordu. Dört yaşından beri yatağını ıslatmamıştı.

Yeni Barbie eviyle oynarken ve yatmadan önce en son Harry Potter kitabını okurken odaklanmaya ve tüm dikkatimi ona vermeye çalıştım, ancak Noah'ın cinsel saldırıya uğradığı görüntülerin oynamasını durduramadım. Üç gündür bu şekildeydi. Başka bir şey düşünemiyordum. Ne yaparsam yapayım bilincime hücum ediyorlardı. Bilgisayarımın başında oturmuş kendimi işe kaptırmaya çalışırken birden kanlı bir sopanın görüntüsüyle ya da bana saldırıyı anlattığı gün yüzünün aldığı halle karşılaşıyordum. Gözlerindeki ıstırap ve moral bozukluğu ifadesini asla unutamayacağımdan emindim.

Duruşması sırasında kaç kez "Umarım hapiste tecavüze uğrar" cümlesini duymuştum ya da şehirde asılan el ilanlarında siyah Sharpie mürekkebiyle yazıldığını görmüştüm? Ya da internette onun hakkında yazılan her makalenin altındaki yorum akışında? Sessizce katlanmış olması gereken acıyı düşünmek bana işkence ediyordu. Sadece duygusal acı değil, aynı zamanda dayanılmaz fiziksel acı da çekiyor olmalıydı ve hiçbir şey söylemedi. Hapishanede tecavüze uğrayan insanlarla ilgili tüm hikayeleri duymuştum çünkü çocuk tacizcileri parmaklıklar ardında bile en kötü suçlular olarak muamele görüyordu. Bir çocuk tacizcisine tecavüz etmediğiniz sürece tecavüz yanlıştı. Katilleri affederdik, pedofilleri değil.

Ona tecavüz eden çocuklar gerçek canavarlardı. Bir çocuğun birine sopayla saldırması ve onu ölüme terk etmesi için ne kadar hasta olması gerekir? Ve o gün ölebilirdi. Onu dövülmüş, kanlı ve bilinçsiz bıraktılar.

Oysa muhtemelen evlerinde oturmuş final sınavlarına ya da bir sonraki büyük maçlarına hazırlanıyorlardı. Polis, Noah'ın kim olduğunu öğrenir öğrenmez onları bulmak ya da cezalandırmak için hiçbir şey yapmadı. Görevleri hizmet etmek ve korumaktı ama bu kurallar Noah için geçerli değildi.

Tek yaptığı kızlara dokunmaktı. Herhangi bir penetrasyon ya da sokma söz konusu değildi. Her biri muayene için çocuk doktoruna götürülmüş ve hiçbirinde cinsel saldırı belirtisi görülmemişti, çünkü onlara saldırmamıştı. O onlara dokunmuş, onlar da ona dokunmuş. Hepsi bu kadar. Bu onu doğru yapmazdı. İğrenç ve yanlıştı ama onlara fiziksel olarak zarar vermemişti. Kendisine yapılan vahşetin ve onurunun elinden alınmasının yanından bile geçmedi.

Onların yaşında olsaydı, masum bir eğlence olarak adlandırılırdı. Doktorculuk oynamak. Kendini onlara zorla kabul ettirmiş gibi değildi. Zorlamamıştı. İlk dokunan onlar olmuştu. Yine de kızları suçlamadım. Bu onların suçu değildi. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Hem de hiç. Dokunuşları ve keşifleri tamamen masumdu. Cinsel bir yanı yoktu ama Noah için masum değildi ve onların yaşında olmadığı için bu bir suçtu. Bunu anlıyordum ama hayatları sonsuza dek mahvolmayacaktı. Sadece mahvolmayacaklardı. Ama dünya onu yok edene kadar tatmin olmayacaktı. O kızlardan daha fazla kurbandı ama toplum bunu asla böyle görmeyecekti. Bunu onun hak ettiğini alması olarak gördüler.

Bana söylediğinden beri uyumamıştım. Bir saat bile. Bu gece de farklı değildi. Ağlamak istiyordum ama artık ağlayamıyordum. Gözyaşlarım tükenmiş, içim boşalmış ve üzerime soğuk bir uyuşukluk çökerek beni dünyanın geri kalanından koparmıştı. Kendimin en özel yerinde, bunu birlikte yapmayı düşündüm. Ölüme doğru sürüklenirken onun yatağında yan yana uzandığımı hayal ettim. Görüntüler ben istemediğim halde gözümün geçti. Onları uzaklaştırmaya çalıştım ama görmezden gelmeyi reddettiler.

Bitkin düşmüştüm. Bütün mücadele kırıntılarım yok olmuştu. Kendimi bir insan kabuğu gibi hissediyordum ve gerçekten hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Yine de, ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, Noah'ın yaşadığı acıyla kıyaslanamazdı. Ölmek istemesine şaşmamalı.

Uykusuz gecelerimi internette araştırma yaparak ve Onurlu Ölüm Yasası hakkında bilgi toplayarak geçirdim. İlk başta kusacakmış gibi hissettim çünkü birinin ölümüne yardım etmek bana öğretilen her şeye ters düşüyordu. Hemşirelik okulundaki ilk yılmda kan gördüğümde bayılmanın üstesinden geldiğim gibi yaklaştım. Bayılma nöbetleri neredeyse hayallerimi suya düşürüyordu çünkü kimse koluna her iğne batırdığında kendini yerde bulan bir hemşire istemez. Başladım

Her iğne çekişimde "Bayılmayacağım" diye bağıryor ve baş dönmesi hissi geçene kadar bunu sessizce prova ediyordum. Araştırmayı tepki vermeden okuyabilene kadar mantramı "Kusmayacağım" olarak değiştirdim.

Haysiyetli Ölüm Yasası, hayatlarımızı nasıl yaşayacağımızı seçtiğimiz ve nasıl ölmek istediğimizi de seçebilmemiz gerektiği önermesine dayanıyordu. Yasayı savunanlar, ne zaman ve nasıl öleceğimizi kontrol etmenin temel bir hak olduğunu iddia ediyorlardı. Daha önce hiç düşünmediğim pek çok soruyu gündeme getirdi. İnsanlar istemedikleri halde yaşamaya zorlanmalı mıydı? Noah açıkça ölmek istediği halde neden hayatta kalması için bu kadar çok mücadele ediyordum? Onsuz yaşamak zorunda kalmamak için ondan hayatta kalmasını istemek adil miydi?

Eğer ölmüş olsaydı, cinsel tepki sisteminin değişip değişmediğini asla bilemeyecekti, ama her ne kadar değişimin bir olasılık olmasını istesem de, erkeklerden her zaman hoşlanmıştım. Dokuz yaşında bir kızken Billy Corgin'e ilk kez aşık olduğumdan beri ilgim hiç azalmamıştı. Dördüncü sınıf boyunca çitlattığı yeşil elmalı sakızın kokusunu hâlâ hatırlıyordum. Noah'ın çekiciliğini de hiçbir şey değiştiremezdi. O kendi fizyolojik tepkisini değiştiremezdi, ben de benimkini değiştiremezdim.

Sürekli bir işkence içinde yaşayacaktı; izole edilmiş, damgalanmış ve yalnız. Çoğu insan için son derece normal olan bir şeyi tüm hayatı boyunca bastırarak yaşamak nasıl olurdu? Onu suçlanabileceği durumlardan nasıl uzak tutabilirdim? Masum olsa bile her zaman suçlu görünecekti ve insanların onu öğrenmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu. Kayıtlıydı ve bulmak için tek yapmanız gereken adını Google'da aramaktı. Facebook sayfası, kaldırılması için Facebook'a yaptığım sürekli başvurulara rağmen hala oradaydı. Başkaları öğrendiğinde onu korumanın hiçbir yolu yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Daha kaç kez dövülecek ve tecavüze uğrayacaktı?

Onurlu ölümle ilgili her şey ölümcül hastalığı olan insanlarla ilgiliydi. Onların hikayeleri beni büyüledi ve onları yuttum. Brittany Maynard ile ilgili her şeyi okudum ve izledim. Olay gerçekleştiğinde onun vakasına pek dikkat etmemiştim ama kendimi ondan ayıramadım. Korkunç bir beyin kanseri teşhisi konulduğunda ve altı ay ömür biçildiğinde sadece yirmi dokuz yaşındaydı. Tedaviler sadece yaşam kalitesini düşürecek ve o son anlarının tadını çıkarmak istiyordu. Ama en önemlisi, kendisini ya da ailesini, tanınmaz hale gelecek kadar kötüleşmesini izlemek zorunda bırakmak istemiyordu. O ve kocası bunun yasal olduğu Oregon'a taşındılar. Kendisini ve başkalarını gereksiz acılardan kurtarmak için yaptığı seçim hakkında çok güzel konuştu. Sayfalar arasında gezinirken

Onun ve onun gibilerin yaşadığı deneyimden sonra Noah'ın bana sorduğu soruyu kendime sormak zorunda kaldım: Ölümcül bir kanseri olsaydı ölmesine yardım eder miydim? Gerçek şu ki -ne kadar kabul etmek istemesem de- Noah beyin kanserinden ölüyor olsaydı ve acı çekmek istemeseydi, acısının sona ermesine yardımcı olurdu. Onun durumu beyin kanserinden daha mı az aşağılık, zayıflatıcı ve haysiyet kırıcıydı?

Biri ona yardım ettiğimi öğrenirse hapse girerim. Noah'ya yardım etmek için Katie'nin yanında olmama riskini göze alabilir miydim? Bu ona karşı adil olur muydu? Kardeşinin ölümüne yardım ettiğimi ona asla söyleyemezdim. Bunun için benden nefret ederdi. Buna hiç şüphe yoktu. Hayatının geri kalanında ona yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bu kadar büyük bir sırla yaşayabilir miydim? Hayatımın geri kalanında yaptığım şeyle yaşamaya hazır mıyım?

Endişelenmeme gerek olmayan tek şey Lucas'ın tepkisiydi. Noah gittiği için mutlu olacaktı. Noah'nın umutsuzluğu ve çaresizliği için onu suçluyordum. Reddedilmesi en az yumruk kadar acı vericiydi. Sonunda onu uçuruma iten ve silahı eline veren kişinin o olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ona gitmesini ve ailemizden sonsuza dek kaybolmasını söylemesini aklım almıyordu. Bir anlamda ben de aynı şeyi yapıyordum ama bunu onu sevdiğim ve acı çekmeye devam etmesini istemediğim için yapıyordum ve bunu isteyen o olmasaydı bunu asla düşünmezdim. Lucas ondan kurtulmak istiyordu çünkü ondan nefret ediyordu. Nokta. Eylemlerimizin benzer olması umurumda değildi ama niyetlerimiz tamamen farklıydı.

Noah'ya ona yardım etmeye karar verdiğimi söylememiştim. Ona söyledikten sonra geri dönüşü olmayacaktı. Bir planı harekete geçirecek ve onu gerçeğe dönüştürecekti. Ona kararımı söylemek için hazır olmayı bekleyip durdum ama asla hazır olamayacaktım. Sadece yapmak zorundaydım.

Ertesi gün hastaneye giderken hissettiklerim doğum sırasında hissettiklerime benziyordu. Doğumdan önceki anlar çok gerçeküstüydü çünkü bildiğiniz hayat sonsuza kadar değişmek üzereydi ve asla eskisi gibi olmayacaktı. Bugün de farklı değildi. Her kilometre beni Noah'ya yardım etmeyi kabul etmenin kaçınılmaz sonuçlarına daha da yaklaştırdı.

Oraya gittiğimde topluluk odasında oturmuş diğer hastalarla birlikte eski bir film izliyordu. Beni kapıda görür görmez selamlamak için ayağa fırladı ve koridordan odasına doğru ilerledi. Artık odasına gitmek için izin istemesine gerek yoktu.

Tüm kısıtlamaları kaldırılmıştı çünkü kimse onun güvenliğinden endişe etmiyordu. İyileşme yolunda olduğuna ikna olmuşlardı.

Yatağına uzandı ve bacak bacak üstüne attı. "Katie ile nasıl gitti? Onun için yaptığım resmi ona verdin mi?"

Başımı salladım. Son zamanlarda birlikte bir çizgi roman üzerinde çalışıyorlardı. Her biri bir sayfa üzerinde çalışıyor, bitirdiklerinde birbirlerine veriyorlar, sonra diğeri hikâyeye kaldığı yerden devam ediyordu. Noah hiçbir zaman yaratıcı bir tip olmamıştı, onun çizimleri onunkilerden çok daha iyiydi, ama ikisi de bunu seviyordu ve bu onları birbirlerine bağlı tutuyordu. Bitirdiğinde bunu ciltli ve lamine sayfalı gerçek bir çizgi roman haline getirmenin bir yolunu bulacağımıza dair ona söz verdim.

"Tüm bunlar onu etkilemeye başladı," dedim sesimi kalınlaştıran bir hüznle.

Gözleri endişeyle doldu. " oluyor?"

"Geceleri yatağına ıslatmaya başladı. Baban ayrıca öğretmenlerinin konsantre olmakta zorlanıyormuş gibi görüldüğünü söylediğini aktardı."

"Zavallı Peanut. Bu onun için çok zor olmalı. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım."

yüzünden acı çekmeye başlaması an meselesiydi. Onu terapiye götürmeli ve benim duygularım hakkında endişelenmek zorunda kalmadan her şeyi konuşabileceği bir yer vermeliydim. Yedi yaşındaki nazik ve yaratıcı çocuğumun terapiye ihtiyacı olduğunu hayal etmek zordu. Bunların hiçbiri hayal ettiğim hayata benzemiyordu. Her şey yanlıştı.

"Ona yardım etmesi için babanla konuşacağım." Devam etmek için güç arayarak durakladım. "Ve seninle de bir şey hakkında konuşmak istiyorum..."

Başını salladı, devam etmemi bekledi.

"Bana sorduğun şey hakkında düşünüyordum."

Gözleri parladı. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Soruyu sorduğu andan beri havada asılı duran soru buydu.

"Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?" diye sordum.

Cevabını düşünmek için zaman ayırmasına gerek kalmadı. "Kesinlikle."

Derin bir nefes aldım ve sessiz bir bağışlanma duası fısıldadım. "Sana yardım etmeye karar verdim."

Gözleri büyüdü. "Sen ciddi misin? Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Boğazımdaki yumruyu iterek başımı salladım. "Yapmak istediğinin bu olduğuna ikna olduysan, senin için kolay olmasını sağlayacağım. Ben yapmam."

Kendine tekrar kötü bir şey yapmak zorunda kalmanı ve bu sırada yalnız olmanı istemiyorum."

Sözlerim vücudumda şok dalgaları yarattı.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Ellerini birbirine kenetledi. "Teşekkür ederim anne. Çok teşekkür ederim." Bana doğru gelmek için ayağa kalktı.

işaret ettim. "Oturmayın. Henüz değil."

Kabul ettiğim şeyin büyüklüğü tüm odayı doldurmuştu. Nefes almakta zorlanıyordum. O heyecanla bakarken tüm dünyam beni eziyormuş gibi hissediyordum. Yeniden benim küçük oğlum gibi görünüyordu, salıncaklara atlarken elimi tutan ve daha yükseğe itilmek için yalvarırken zevkle ciyaklayan çocuk.

Dr. Park onun ilerlemesinden memnundu. Taburcu olduktan sonra onunla tekrar çalışacağı için heyecanlıydı ve onu şiddet içermeyen cinsel suçlularla ilgili en son araştırmalardan birine kaydettirmekten bahsetti. Kabul ettim ve birçok kez neredeyse ona ne planladığını - planının bir parçası haline geldiğimden beri ne planladığımı - söyleyecektim. Doğru gelmiyordu ama uzun zamandır hiçbir şey doğru gelmiyordu. Yönümü kaybetmişim. Onları geri alabileceğimden emin değildim. Sonunda ona söylemedim. Onu durdurabilecek gibi değildi. Kimse durduramazdı.

Acısız ölmek kolay değildi. Çoğu insan hap alıp uyuyarak ölebileceğini düşünürdü. Bu Nuh'un ilk seferinde yaptığı bir hataydı. Gerçekte, avuç dolusu hap içen çoğu insan şiddetli bir şekilde hastalanıyor ya da nöbet geçiriyor, ancak nadiren ölüyordu. Çoğu kalıcı beyin hasarıyla uyanırdı. Hayatına son vermekte ısrar ederse, bunun acısız, kolay ve başarılı olmasını istedim. O bunu hak ediyordu. Artık şiddetle kusmak ya da bir vahşi gibi kendini balkondan sarkıtmak yoktu. En önemlisi, bunu yalnız yapmasını istemiyordum. Kimse yalnız ölmek zorunda kalmamalı.

Bir doz Nembutal onu uykuya daldırır ve nefes almayı bırakana kadar solunumunu yavaşça azaltırdı. Uykuya dalar ve asla uyanmazdı. Acısızdı ve yardımcı intiharlarda tercih edilen ilaçtı. Ama yasa dışıydı ve kimse kaşlarını kaldırmadan Nembutal isteyemezdi. Hemşireler her zaman doktorlar için reçete yazıyor olsalar da, reçetesini yazdığım doktorlardan birinin adıyla Nembutal reçetesi yazmaya kalkarsam eczaneden kelepçelenerek çıkarılırdım. Bir şekilde elime bir reçete geçirmeyi başarsam bile, hastane ortamı dışında ölen bir çocuğun ölümünden sonra her zaman bir otopsi yapılır ve vücudunda bulunurdu. Herkes nereden bulunduğunu merak ederdi ve noktaların benimle birleşmesi uzun sürmezdi. Hapse giremezdim, bu yüzden kendimi hiçbir şekilde bu işe bulaştırmadığımdan emin olmalıydım.

Tek seçeneğim zaten sahip olduğumuz ilaçlarla bir şeyler yapmaktı. Normalde bu ilaçlar Tylenol, Midol, öksürük şurubu ve alerji haplarından oluşurdu, ancak son birkaç yılın tüm stres ve kargaşası göz önüne alındığında ecza dolabımda küçük bir eczanem vardı. Ambien için üç aylık bir reçetem ve bol miktarda Xanax'ım vardı. Kusmasını engellemek için ihtiyacı olan mide bulantısı ilacını bile almıştım. Xanax'ımı bir yılı aşkın bir süredir yeniden doldurmamıştım çünkü

Ben de bunun yerine sürekli kaygıyla yaşamayı öğrendim. Ama Ambien ve Xanax, o uyanmadan ya da hastalanmadan sistemini kapatacak kadar güçlü bir kombinasyon değildi. Doktorumu arayıp uyumama yardımcı olması için Ambien'den daha güçlü bir şey istemem gerekecekti. Seconal gibi daha güçlü bir şey yazması için onu ikna etmek nispeten kolay olacaktı, özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra. Tüm hapları kan dolaşımında bulacaklardı ama kimse benim verdiğimden şüphelenmeyecekti.

Hastanedeki son birkaç günü uzun sürdü. Söyleyecek sözümüz kalmamıştı ve zamanımızın çoğunu sessizce oturarak geçiriyorduk. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Hayatını sonlandırmasına yardım ettikten sonra içime ne olacaktı? İşlevimi yerine getiremeyecek kadar harap mı olacaktım? Önümde belirsizlikten başka bir şey yoktu ve nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Noah ise yıllardır olmadığı kadar huzurlu görünüyordu. Taburcu edildiği gün baş döndürücü ve heyecan doluydu. Hastaneden çıkarken neredeyse zıplıyordu.

"Tamam, peki ne yapacağız?" Eve dönerken gözleri beklentiden çılgına dönmüştü. "Sonunda o günün geldiğine inanamıyorum. Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

"Ne yemek istersin? Çin yemeği mi? Tayland yemeği mi?" Aç değildim ama taburcu evrak işleri beklenenden uzun sürdüğü için kahvaltıdan beri bir şey yememiştik.

"Sadece eve gitmek istiyorum. Yemek umurumda değil."

"Açlıktan ölüyor olmalısın. Hastane yemeklerinden bıkmadın mı?"

Güldü. "Evet, ama artık yemek kimin umurunda? Eve gidip bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Direksiyonu diğer şeride kırdım ve neredeyse başka bir arabayı kaçırıyordum. "Noah, bugün *bunu* yapmayacağız." Direksiyonu kavradım ve kendimi yola odaklanmaya zorladım.

Yüzü düştü. "Değil miyiz?"

Başımı salladım.

"Ama . Kabul ettiğini sanıyordum. Neyi ?"

Duygularımla boğuştum, kendimi onları uzak tutmaya zorladım. "Halletmemiz gereken oldukça önemli birkaç şey var. İlaçlarını almalıyız ve bunu beni bundan uzak tutacak şekilde yapmalıyız. Hapse giremem."

Oğlumdan ziyade hastalarımın biriyişi gibi davrandım ve önceden hastalanmadan ya da nöbet geçirmeden uykuya dalması için gereken uyku hapları, anksiyete ilaçları ve bulantı önleyici ilaçların kombinasyonunu klinik bir şekilde açıklamaya başladım. I

Ne alacağımı ve nasıl alacağımı, nasıl alması gerektiğini ve yaptığımız hiçbir şeyin kırmızı bayrak oluşturmadığından emin olmak için yapmamız gereken şeyleri açıkladı.

"Vay canına, anne. Her şeyi düşünmüşsün," dedi ben bitirdikten sonra. Ürperdim. Gurur duyulacak bir şey değildi.

"Yani, her şeyi aldıktan sonra, bir saat kadar sürecek ve bitecek mi?" Hevesi neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı.

"Her şey plana uygun gittiği sürece öyle olmalı." Planımız işe yaramalıydı. Alternatifleri düşünmeyi reddettim.

"Olan biten her şeyin farkında olacak mıyım yoksa tamamen bayılacak mıyım?"

"Nasıl hissedeceğini söylemek zor. Bir şeyler duyabilirsin ama hareket edemeyecek ya da gözlerini açamayacak kadar berbat durumda olacaksın."

"Yani, duyabiliyor olabilir miyim?" Omuz silktim.

"Belki."

"Kesinlikle bir çalma listesi üzerinde çalışıyorum."

iPod'una koyacağı farklı müzik türlerini ve şarkıları sıralamaya başladı ama ben dikkatimi vermeyi bıraktım. Ölmek için en uygun olacağını düşündüğü şarkıları seçmesini dinlemek çok acı vericiydi. O ana eşlik edecek müziği nasıl düşünebilirdi ki? Lise mezuniyeti için müzik planlıyor olmamız gerekiyordu. Hazırlayacağımız yemekleri. Davet edeceğimiz konukları. Bunu değil.

"Reçeteyi alman ne kadar sürer?" Gözlerinde bir sonraki dozunu almak için sabırsızlanan bir uyuşturucu bağımlısının vahşi bakışı vardı. Ona bakmayı bıraktım. Çok acı veriyordu.

"Pazartesi günü sen hastanedeyken haber veririm." Neden pazartesi dediğimi bilmiyordum. Hangi gün olduğu gerçekten önemli değildi. Daha fazla zorlamadı. "Babana söylememiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Neden babama söyleyelim ki?" Sanki kendisini gözünden bıçaklamasını önermişim gibi bana baktı.

"Ona bazı şeyleri açıklamak istemiyor musun?" Lucas'a karşı hissettiklerime rağmen, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Babam zaten biliyor. Her zaman biliyor." "Ona veda etmeye ne dersin?"

Bir an için bunu düşündü. "Ne istediğimi biliyor musun?" Cevap vermemi beklemedi. "Navy Pier'de son bir aile günü istiyorum. Su boyunca yürümek ve eskiden yaptığımız gibi dönme dolaba binmek istiyorum. Bunu çok uzun zamandır yapmadık. Oraya yaptığımız gününbirlik gezileri çok severdim ama uzun gitmediğimiz için Katie muhtemelen onları hatırlamıyordur. Ben de babamı böyle hatırlamak istiyorum."

Özellikle yaz aylarında iskeleye yaptığımız gezileri hep sevmişimdir. Michigan Gölü manzarası eyaletteki en güzel manzaralardan biriydi. Noah'nın en sevdiği atraksiyon, tüm tünelleri ve engelleriyle labirentti ve Katie, Çocuk Müzesi'ndeki dinazor kum çukurlarını kazmaya bayılırdı. Kristal Bahçeleri'ne bayıldım. Lucas ilk randevularımızdan birinde beni oraya götürdüğü için orası benim için hep özel olmuştu.

"Gelecek hafta sonu gitmeye ne dersin?" Ben sordum.

"Tabii. Kulağa hoş geliyor. Sonra yapabilir miyiz? Pazartesi gibi mi?"

"Daha fazla zaman istemiyor musun?" Sadece dokuz gün vardı. Yüzünü buruşturdu. "Bir haftadan fazla var."

"Sanırım o zamana kadar dayanabilirsin." "Sanırım mecbur kalırsam."

Yapabileceğimden emin değildim. Bunların üstesinden gelebilir miyim bilmiyordum.

Daireye dönmenin onun için zor olacağından endişeliydim ama o mutluydu. Yemek yapmama yardım etti ve meşhur kızarmış tavuğunu hazırlarken şakalaşıp güleştük. Yıllardır ailemde olan gizli bir tarifti. Sanki yıllardır açmış gibi vahşice yedi. Tatlı olarak yaptığımız çikolatalı pastayı da afiyetle yedi.

"Cumartesi günleri buralarda bir bit pazarı olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu bulaşıkları yıkarken. O kurularken ben yıkadım.

"Evet." Ona bir tabak daha uzattım.

"Yarın gidebilir miyiz? Eskiden yaptığımız gibi önceden kahvaltı yapabiliriz."

"Elbette." Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim. Eve döndüğünde ne yapmamızı beklediğimden emin değildim ama bu bit pazarı alışverişi değildi. Bu çok garip bir seçimdi. Daha önce ne zaman gitsek, ben ev için bir şeyler ararken o da kıyafetleri karıştırır, eski tişörtler arardı. Şimdi ne alacaktı?

Ertesi sabah, eskiden yaptığımız gibi gizli hazineler aramak, daire için küçük biblolar bulmak ve onları bir ödül bulmuş gibi bana getirmek için pazarda zıpladı. Giysi yığınlarını karıştırmasını şaşkınlıkla izledim. Vücudunda uzun zamandır olmayan bir güvenle yürüyordu. Sanki boş bir balondu ve biri onu tekrar havayla doldurmuştu. İnsanlarla göz teması kurar ve kolayca gülümserdi. Benim Nuh'um gibiydi.

Cadılar Bayramı'nda giydirdiğim, dizlerinin derisi yüzüldüğünde öptüğüm ve diş perisinin varlığına inandıktan çok sonra yastığının altına para sıkıştırdığım küçük çocuğu hatırladım - bir daha geri almaktan vazgeçtiğim çocuğu.

Pazar günü ayine gitmek istediğinde ve Katie'yi de yanımızda götürmek için ısrar ettiğinde daha da şaşırmıştım. Lucas kapıyı yakalı bir gömlek ve kravatla açtığında şaşırdım. Utangaç bir tavırla yere baktı ve omuzlarını silkti.

"Gitmem için ısrar etti," dedi.

Eskiden her pazar gitmemize rağmen Nuh'un günah çıkarmasından bu yana ailece kiliseye gitmemiştik. Arabayı sürerken Lucas'a göz ucuyla bakıp ne düşündüğünü merak ediyordum. Ne planladığımız hakkında bir fikri var mıydı? Evliliğimiz boyunca ondan hiç sır saklamamıştım. Küçük bir şey bile. O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. İçeri girerken mabedi taradım ve kimseyi tanımadığım için rahat bir nefes aldım.

Küçük bir kiliseydi, Buffalo Grove'daki eski kilisemiz gibi değildi.

Sıraların çoğu yaşlılarla doluydu ve alışkın olduğumuz aile sıraları yoktu. Elimi alışkanlıkla kutsal suya daldırdım ve düşünmeden haç işareti yaptım. Her şey dağılmadan önce düzenli olarak yaptığımız bir şeyi yapıyor olmak inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı. Koltuklarımıza yerleştik, Lucas ve ben çocukların iki yanında yerimizi aldık. Katie arabadan indiğimizden beri Noah'nın elini bırakmamıştı ve Lucas'ın yanına sokulmuştu. onu sıranın üzerine.

Okuma ayini başladığında, eskiden dilimden kolayca dökülen kelimeler kayboldu. Kendimi "Tanrı'ya şükürler olsun" demeye getiremiyordum. Teşekkür etmenin tüm amacı, Tanrı'nın bizim için yaptıklarını ve Sözü aracılığıyla konuşma yeteneğini kabul etmektir. Tanrı uzun zamandır ne ailem ne de benim için bir şey yapmamıştı. Etrafımdaki ilahileri dinledim ama inanç bildirileri beni rahatlatmadı. Hiçbir anlamı olmayan boş ezberlerdi bunlar.

Benim aksime, Noah'nın sesi cemaate güç ve güvenle katıldı. İlahilere geçtiğimizde hiçbir ritmi kaçırmadı ve Katie'nin de onunla birlikte takip edebilmesi için parmağını çizgiler boyunca hareket ettirdi. Işıl ışıl parlıyordu. İkisi de ses sağırıydı ama yine de notaları gümbür gümbür çıkarıyorlardı.

Robot gibi ayini takip ediyor, işaretle aşağı yukarı hareket ediyordum ama eskiden beni huzur ve amaçla dolduran törensel ritüellerden uzak ve mesafeliydim. Gözlerim her Katolik kilisesinin merkez taşına takılırdı: tahttan bir taçla çarmıha gerilmiş dev İsa

Başının etrafındaki kol ve bacakları çivilerle tahtaya çakılmıştı. Tanrı hakkında inandığım her şey mi yanıltı? Dinim bana Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenen bir çocuk aptalca geliyordu. Kalkıp bir daha geri dönmek istedim ama iki çocuğum da mutluydu ve onların mutluluğu her zaman benimkinden çok daha önemliydi, bu yüzden her adımı takip ettim, hatta sonunda Efkaristiya ayinini bile kabul ettim. Dilimde acı bir tat bıraktı.

Katie hep birlikte yemeğe çıkmamızı istedi ama Lucas, Noah ve benden yeterince hızlı uzaklaşamadı. Tüm ayın boyunca yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Lütfen, baba," diye yalvardı, kolundan çekiştirerek Araba.

Kolunu gevşetti ve kızın saçlarını karıştırdı. "Yapacak çok işim var bugün yapacağız. Başka bir zaman yaparız."

"Ama Noah ile çok az vakit geçirebiliyorum ve onu hiç göremiyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

"Üzgünüm, ufaklık. Bugün olmaz. Arabaya binebilir misin?" Yüzü buruşmuştu.

Öfkeyle kollarını göğsünde . "Bundan nefret ediyorum!"

Noah onun yanında diz çöktü. "Önümüzdeki Cumartesi gününü ailece birlikte geçirmeye ne dersiniz? Annem ve ben Navy Pier'e gitmekten bahsediyorduk. Gerçekten eğlenceli olur. Uzun zamandır gitmemiştik."

Katie ciyaklayarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Bir aile günü geçirebilir miyiz baba, lütfen?"

Lucas bana ters ters baktı. Omuzlarımı silktim. Noah'yla babasını günü Navy Pier'de geçirmeye nasıl ikna edeceğimizi konuşmamıştım. Belki de başından beri bugün için planı buydu.

"Tamam, ," dedi Lucas. "Söz mü?"

"Katie, . Eve gitmemiz gerek." Arka kapıyı açtı ve Katie'ye içeri girmesini işaret etti.

Başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söz vermek zorundasın."

Gözlerini devirdi. "Tamam. Söz veriyorum. Şimdi arabaya bin."

O gece Noah'ın odasına gizlice girdim.

"Noah? Uyanık mısın?" Uyuyor olabilir diye fısıldadım.

"Uyandım."

Gözlerim karanlığa alışırken yatağına doğru ilerledim. Yatağının ucuna oturup yorganı düzelttim. Ona yeni bir tane almaya hiç fırsatım olmamıştı. Artık asla alamayacaktım.

"Korkuyor musun?" Karanlık konuşmamızın üzerine bir örtü gibi çökmüştü ve gözlerinin içini göremediğim için karanlıkta sormak kolaydı.

", ama artık değilim."

"Nereye gideceğini düşünüyorsun?" Tanrı'ya olan inancımı kaybetmiş olabilirdim ama korkumu kaybetmemiştim.

"Bana sorduğunuz buysa cehenneme gideceğimi sanmıyorum. Cennete gideceğimi söylemiyorum ama biliyorum ki eğer gerçekten Tanrı varsa kalbimi biliyordur. Ve doğru şeyi yaptığımı, pek çok insanın zarar görmesini engellediğimi biliyor."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu kısmı düşünmüş olmasına sevinmiştim. Ben dehşete düşmüş olsam bile onun ölümden sonraki hayattan korkmaması beni daha iyi hissettirdi.

"Hepimizin günahlarımızın bedelini ödemesi gerektiğini biliyorum. Bunu tamamen anlıyorum ve bu doğru. Ödemek zorundayız ama ben kendi günahlarımın bedelini ödedim. Ödeyen biri varsa, o da benim. Ama ödemeye devam etmek zorunda olmamalıyım ve diğer insanların da benim yaptıklarım ve ben olduğum için cezalandırılmaya devam etmesine kesinlikle gerek yok."

Her zaman intiharın bir insanın yapabileceği en bencilce eylem olduğunu, başkalarını ve onları seven insanlar üzerindeki etkisini tamamen göz ardı etmek olduğunu düşünmüştümdür. Bunu yapan insanların sadece kendilerini düşündüklerini sanırdım ama Noah için durum böyle değildi. Onu dinlerken sadece kendini düşünmediğini fark ettim. Değer verdiği herkesi düşünüyordu. Beni. Katie'yi. Babasını bile, babası artık onu umursamıyor olsa bile. Önemli değildi. Hala onun için iyi şeyler istiyordu. Ve sadece bizi düşünmüyordu. Tanımadığı insanları, potansiyel olarak zarar verebileceği isimsiz kızları düşünüyordu.

"Seçimimle gurur duymanı istiyorum."

Ona uzandım ve kendime yaklaştırdım.

"Öyleyim," dedim. O ana kadar hiç bu kadar gurur duymamış ya da onu bu kadar sevmemişim.

"Aldın mı?" Kapıyı açar açmaz, elimdeki poşetleri yere bırakmaya fırsat bulamadan üzerime atladı.

Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Korktum. Doğru gelmedi."

Reçete için arayamamıştım. O hastanedeyken bütün günümü telefonuma bakarak geçirdim. On kereden fazla elime aldım ama bir türlü doktorumun adını tuşlayamadım.

"Yarın yaparım."

Omuz silkti. "Tamam. Sanırım zamanında yetiştirdiğimiz sürece bunun pek bir önemi yok." Elini uzatıp alışveriş torbalarımı aldı ve eşyaları yerleştirmeme yardım etmeye başladı. Çalışırken mırıldanıyordu.

"Bugün terapi nasıldı?" diye sordum. "Oraya geri dönmek tuhaf mıydı?" "Pek sayılmaz. Bu gece orada uyumak zorunda olmadığımı bilmek güzeldi,

ama grup oldukça ilginçti. Hafta sonu bir sürü yeni hasta geldi."

Hastanedeki yeni hastaları anlatmaya başladığında tüm hafta sonu yaptığım gibi ona bakakaldım. O kadar mutluydu ki. Bu sabah YMCA'ya yüzmeye gidip gidemeyeceğimizi sormuş ve hastanedeki molalarından birinde açık yüzme saatlerini öğrenmek için aramıştı. Kendini bu kadar iyi hissederken nasıl ölmek isteyebilirdi? Her şey çok daha iyiyken?

Ve sonra sanki şok tabancasıyla bayıltılmışım gibi kafama dank etti. Heyecanı ve yaşama sevinci hastaneden çıkmış olması ve kendini yeniden iyi hissetmesiyle ilgili değildi. Mutluydu çünkü savaşı neredeyse bitmek üzereydi. Yakında ölecekti ve bekleyemiyordu. Noel'den önceki son iki hafta boyunca çocukken yaptığı gibi davranıyor, Noel Baba'nın gelip hediyelerini ağacın altına koyacağı geceye kadar her günü sayıyor ve takvimden işaretliyordu.

Ona mutluluk veren tek şeyin öleceğini bilmek olması kalbimi kırdı. Sadece ölmek istemiyordu, buna hazırdı. Son direncim de kırılmıştı. Ertesi sabah onu hastaneye bırakır bırakmaz doktorumu aradım. Noah'ın hastaneye yatışlarını anlatırken beni sabırla dinledi.

"Bir haftadır birkaç saatten fazla uyumadım. Ambien'in artık üzerimde neredeyse hiçbir etkisi yok," dedim tıpkı alıştırma yaptığım gibi. "Ben

Noah'ın başına gelenler yüzünden olduğundan eminim ve o kadar uzun süredir kullanıyorum ki tolerans geliştirdim."

"Tamamen anlıyorum." Telefonun içinden başını sallayarak onayladığını hissedebiliyordum. "Ne düşünüyordun ki?"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Uyuyabilmem için birkaç geceliğine daha güçlü bir şeye ihtiyacım olabileceğini düşünüyordum. Belki küçük bir doz Seconal deneyebiliriz? Eğer işe yaramazsa, bir daha asla uyuyamayacağımdan eminim." Gerçekçi olmasını umarak zorla bir kahkaha attım.

"Bunun evde olmasını istediğinden emin misin? Yani Noah intihara meyilliymiş?"

"İnanın bana, bunu düşündüm ve gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Evdeki bütün haplar kilitli. Kendine zarar verebileceği her şey bulamayacağı bir yere saklandı. Kendimi akıl hastanesinde yaşıyormuş gibi hissediyorum ama işimi şansa bırakmayacağım."

"Bu akıllıca. Gerçekten akıllıca," dedi. "Senin için başka bir şey yapabilir miyim? Bunu senin için kolaylaştıracak herhangi bir şey?"

"Teşekkür , bunun anlamı çok büyük. Bunu da atlatacağız."

"Tamam, o zaman bugün arayacağım. Hafta sonunda nasıl olduğunu görmek ve herhangi bir yan etki yaşamadığından emin olmak için kontrol edelim."

"Kesinlikle. Teşekkür ."

Eczaneden almak için beklerken kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, insanların kıyafetlerimden bunu görebileceğinden emindim. Kısa eve dönüş yolunda ter içinde kalmıştım ve polisin her an kapıyı kırıp beni kelepçeleyeceğinden emindim.

Noah yatak odasından koşarak çıktı. "Bu kadar mı? Aldın mı?"

Başımı salladım, beyaz poşeti sanki daha fazla tutarsam beni yakacakmış gibi masanın üzerine fırlattım. Masaya doğru zıpladı, poşeti yırtıp açtı ve hap şişesini çıkardı. Şişeyi elinde evirip çevirdi, sanki elinde bir milyon dolar tutuyormuş gibi hayretle baktı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yıllarca diş teli kullandığı için mükemmel şekilde düz olan dişleri ortaya çıktı. Onları masaya geri koydu ve bana doğru zıpladı. Kollarını bana doladı, beni yerden kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

"Teşekkür ederim anne. Çok teşekkür ederim."

"Beni hemen yere bırak." Öfkemi sesimden uzak tutamadım. Beni yere bıraktı, şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Sorun nedir?"

"Bu kadar mutlu olmana gerek yok." Gözyaşlarımı görmeden önce döndüm ve odama koştum.

Akşam yemeği için odamdan çıkmadım. Kapımı çaldı ama ona başımın ağrıdığını ve dinlenmem gerektiğini söyledim. Tutunacak hiçbir şey kalmamıştı. Oğlumu sonsuza dek kaybediyordum. Günlerimin geri kalanını onun yüzünü görmeden, güldüğünü duymadan ya da sesini duymadan geçirecektim. Adını söyleyecektim ve o artık cevap vermeyecekti. Gittiğinde kalbimde bırakacağı boşluğun son derece farkındaydım ve bu beni dayanılmaz bir acıyla dolduruyordu.

Gecenin bir vakti, benim birkaç gece önce onun odasına girdiğim gibi o da benim odama girdi. Yatağımda yanıma kıvrıldı. Vücudu benimkinden daha uzundu.

"Özür dilerim anne. Bu senin için zor olmalı," diye fısıldadı.

Bir hıçkırığı bastırdım. "Seni çok özleyeceğim."

Bu sefer ben onun kollarında parçalanırken beni tutan oydu.

O gün gelmişti. Geri dönüşü yoktu. Uyumadığım için çalar saat kurmama gerek yoktu, sadece küçük daireyi bir ileri bir geri adımlıyor, yıpranmış halının üzerinde bir yol çiziyordum. Tren raylarının üzerinde durmak ve çarpmak üzere olan tren için kendimi hazırlamak gibiydi. Noah'ı kontrol edip durdum ama ağzının kenarlarında huzurlu bir gülümsemeyle mışıl mışıl uyuyordu. Gece boyunca saatlerce bebekken yaptığım gibi onu uyurken izledim. O zaman çıkardığı homurtu seslerinin aynısını çıkarıyordu.

Bütün hafta sonu gözlerimi ondan ayırmadım. Cumartesi günü Navy Pier'e yaptığımız aile gezisi sırasında, her şeyi ilk kez yaşıyormuş gibi içine çekti. Sanki yanında götürmek için fotoğraf çekiyormuş gibi her şeyi açlıkla yuttu. Göl. Güneşi. Bebekken yaptığı gibi suyu teninde hissetmek. Tamamen büyülenmişti. Onu hiç bu kadar canlı görmemiştim.

Güne mümkün olduğunca çok şey sığdırdık. Noah ve Katie biz arabayı sürerken arka koltukta çizgi roman sayfalarını paylaştılar, bitmek bilmeyen sohbetleri ve kahkahaları yolculuğumuzun müziği oldu. Turistlerin hiçbiri gelmeden önce iskelenin hemen yanındaki küçük lokantada kahvaltı yaptık. Noah kreplerini ve yumurtalarını afiyetle yedi. Doymak bilmeyen bir iştahı vardı ve zayıf bedenine birkaç kilo daha eklemişti. Yanakları artık çökük görünmüyordu ve yüzüne biraz renk gelmişti. Lucas ve ben onları yemek yerken izlerken kahve içtik, günü nezaketle atlatmak için sözsüz bir anlaşma yaptık.

En sevdiğimiz yerlere gittik. Sabahı Çocuk Müzesi'nde geçirdik ve Noah aktiviteleri çoktan aşmış olmasına rağmen Katie'yi her birini ilk kez deneyimliymiş gibi gezdirdi. Lucas ve ben de sıradan gözlemciler gibi peşlerinden gittik. Birbirimizle havadan sudan konuşma yeteneğimizi kaybetmiş, bunun yerine sessiz kalmayı tercih etmiştik. Böylesi daha az garipti. Müzeyi bitirdiğimizde öğle yemeği vakti gelmişti ve Katie'nin yer seçmesine izin verdik.

Pizzayı seçti ki bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü izin versek öğün peynirli pizza yerdik. Dilimlerimizi yanımıza aldık ve uzun tahta kaldırırda yürürken bir yandan da bir şeyler atıştırdık. Bitirdiğinde Lucas Katie'ye en sevdiği renk olan mor bir balon aldı ve Noah'nın onu bileğine bağlamasına yardım etti. Sahile doğru zıplarken onu takip ettik.

Koleksiyonlarımıza eklemek için saatlerce sahilde deniz kabuğu arar, en iyisini bulmak için yarıştık. Evimizde

Yıllar boyunca çıktığımız farklı tatillerden kalma deniz kabuğu kavanozları. Nereye tatile gidersek gidelim plajlarda durmayı ihmal etmezdik. Çocuklar, hava buz gibi olmasına ve suyun ısınması uzun zaman alacak olmasına rağmen suya girdiler ama onlar için bunun bir önemi yoktu. Bir kayanın üzerine oturdum ve onların birlikte oynamasını izledim, kayıt yapan beynim tüm hafta boyunca yaptığım gibi her şeyi içine aldı.

Tahta kaldırırma geri döndük ve onların kaldırımdan fıskıran suların üzerinden atlayışlarını, ıslanmamak için stratejik olarak zamanlama yapmalarını ve defalarca başarısız olmalarını izledik. Birbirlerine duydukları sevgi onları kuşatmıştı. Neredeyse uzanıp ona dokunabilirdiniz. Gülümsemeleri, göl kıyısındaki dükkânlardan alabileceğiniz kartpostalların üzerindekiplerden daha güzeldi.

Lucas'a baktım. Dünyada herkesten çok sevdiğimiz iki insanın birbirlerine tamamen aşık olmalarını izlemek kadar bizi gözyaşlarına boğabilecek başka bir şey yoktu. Bu güzel anlardan o kadar çok paylaşmıştık ki. Tanık olduğumuz masum aşkın söze dökülmeden anlaşılması her zaman birimizin diğerinin eline uzanmasına neden olurdu - büyüü bozma ihtimaline karşı konuşmaya gerek yoktu- ve bu deneyimi birlikte paylaştık.

Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi içgüdüsel olarak onun eline uzandım. Parmaklarımız ipek bir eldiven giyer gibi zahmetsizce birbirine geçerdi, ama parmaklarım onunkileri yanlış şekilde yakaladı ve birbirlerine garip bir şekilde dolandılar. Bana bakmadan elini çekti ve iki parmağını da cebine soktu. Yüzü taş gibiydi.

"Bu senin son şansın!" Çok fena bağırarak istiyordum. Kelimeler ağzımdan ateşli bir tırat halinde dökülmekle tehdit ediyordu. *"İşte bu kadar! Başka gün yok!"*

Noah'nın öldüğünü öğrendiğinde yaşayacağı ıstıraptan onu kurtarmak istedim. Haber verildiğinde ve bu anın içinde olabileceğinin farkına vardığında. İçinde her şey vardı ve o bunu kaçırmıştı.

Ama onu uyaramazdım. Noah'ın ölümünde rol oynadığımı kimsenin bilmesine izin veremezdim. Ona bile. Noah'ın ölümünü araştırmaları ihtimali çok düşük olduğu için bunun bir parçası olamazdı. Yine de bu onu sarsma isteğimi durdurmadı. Tokatlamak. Gözünün önünde ne olduğunu görmesi için onu uyandırmak. Neyi kaçırdığını.

Hayal görüp görmediğimi bilmiyordum ama Katie ona normal sarılışından daha uzun süre sarılmıştı, sanki bilinçaltında bir yerlerde onu son kez göreceğini biliyordu.

Dünü normal bir tembel Pazar günüymüş gibi geçirdik, bu da beklemenin tuhaflığını artırdı. Çamaşır yıkadık ve iç çamaşırlarını katlayıp çekmecelerine koymak saçma geldi ama onlarla başka ne yapacağımı bilmiyordum. Evi toparladık ama gönüllü olmasına rağmen banyoyu temizlemesine izin vermedim. Saçları lavabodan kaybolduğunda, yerine koyacak kimse olmayacaktı ve onu yıkama düşüncesine dayanamıyordum.

Yemek vakti geldiğinde "Son akşam yemeğimde ne yiyeceğiz?" diye şaka yaptı.

Bu konuda gülme yeteneği rahatsız ediciydi. Sonunda, benim ev yapımı şurubuma bulanmış kreplerde karar kıldık. Akşam önümüzde sonsuza kadar uzandı. İkimiz de saate bakmadan duramıyorduk. Bakmıyormuş gibi yapıyorduk ama bakmamak mümkün değildi. Ne zaman kayda değer bir zaman geçmiş gibi görünse, kafamı kaldırıp bakıyordum ve son baktığımdan bu yana birkaç dakika geçtiğini fark ediyordum. Bekliyor olmamız tuhaftı. O zaman yapsak gerçekten fark eder miydi? Ertesi gün intihar etmek için gerçekten iyi bir gece uykusuna ihtiyacımız var mıydı? Belirlediğimiz tarihe takılıp kalmak saçma görünüyordu ama öyleydik ve beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Çok az konuştuk çünkü söyleyecek bir şey kalmamıştı. Her şeyi söylemiştik.

Ama şimdi kapının girişinde durmuş, yatak odasını inceliyorduk. Eşiği geçtikten sonra geri dönüş yoktu. Son gecelerimizden birini nasıl düzenlenmesini istediğini konuşarak geçirmiştik ve her şey tam da planladığımız gibi düzenlenmişti. Yatağını bile yapmıştı. Komodininin üzerinde Büyük Kanyon'un kenarında duran ailemizin çerçeveli fotoğrafı duruyordu. En eğlenceli yaz tatillerimizden biriydi. Bir karavan kiralamış ve yol boyunca tüm turistik noktalarda durarak ülkeyi baştan başa dolaşmıştık. Manzaranın en nefes kesici olduğu Kuzey Rim'e park etmiş ve üç gün boyunca patikalarda yürüyüş yapmıştık. Katie çok yorulduğunda hepimiz sırayla onu taşıdık. Bu fotoğrafa bayıldım.

Dün Trader Joe'dan taze çiçekler aldım ve onları şifonyerinin üzerindeki bir vazoya koydum. Duvarlarına bir şey asmaya fırsatımız olmamıştı ve ben de bakabileceği güzel bir şey olsun istedim. Çiçeklerle eve geldiğimde bana gülmüştü ama bugün tepkisi farklıydı.

"İyi karar anne," dedi. "Güzel görünüyorlar."

"Teşekkürler. Hazır mısın?"

Elimi kavradı. İkimizin de elleri terden kayganlaşmıştı. Konuşmadık, o anın samimiyeti kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğundu. Odaya adım attık.

Hiç bu kadar keskin bir şekilde mevcut olmamıştım. Bedenim enerjiyle uğulduyordu. Karıncalanma dalgaları vücudumda tekrar tekrar dolaşüyor, tüm duyularım alarma geçiyordu. Açık pencereden gelen rüzgâr ensemdeki tüyleri gıdıklıyordu. Hava, sokağın aşağısındaki komşulardan gelen kahvaltı kokusunu taşıyordu. Vücudumdaki her kemik canlıydı. Yatağının üzerindeki küçük pencereden içeri süzülen güneş ışığı son derece parlak ve canlı görünüyordu. Sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

Tüm malzemelerimizin bir araya getirildiği geçtik ve evime misafir geldiğinde servis yapmak için kullandığım servis tepsisinin üzerinde bizi bekliyordu. Dün tüm haplarını ezmiş, titizlikle toz haline getirmiştım. Yutmak için çok fazla hap vardı ve onları bu şekilde almak daha etkili olacaktı. İki yuvarlak tabağın üzerine yığılmışlardı. Bulantı önleyici ilaçları, ertesi gün giyilecek kıyafetler gibi yanlarında duruyordu. Damlalık, su şişesi ve küçük bardağım hazır duruyordu. Tepsinin yanındaki yatağa oturmasını işaret ettim. Sırtını dik tutarak oturdu ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak hazır ola geçti.

Önünde çömeldim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Emin misin? Kesinlikle emin misin?"

Konuşurken başını salladı. "Emin olmaktan da öte, çok hazırım."

Geri dönüşü yoktu. Buraya kadarmış.

Kemoterapi hastalarına kusmalarını önlemek için verdikleri bulantı önleyici ilacı aldım ve tabletin kaplamasını geriye doğru çektim. Eriyen tabletler haplardan daha çok işe yarıyordu. Küçük tableti dilinin üzerine koydum, geçen Pazar günü Evharistiya'yı kabul edişine ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"Yutabilir miyim?" diye sordu ağzı köpürürken.

Çenesinden tuttum ve hiçbir dökülmeden ağzını kapattım. "Evet, hepsini yut."

Yuttu. Dilinin üzerine bir tane daha koydum. Hastalanması ve kusması riskini göze alamazdım. O zaman ne yapacağımı düşünmeyi reddettim. Bu işe yaramalıydı. Bu sefer ne yapacağını biliyordu ve köpürmeye başlar başlamaz yuttu.

Haplarını küçük bardağa dökerken, içine birkaç damla su damlatıp karıştırırken her şey ağır çekimdeydi. Sonra, boğulmadan yutabileceği bir kıvama gelene kadar birkaç damla daha damlatıp tekrar karıştırdım, ama yine de mümkün olduğunca seyreltmeden.

Daha önce hapları nasıl alması gerektiğini konuşmuştuk ve ona bardağı uzattım. Bitirdiğinde içmesi için bir bardak su daha hazırlamıştım.

Ona uzatırken gözleri beklentiyle açılmıştı. Burnunu tıkadı ve karışımı asla katılmayacağı bir kardeşlik partisinde içiyormuş gibi yuttu. Ürperdi. Ona bir bardak su uzattım ve çabucak içti. Ağzını sildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Planladığımız gibi bardakları komodinin üzerine koydu.

"Bekliyoruz."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Kendime rağmen gülümsedim. "Otuz saniyeden fazla sürer. Sadece sabırlı ol. Yapacaksın."

Rüya gibi bir gülümsemenin yüzünü rahatlatması uzun sürmedi. Aklım başımdan gitti. Yakında bir şey anlayamayacak kadar tutarsız, konuşamayacak kadar uyuşturulmuş olacaktı. Söylemediğim bir şey var mıydı? Adrenalin vücudumda dolaşıyordu. Ya bir şeyi atladıysam? Ya ona hiç söylemediğim önemli bir şey varsa? Bu an için ona karşı duyduğum sorumluluğun heyecanı içime doldu.

"Sevgili Tanrım, lütfen bize yardım et. Oğluma yardım et. Bu kolay olsun. Lütfen bu dünyadan huzur içinde ayrılmasına izin ver." Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. *"Ve lütfen onunla orada buluş. Benim için ona iyi bak."*

"İyi misin?" Sesi, ağzı misketle doluymuş da öyle konuşuyormuş gibi bulanıktı.

Başımı salladım, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımdan sıcaklığını hissediyordum. Mücadelenin öfkeli gözyaşlarının sıcaklığını değil, derin bir rahatlamamanın sıcaklığını. "Seni seviyorum, Noah."

"Ben de seni seviyorum anne." Göz kapakları ağırlaşmıştı ama gözlerinde en ufak bir üzüntü ya da pişmanlık belirtisi yoktu. "Katie'ye mektubunu vermeyi unutma."

Hafta başında bana iki mühürlü mektup vermişti. Biri Lucas'a, diğeri Katie'ye. Onları daha sonra onlara vermem gerekiyordu. Ne yazdıklarını bilmiyordum ve onlara özel sözleri olduğu için göz atmamıştım.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Babama da."

"Artık müziği açabilir miyiz?" Kelimeleri oluşturmakta zorlanırken yüzü konsantrasyonla kaplandı.

"Neden rahatlamıyorsun tatlım?" Yatağın başındaki yastıkları kabarttım ve uzanmasına yardım ettim. Sırt üstü yattı ve kollarını bir vampir gibi göğsünde kavuşturdu. Kolları bu şekilde çok ürkütücü görünüyordu, bu yüzden onları yanlarına yerleştirdim. Hayallere dalmış bir halde tavana bakıyordu. Ne görüyordu acaba? Buradaydı ama çoktan başka bir yerdeydi, bir ayağı şimdide diğer ayağı sonradaydı.

iPod'u resmin yanındaki komodinin üzerinde takılıydı. Çalma tuşuna bastım. Beatles'ın ilk birkaç notası duyulduğunda vücudu yatağın içinde gevşedi. Yanına sürünerek yatağa girdim, sırtımı yatak başlığına dayadım ve başını kucağıma çektim. Elini tuttum. Artık ter yoktu. Eli benimkinde yumuşak ve sıcaktı. Sıktı ve ben de ona gülümsedim. O da bana gülümsedi, tuhaf, orantısız bir sırıttı.

"Seni seviyorum Noah," dedim boştaki elimle saçlarını okşarken.

Gözleri yavaşça bana doğru döndü, vücudunda dolaşan uyuşturucunun etkisiyle halsiz ve bulanıktı. Başını salladı, konuşamayacak kadar uçmuştu. Gözlerini açık tutmak büyük çaba gerektiriyordu ve sonunda inişlerine teslim oldu.

Göğsünün inip kalkmasını izlerken müziğe uyum sağladım. Umutsuzluk ve endişe dolu kasvetli şarkılar bekliyordum ama dinledikçe bunun onun için bir çalma listesi olmadığını fark ettim. Bu benim içindi. Kendisi uzaklaşırken benim uyanık olduğumu fark etmişti. Şarkılar benim yararım içindi. Onun için değil.

Her bahar aylardır altında gömülü kaldığımız karlar nihayet erimeye başladığında evimizin her yerinde söylediğimiz, ailenin favorisi "Here Comes the Sun" ile başladı. Sadece benim değil, Lucas ve Katie'nin de en sevdiği gruplarla birlikte diğer Beatles şarkıları da serpiştirilmişti. Oturma odasında dans ettiğimiz ya da Büyük Kanyon ve Niagara Şelalesi'ne yaptığımız yolculuklarda söylediğimiz şarkılar vardı. Stresli bir yarışmadan sonra bizi rahatlatmak için yarışmalardan eve dönerken dinlediğimiz şarkılar. Sonlara doğru, Dixie Chicks "Lullaby" şarkısını söylemeye başladı. Hamileliğim sırasında iki çocuğuma da söylediğim şarkıydı. Noah büyüdükçe bu konuda benimle acımasızca dalga geçerdi. Ama işte oradaydı, tatlı sesleri şöyle diyordu: "Ne kadar sevilmek istiyorsun? Sonsuza kadar yeterli mi? Sonsuza kadar yeterli mi?"

Düşünceliliği beni çok ama ağlamadım. Her şey bitene ve o gidene kadar ağlamayacaktım. Ona verebileceğim tek şey rahat ve sevgi dolu bir yüzdü. Onu sevgi ve ışık dolu bir odada dünyaya getirmiştım ve eve götürürken de ona aynı hediye verebilirdim. Çok samimiydi. Doğumhanede onu dünyaya getirmeden önceki anlarda hissettiklerimin aynısını hissettim; Tanrı'nın onu bana vermesinin derin coşkusunu. Şimdi onu geri verme sırası bendeydi.

Tekrar tekrar ölmesini izledim. Zihni ölmeye hazırdı ama bedeni aynı fikirde değildi. Nefesleri gittikçe birbirinden uzaklaşıyordu. Son nefesini verdiğinden her emin olduğumda, bir nefes daha çekti. Uykulu bir nefes değildi.

Nefes. Daha çok unutmuş ve aniden nefes alması gerektiğini hatırlamış gibiydi. Bazen nefes aldıktan sonra gözleri dalgalanarak açılırdı. Onu kucağıma çektim, yanıma yatırdım, vücutlarımız iç içe geçti, onu olabildiğince yakın tutarken başı göğsüme yaslandı. Bir sonraki adımı biliyordum. Ne beklediğini.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadım kulağına. "Artık gidebilirsin. Gitmende bir sakınca yok." Onu ileri geri salladım. "Ben iyi olacağım. Dayanmaya devam etmek zorunda değilsin. Bırakabilirsin."

Müzik durduktan ve tek ses benim "Ninni "yi mırıldanan sesim olduktan sonra da tekrar tekrar fısıldamaya devam ettim. Sallandım ve fısıldadım. Salladım ve fısıldadım. Ve sonra, o gitmişti. Sonunda artık hava yoktu.

HİM (ŞİMDİ)

Noah'ın ölümüne üzölmüyorum. Bunun beni korkunç bir baba yaptığını biliyorum ama elimde değöl. Gittiğı için üzgünmüşüm gibi davranmayacağım. Ona her baktığımda, Adrienne onun adını her söylediğinde içim nefret ve tiksintiyle yanıyordu. Onunla aynı odada bulunmaya bile dayanamıyordum. Bu onun hatası değildi. Hiç değildi. Ama onun yanında olamıyordum çünkü bana unutmak için kendimi zorladığım her şeyi hatırlatıyordu.

Yıllarımı yaptığım şeyin anılarını gömerek ve kendimi iyileştığime inandırarak geçirdim. Başlangıçta zordu, ancak üniversiteye gittikten sonra kolaylaştı çünkü artık çocukların etrafında olmak zorunda değildim ve kendimi okul ödevlerime verebiliyordum. Sayılar kolaydı. Anlamlıydılar ve bana düzen veriyorlardı. Oda arkadaşım her zaman ne kadar ciddi olduğum konusunda benimle dalga geçiyordu ama umurumda değildi. Olmak zorundaydım. Bu içimdeki canavarı sessiz tutuyordu.

Aldığım şeyleri insanlığa geri vermeye çalıştım, bu yüzden her hafta sonu hendekleri temizledim ve fırsat buldukça huzurevlerinde gönüllü oldum. Yazlarımı Habitat for Humanity'de ihtiyaç sahibi aileler için evler inşa ederek geçirdim. Adrienne ile orada tanıştım.

Ona ne yaptığımı söylemeyi hiç düşünmedim. Bir kere bile. Kimse bilmemeliydi. Çok utanç vericiydi. İğrençti. O günlerde bunu bir sır olarak saklamak kolaydı. Şu anda yaşadığımız dünya gibi değildi. Neredeyse hiç kimsenin evinde bilgisayar yoktu, olanların da interneti yoktu. Cinsel suçlu kayıtları yoktu ve ailem de kimsenin öğrenmemesine aynı derecede önem verdiği için suçlarımı gizli tuttuk.

Annem beni tedavi merkezinden aldı, bana kocaman sarıldı ve "İyi olmana sevindim" dedi. Bir daha bu konu hakkında hiç konuşmadı ve hiçbir şey değişmemiş gibi hayatına devam etti.

Babam eve geldiğimde benimle konuşmayı reddetti ve orada değilmişim gibi davrandı. Görmezden gelinmek canımı yakıyordu ama bana davranış şekli için onu suçlamıyordum. Ne de olsa beni kuzenlerimle birlikte bulan oydu.

Amcam Shawn yanımızdaki çiftlikte yaşıyordu ve ikisi birlikte toprağı işliyordu. Shawn'ın biri on, diğeri sekiz yaşında iki kızı vardı. Benden daha büyük oldukları için hep onlara bakmak zorunda kalıyordum. On altı yaşındaydım ve babalarımız tarlada çalışırken onları bütün gün eğlendirmenin yollarını bulmaktan nefret ediyordum, ama o zamanlar ebeveynlerinle tartışmazdınız. Ne isterlerse yapardınız.

Bugün hâlâ ilk seferinde nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki ele geçirilmiş gibiydim. Bir an ahırda saklambaç oynuyorduk ve bir an sonra saman balyalarının arkasında kendimi Jamie'ye sürtüyordum. Ona bunun oyunun bir parçası olduğunu söyledim ve ondan sonra başka soru sormadı. Bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Ama yaptım. Tekrar ve tekrar ve tekrar. İkisine de. Geceleri yatağıma uzanıp Tanrı'ya bunun son kez olduğuna dair söz veriyordum ama kendimi durduramıyordum. Duramadım işte. Kontrolden çıkmıştım.

Babam bir öğleden sonra beklenmedik bir şekilde ahıra geldi ve beni Jamie'yi taciz ederken yakaladı. Beni onun üzerinden fırlattı ve bayılana kadar kemeriyle beni kırbaçladı. Jamie çığlık atmayı kesmedi. Hala rüyalarımda onun çığlıklarını duyuyorum.

Shawn da en az babam kadar öfkeliydi. Beni hapse göndermek istedi ama annem yapmaması için ona yalvardı. Bana yardım bulacağına söz verdi. Shawn ve teyzem sonunda ailem bana yardım ettiği ve beni yeğenlerimden uzak tuttuğu sürece yetkililere söylememeye karar verdiler. Bu şekilde dokuz ay boyunca Reuters'da kaldım. Bütün kötü çocukları oraya gönderiyorlardı. Noah'ın ne tür bir tedavi gördüğünü bilmiyorum ama umarım terapimin bir parçası olarak aldığım şok terapisinin ötesine geçmişlerdir.

Eve döndükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ailemiz parçalanmıştı. Shawn arazisini sattı ve ailesini kuzeydoğuya, bizden olabildiğince uzağa taşıdı. Ailemle bir daha hiç konuşmadılar. Babam yıkılmıştı çünkü Shawn her zaman onun en iyi arkadaşıydı. Üniversite için evden ayrıldıktan sonra babam benimle tekrar konuşmaya başladı ama beni asla affetmedi.

Noah her şeyi berbat edene kadar çok iyiydim. Kendimi normal olduğuma ikna etmeyi başarmıştım. Bir ailem olmasını seviyordum. Bir koca ve baba olmak bana büyük keyif veriyordu. Oğlumun da benim gibi olacağını hiç düşünmemiştim.

İçimde gömülü bir canavar olduğunu asla unutmadım, ama onu beslemediğim sürece uykuda kaldı. Noah ile birlikte olmak bir aynaya bakmak ve kendimde nefret ettiğim her şeyin bana geri bakması gibiydi. O benim iğrenç ve tiksindirici bir parçam olmuştu. Marsh'ta onu ziyaret etmek Reuters'ta yaşadığım tüm anıları canlandırdı - elektrik şoku terapisi, düş sırasında soyunma odasında saldırıya uğrayan çocuklar, her gün yaşadığım bitmek bilmeyen terör. Bu çok fazlaydı. Oraya geri dönemezdim.

Gittiği için ve olan biten her şey için kendimi üzgün hissetmeye çalışıyorum. Zorlamaya çalışıyorum. İçimde bir çeşit duygu yaratmaya çalışıyorum,

ama yapamam. Gerçeği mi? Sadece rahatladım. Tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Sonunda bitti. Normalmişim gibi davranmaya devam edebilirim.

Sonsöz

Arkaya yakın bir koltuğa kaydım. Çantamı tribünde bacaklarımın arkasına sıkıştırdım, bir kitap çıkardım ve herkesin çocuklarımdan birinin dersini bitirmesini beklediğimi düşünmesini umarak kucağıma koydum. Havuzu taradım, onu arıyordum. Havuzun uzak ucunda bir aşağı bir yukarı sallanan kırmızı kafasını görmem uzun sürmedi. Nuh'a benzemiyordu ama suyun içinde hareket ederken aynı enerjiye sahipti. Bu yüzden onu izlemeyi seviyordum. Her salı saat dörtte gelirdim.

Nuh öleli neredeyse bir yıl olmuştu ve zamanın tüm yaraları iyileştirdiği bir yalandı. Bunu kim söylediye aslında hiç çocuk kaybetmemişti. Bu yara asla kapanmayacak kadar derin. Onun kaybının büyüklüğünü dün gibi ; bir çocuğu kaybetmenin felç edici kederini. Dalgalar halinde geliyordu, spastik hıçkırıklar tüm vücudumda yankılanıyor, beni iliklerime kadar sarsıyordu. Başlangıçta amansız ve sürekliydi. Beni pençesine aldı ve bırakmayı reddetti. Öleceğimi hissettim ama ölmedim çünkü ölecekmiş gibi hissetseniz bile kederden ölemezsiniz. Hayatta kaldım çünkü ciğerlerim nefes almaya devam etti ve kalbim benim çabam olmadan atmaya devam etti. Başka bir seçeneğim yoktu.

Kimse bana kederin zaman içinde bu kadar öngörülemez hale geldiğini söylememişti. Ne zaman vuracağını asla bilemiyordum, bu yüzden saldırılara hazırlanmanın bir yolu yoktu. Saldırıların araları açılmıştı ama asla geçmeyecekti ve ben de asla hazırlıklı olamayacaktım. Kendime onları daha önce atlattığımı ve yine atlatacağımı hatırlatmanın bir faydası olmadı çünkü o anda beni öldürecek olanın o olduğundan emindim.

Ama Katie için devam etmek zorundaydım, çünkü anne olmak hayatınızı canlı bir kurban olarak yaşamanız anlamına geliyor. Katie de bildiğim kadarıyla mücadele etti. Öğrendiğinde günlerce ağladı ve saatlerce kanepede birbirimize sokulduk, sırayla ağladık ya da yerimizden kıpırdayamadan ağladık. Banyoda bile yalnız kalmayı reddediyordu ve her zaman son derece özel bir insan olmuştu. Küçük bir çocukken yaptığı gibi Lucas'la beni odadan odaya takip etti. Geceleri benimle uyurdu ama onun bu kadar yakınımnda olmasına aldırılmazdım çünkü onun bana olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Uzun uykusuz geceler ve bedenlerimizin yorgunluğa teslim olmaktan başka çaresi kalmadığında gördüğümüz rüyalar boyunca birbirimize sarıldık. Bunu atlatacağımıza dair ona güvence verdim. İnanmasam bile onun için bu sözleri söylemem gerekiyordu.

Ona Noah'ın mektubunu verdim ve asla okumasını istemedim. Bu onun ona söylediği sözlerdi ve ben onların ilişkisine saygı duyuyordum. Bana ne dediğini söylemedi,

Ama onu rahatlatıyor gibiydi. Mektubu her yere yanında götürüyor, geceleri yastığının altına sıkıştırıyordu. Cenaze töreninden sonraki birkaç hafta içinde onu Dr. Park'ın önerdiği bir çocuk psikoloğuyla terapiye götürdüm. Biraz zaman aldı ama iyileşmeye başlamıştı. Yatağını ıslatmayı bırakmıştı ki bu iyiye işaretti. Günlük tutuyor ve ona her gün mektup yazıyordu.

Okula dönmek onun için en zor olanıydı. Bir kelimeyi yanlış yazmak ya da kaleminin ucunu kırmak gibi önemsiz bir şey yüzünden kontrolsüzce hıçkırmadan günü tamamlayamıyordu. Diğer zamanlarda sandalyesinde ya da kırmızı halıdaki bir boşlukta hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Öğretmeni onu alıp eve getirmem için beni aramadan asla öğle yemeğine çıkamazdı. Kızını kanserden kaybeden bir kadının bloguna rastlayana kadar ona nasıl yardım edeceğimi ya da onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Hayatta kalan tüm çocuklarıyla birlikte, kız kardeşlerinin yaşayan anıları ve onu her özlediklerinde dokunabilecekleri bir şey olarak hizmet etmek için kolyeler yaratmıştı. Bu fikre bayıldım.

Katie ve ben bütün bir hafta sonunu takılarımızı ve boncuklarımızı seçerek geçirdik, işimiz bitene ve her birimizin bir kolyesi olana kadar her birini dikkatlice tele geçirdik. Onlara "Nuh'u hatırla" takılarımız diyorduk. Onları hiç çıkarmadık ve ne zaman üzgün hissetsek onları ovuşturduk. Boncuklara dokunmak doğal olarak sakinleştiriciydi ve bu onun için bir dönüm noktası oldu. Sonunda okulda tam bir gün geçirebildi.

Her geçen gün daha da kendisi gibi görünüyordu ama gözleri onun hayaletinin ağırlığını taşıyordu. Bana daha fazla soru soracağı bir gün gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama henüz gelmemişti. Bir yetişkin olduğunda ona ne açıklayacağımı bilmiyordum ama o kadar ilerisini düşünemiyordum. Her günü atlatmanın zorluğu yeterliydi.

Lucas, Noah gittiği için rahatlamıştı. Bunu hiç söylememişti ama yüzünden okunuyordu. Gözleri ne zaman evdeki kaldırmayı reddettiğim resimlere takılsa, rahatladığını görüyordum. Ona mektubunu verdim ve hayır deme ihtimaline karşı okuyup okumadığını sormaya korktum. Bilmemek daha iyiydi. Nuh'un külleri için vazo seçmeye benimle gelmedi ve kaç kez şöminenin üzerine koymama rağmen vazoyu odamdaki şifonyerin üzerine geri taşıdı. Sonunda denemekten vazgeçtim. Artık kül kabı şifonyerimin üstünde, Navy Pier'deki son günümüzde Noah'ın ailesiyle birlikte mutluluktan gülümsediği, çerçevelediğim resmin yanında duruyordu.

Onların evine geri taşınmıştım ama evliliğimiz bitmişti. Bu konuda konuşmasak da ikimiz de bunu biliyorduk çünkü birlikte olma kisvesi altında birlikte yaşamak Katie için en iyi şeydi. O

ikimize de ihtiyacı vardı. Yaşadıklarının üstüne bir de ailesinin ayrılması bencilce ve acımasızca olurdu, bu yüzden birbirimiz hakkında hissettiklerimize rağmen kendimizi birlikte yaşamaya zorladık. Yine de kendimi onun yanında uyumaya ikna edemiyordum. Ona bu kadar yakın olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. O ana yatak odasında kaldı, ben de misafir yatak odasına taşındım.

Artık gerçek sohbetler yapmıyorduk. Kalplerimiz birbirimize karşı çok katılaşıyordu. Birbirimizin etrafında samimi oda arkadaşları gibi dolaşıyorduk. Etkileşimlerimiz faturalar, ayak işleri, okuldan alma ve bırakma, randevular ve diğer pratik şeyler hakkında konuşmakla sınırlıydı. Boşanacağımız ve birbirimizden uzaklaşacağımız bir zaman gelecekti ama o zaman şimdi değildi.

Çocuklarının ölümünü izleyen annelerin arasına katılmışım; okul aile birliğindeki günlerim boyunca üyesi olacağımı hiç düşünmediğim bir anneler kulübüydü bu. Yas destek gruplarında teselli aradım çünkü bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan tek insanlar, kaybetmiş olan diğer ebeveynlerdi. Onların yürek burkan hikayelerini dinlerken, cevapsız sorularla baş başa kalmadığım ya da pişmanlık acısı çekmediğim için minnettardım. Tüm sorularım yanıtlanmıştı. Çevrilmemiş taş kalmamıştı. Son anlarında neden ya da ne düşündüğünü anlamaya çalışmakla uğraşmadım. Keşke ona söyleseydim diye hayıflanarak zamanımı harcamak zorunda değildim. Noah farkında olmadan bana harika bir hediye vermişti ama bu suçluluk duygumu hafifletmedi.

Suçluluk duygusu asla geçmeyecekti. Yaptığımız şeyden dolayı değil. Onun için yaptıklarımın pişman değilim. Asla da olmayacaktı. Pişmanlık, yeniden yaşamaya başlamak için adımlar atmaya başladığımda ortaya çıktı. O gittikten sonra ilk kez güldüğümde, sanki ona ihanet ediyormuşum gibi bir elimi ağzıma kapattım. Hayatımdan zevk almamı ve mutlu olmamı istediğini bilmemin bir önemi yoktu. Yine de onun anısına ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

Ölümünden birkaç ay sonra, Katie'yle birlikte bütün öğleden sonra kurabiye pişirirken ortaya çıkan dağınıklığı toplamakla meşguldüm ve birden aklıma geldi, temizliğe başladığımdan beri onu hiç düşünmemiştim. Ondan hiçbir iz bırakmadan dakikalar geçmişti. Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak onu terk ettiğim için beni affetmesi için yalvardım. Aralıklar uzadıkça kendimi daha da suçlu hissediyordum. Kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Uyanık olduğum her anı tüketmezse, onu hayatta tutmakta başarısız oluyormuşum gibi hissediyordum.

En büyük korkum, onun bazı parçalarını unutmam ve eskiden olduğu yerde boş bir sızıdan başka bir şey kalmayana kadar parça parça benden alınmasıydı. Onunla ilgili herhangi bir şeyi kaybetmek ve her ayrıntıyı hatırlayamamak beni dehşete düşürüyordu. Gülüşünü. Gözlerini. Saçlarının kokusunu.

Katie'ye bakışı. Bana anne dediğinde nasıl seslendiğini. Onun ebeveyni olmak o öldükten sonra sona ermedi ve annesi olarak benim görevim, hayattayken onu koruduğum gibi onun anısını da korumaktı.

O öldükten sonra sanki saatte 90 mil hızla giden bir arabanın içindeymişim de biri kapıyı açıp beni dışarı atmış gibi hissettim. Ben kıpırdamadan dururken dünya etrafımda dönmeye devam ediyordu. Noah'nın o gittikten sonra hayatımı geri alacağımı kaç kez söylediğini sayamadım ama sonsuza kadar değişmişim. Önceki halim tamamen yok olmuştu. Hayatıma geri dönmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yemek masasındaki boş sandalye, kaybettiklerimin sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Ölümünden önceki günlerde, o öldükten sonra tüm zamanımı onun küçük bir çocuk olduğu zamanları düşünerek geçireceğimi sanıyordum. Ama öyle olmadı. Onun gençlik anılarını tekrar tekrar hatırladım ama zamanımın çoğu birlikte geçirdiğimiz son anları ve ruhuna girmeme, onu herkesten daha fazla tanımama ve sevmeme nasıl izin verdiğini hatırlamakla geçti. Ölüm son derece özel bir şeydi ve son dakikalarında ona sarıldığım zamanki kadar başka bir insana yakın hissetmemiştim.

Bir daha asla olamayacağımı düşündüğüm bir yerde, Tanrı'ya giden yolu bulmuştum. Bu derin bir inançtan ya da derin bir ruhani deneyimden değil, Tanrı'nın var olduğuna inanma zorunluluğundan kaynaklanıyordu. Eğer Tanrı yoksa ve bu sonsa, o zaman Nuh'u bir daha asla göremeyecektim ve buna inanmayı reddettim. Bir Tanrı olmalıydı, çünkü bir cennet olmalıydı. Onu tekrar göreceğim bir zaman ve beni eve götürecek kişi o olmalıydı.

Okuduklarınızı beğendiniz mi? Daha fazlası var! Lucinda Berry'nin diğer kitaplarına buradan göz atın:

[LUCINDA BERRY YAZAR SAYFASI](#)

Gelecek yayınlardan ve satışlardan haberdar olmak için lütfen Lucinda Berry haber bültenine abone olun.

[ABONE OL](#)

Bir yazara iltifat etmenin en iyi yollarından yorum bırakmaktır. İncelemenizi Amazon'da yayınlamak için inceleme bağlantısına tıklayın: [İNCELEME](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.